CLAIRE VALÉRY

Ca prin farmec

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de FILOFTEIAISCRU

Capitolul 1

Uriaşul motan tigrat întins cât era de lung pe parchetul lucios se scărpină leneş cu laba în dosul urechii. Jillian îi mai dădu o bucăţică de peşte.

— Nu e drept! Eu abia am ieşit dintr-o consultaţie de coşmar care a avut loc la spital şi tu leneveşti aici fără nicio grijă! Eşti îngrozitor de egoist, Charlie Miles!

Insensibil la mustrarea ei, animalul binevoi să înghită bucata de morun. Ochii lui maronii rămâneau fixaţi asupra tinerei care stătea lângă el îmbrăcată în taior.

— Doar nu-ţi închipui că-ţi voi da să mănânci totul cu mâna mea! continuă ea luând o altă bucăţică. Ai putea măcar să pari îngrijorat de soarta mea! Tare aş vrea să te văd şi pe tine întors pe toate feţele de către o echipă de medici!

În loc de răspuns, Charlie îşi frecă botul de mâna lui Jillian, cerând din nou mâncare. Ea râse, scuturându-şi părul şaten deschis, aproape blond.

— Mama ta se va supăra pe mine pentru că te răsfăţ şi mai mult decât ea… Ai devenit un nesuferit…

Soneria de la intrare sună de trei ori. Jillian se ridică destul de greu de jos. Cine putea să fie în toiul zilei? în orice caz, trebuia să fie atentă. Charlie sosise în acelaşi timp cu ea în hol şi în ochii îi apăruse o sclipire care nu prevestea nimic bun. Datorită caracterului său urât, motanul ar fi în stare să-l atace pe musafir! Jillian îl dădu cu picioarul la o parte în timp ce deschidea uşa.

Imediat, Charlie îşi înfipse dinţii de oţel în glezna ei. Jillian se cam aştepta la o asemenea reacţie, dar nu din cauza asta se prăbuşi la podea sub privirea uluită a nou-

sositului.

O voce de bărbat care trăda în acelaşi timp îngrijorare, dar şi mirare, o întrebă:

— Vă simţiţi bine, domnişoară?

Din nefericire, Jillian nu-l putea vedea pe cel care vorbea. Charlie să căţărase furios pe pieptul ei şi-i bloca vederea fixând-o cu un aer duşmănos.

— Nu mai termini o dată să te joci de-a teroriştii?

Enervată, Jillian îl împinse cât colo pe motanul supărat care scoase un mârâit ameninţător şi o scuipă cu furie. Ce animal nesuferit!

— Aveţi nevoie de o mână de ajutor?

Fără să mai aştepte răspunsul ei, vizitatorul o luă de braţ pe Jillian şi o ridică în picioare, dar tânăra nici nu apucă să-i spună mulţumesc individului, că-şi pierdu din nou echilibrul. Din fericire, bărbatul care o ajutase avea reflexe bune. O prinse de data asta înainte să cadă.

— Faza asta ar fi foarte amuzantă dacă am avea de-a face cu o comedie de situaţii, dar nu credeţi că ar fi bine să luaţi loc undeva? spuse el.

Necunoscutul o sprijini cu mişcări rapide şi o conduse în sufragerie. Lipită de el, Jillian, încă nedezmeticită, simţi un mioros de peşte. Ce ruşine îi era! Probabil că fiind nevoită să se agaţe de salvatorul ei, îşi ştersese mâinile de costumul lui superb.

— Acum, totul e în regulă, puteţi să-mi daţi drumul, îi spuse ea pe un ton stânjenit.

Vizitatorul ei o aşeză cu grijă într-un fotoliu şi apoi se ridică.

— Doamne sfinte, îmi pare foarte rău, v-am…

Jillian nu-şi putu termina fraza. Vedea acum pentru prima oară faţa necunoscutului şi simţi că i se taie răsuflarea. Un bărbat atât de frumos nu putea să existe pe lume! înalt, cu conformaţie de sportiv şi o figură cu trăsături clasice, regulate, aproape perfecte! în plus, avea

un superb păr negru, strălucitor, care-i înconjura capul de statuie grecească… Fascinată de ochii lui negri, tânăra reuşi să mai îngaime:

— Îmi pare groaznic de rău, nu ştiu ce m-a apucat, ăă…

— N-are nicio importanţă ce s-a petrecut, ci cum vă simţiţi. Totul e în regulă?

Dat fiind că Charlie se apropia curios de el, necunoscutul îl îndepărtă cu vârful piciorului. Câtă lipsă de prevedere! Ţopârlanul acela merita în definitiv o muşcătură zdravănă! Din nefericire, însă, Charlie se mulţumi să miaune încet, după care se depărtă de ei. „Trădătorule”, îşi spuse Jillian, jignită. Pe ea, care îl răsfăţa toată ziua, o muşcase, iar necunoscutul ăsta scăpa fără nicio zgârietură!

— Totul este în regulă, mulţumesc, spuse ea pe un ton arţăgos, dar sunteţi atât de amabil să-mi spuneţi cine sunteţi?

— Aşa e, unde mi-a fost capul? Daţi-mi voie să mă prezint: Jean-Luc de Sauvignet, la ordinele dumneavoastră.

— Nepotul ladyei Louise? exclamă Jillian. Dar nu se poate!

— Şi totuşi, marchiza văduvă este chiar bunica mea.

— Dar… vorbiţi limba engleză şi sunteţi prea bătrân! …

Ultima observaţie îi smulse un surâs individului.

— Prea bătrân? N-am totuşi, decât treizeci de ani. Evident, pentru dumneata care ai doar pe jumătate…

— Jumătate? Am douăzeci şi doi de ani!

Regretă imediat cuvintele acelea infantile, dar nu mai suporta să fie mereu luată drept o adolescentă! Era adevărat că silueta ei subţirică era înşelătoare, dar oricum…

Cât despre a-l recunoaşte în acest Adonis pe nepotul ladyei Louise, vecina ei… marchiza văduvă cum îi zicea

el… Individul se credea mare şi tare! Cum putea lady Louise să-l adore atât de mult, în timp ce el îşi permitea să-l trateze pe Charlie într-un mod atât de arogant?

— Vă credeam mult mai tânăr, observă Jillian, bănuitoare. Din spusele ladyei Louise…

— Ai pus punctul pe unul din defectele scumpei mele bunici: cu cât te iubeşte mai mult, cu atât te descrie în termeni mai copilăreşti. Probabil eşti Jillian Marshall, viitoarea stea a baletului, dacă nu mă înşel.

„Viitoarea stea a baletului”… Aceste cuvinte măriră îngrijorarea Jillianei, care se mulţumi să dea doar din cap. Jean-Luc adăugase pe un ton ironic:

— Balerina de douăzeci şi doi de ani care pare de cincisprezece…

— Foarte amuzant…

Ce bădăran! Ce neobrăzare! Cum putea o bătrână doamnă atât de drăguţă ca lady Louise să aibă un asemenea nepot?

— Bănuiesc că aţi venit după chei. Vi le dau imediat.

Numai să plece odată! Dar Jean-Luc de Sauvignet n-o lăsă să se ridice.

— Nu mă grăbesc, mai odihneşte-te puţin. Am înţeles de la bunica Louise că acum ceva vreme te-ai rănit. Oare căzătura de adineauri se datorează acestui lucru? E adevărat că sunt obişnuit ca femeile să-mi cadă la picioare, dar nici aşa…

De data asta, Jillian nu găsi o replică usturătoare drept răspuns. Jean-Luc de Sauvignet era un personaj arogant, antipatic şi dotat cu un simţ al umorului cam… îndoielnic! Dar deocamdată n-avea chef să insiste asupra trăsăturilor de caracter ale necunoscutului. O preocupa mai mult căderea de mai devreme. Îşi pierduse echilibrul şi nu ştia din ce cauză. Ce putea să însemne acel incident? Sănătatea ei era mai proastă decât o lăsaseră medicii să creadă?

— Mărturisesec că nu înţeleg deloc ce-a fost cu mine. N-am simţit nicio durere. Pur şi simplu mi-a cedat glezna sub greutatea trupului, ca şi cum mi-ar fi tras cineva de ea…

— Poate că ar trebui să mergi cu un baston până ce te vei restabili complet.

— Dar m-am vindecat! Nu mai aştept decât avizul medicului ca să reîncep repetiţiile.

Jillian vru să se ridice, ca să-i demonstreze cât de hotărâtă era. Jean – Luc Sauvignet se aplecă imediat spre ea, gata să o sprijine.

— Vă rog! Doar n-o să vă repeziţi la mine ori de câte ori fac vreo mişcare! Mă simt foarte jenată!

— După părerea mea, vei sta şase luni la pat dacă nu eşti atentă. Ridică-te în picioare dacă vrei, eu stau aici, în caz că e nevoie de mine.

— Dar e o prostie! De altfel, mi-am amintit că am căzut din cauză că m-am împiedicat de Charlie!

— Perfect! în cazul ăsta, poţi să te ridici!

— N-am niciun chef să mă ridic, domnule de Sauvignet. Stau foarte bine şi aici, mulţumesc.

— Dacă vrei cu orice preţ să te formalizezi, spune-mi „domnule doctor Sauvignet, dar eu m-aş mulţumi şi cu „Jean-Luc”.

„Doctor”? Ce ruşine îi era! Aşadar în calitate de medic se interesa de ea, iar ea se purta ca un copil răsfăţat! Jillian se ridică, pentru a nu se face şi mai mult de râs.

Dar Jean-Luc avea dreptate. Nu se putea ţine pe picioare. Tânăra se agăţă în mod instinctiv de haina lui, murdărind-o şi mai tare.

— Experimentul mi se pare destul de concludent. Te rog să iei loc.

Stând aplecat deasupra ei atât de aproape, tânăra îi observă părul des, negru şi răvăşit, dar nu se lăsă

impresionată de farmecul lui. Strânse din dinţi şi încercă să stea drept. Piciorul ei fu străbătut de o durere chinuitoare de la coapsă până-n călcâi.

— Nu, am făcut progrese, spuse ea. Mi-am recăpătat senzaţiile…

— Senzaţii mai degrabă neplăcute, dacă e să mă iau după aerul tău crispat…

Ea se desprinse de el şi făcu un pas înainte cu multă precauţie.

Jean-Luc rămase prudent în apropierea ei, ţinând-o de braţ. N-o lăsă să meargă singură decât peste câteva minute, când deveni mai sigură pe forţele ei. După ce făcu de două ori turul camerei ovale, Jillian scoase un suspin de uşurare.

Ce păcat că bunica dumitale nu e aici! exclamă ea fără a-şi putea ascunde însă panica ce o cuprinsese. Dânsa este singura căreia aş putea să-i spun tot ce-mi stă pe suflet.

— Dar locuieşti în casa surorii şi cumnatului tău! Sunt convins că ei sunt gata să te asculte.

— Da… Mă rog, eu… Oh, scuză-mă, nu sunt o gazdă prea bună! Vrei o ceaşcă de cafea sau de ceai, ca să uiţi de toate întâmplările astea? După aceea îţi voi da cheile.

Jillian se îndreptă spre bucătăria de tip american, despărţită numai printr-un zid scund de sufragerie. Abia făcu câţiva paşi, că Jean-Luc şi veni după ea.

— Vreau să fac eu ceaiul, Jillian. Du-te înapoi pe scaun şi, în lipsa bunicii mele, dacă doreşti, sunt gata să-ţi ascult confidenţele. E evident că simţi nevoia să vorbeşti cu cineva.

„N-avea rost să-l contrazică”, îşi spuse Jillian. Bărbatul acesta părea obişnuit să se facă ascultat. În timp ce el punea apa la fiert şi pregătea ceainicul, îl studie în tăcere. Cu câtă graţie se mişca, deşi era un bărbat foarte înalt! Un bărbat nu numai autoritar, dar care era clar că se

simţea şi foarte sigur pe forţele lui…

— Ceaiul se află în borcanul din stânga, şi ceştile în dulapul din dreapta sus, îi spuse ea văzându-l că ezită.

Să i se confeseze lui? Avea dreptate. Jillian avea impresia să secretul îi apăsa greu pe umeri. Ar fi o mare uşurare să-l împărtăşească şi altcuiva… Dar era oare bine s-o facă faţă de francezul acesta cu un aer atât de snob? De altfel, era şi prea frumos. Argumentul acesta putea să pară lipsit de logică, dar Jillian se simţea întotdeauna intimidată de oameni prea perfecţi, fie ei bărbaţi ori femei.

— Cu un strop de lapte? o întrebă Jean-Luc.

— Da. Sticla e în frigider.

Când veni să se aşeze lângă ea, Jillian se uită la el. Era medic şi-i propunea să o asculte. Cu puţin noroc, poate ar fi reuşit să-i dea un sfat în legătură cu problema ei?

— Nu cunoşti o curăţătorie bună? o întrebă el deodată. Mi se pare că-mi miroase costumul a peşte!…

Jillian se simţea extrem de prost, dar se supără pentru că o ironiza în acel mod.

— Da da, există mai multe în cartier.

— Cu atât mai bune.

După ce sorbi o înghiţitură de ceai, o întrebă, nescăpând-o din ochi:

— Mereu eşti aşa nervoasă sau acest fapt se datorează prezenţei mele?

— Nu! Sunt doar puţin cam îngrijorată. E pentru prima oară când îmi face feste piciorul. Mă întreb din ce cauză…

— De când ai rana asta?

— De peste trei luni, dar asta nu e prima… glezna şi genunchiul au fost întotdeauna punctele mele slabe până acum. Dar s-ar putea ca necazurile mele să nu vină de aici… Mereu mi-a fost greu să execut mişcarea, „spre afară”.

— Poftim?

— Am uitat că nu te pricepi la coregrafie! Aşteaptă puţin. Dacă voi sta în picioare, voi putea să-ţi arăt. Aşa va fi mai uşor decât să-ţi dau o mie de explicaţii inutile.

Tânăra se ridică în picioare. Totul părea că revenise la normal şi se simţea sigură pe forţele ei.

Stând în faţa lui Jean-Luc, Jillian îşi apropie călcâiele şi-şi răsuci şoldurile până îşi deschise picioarele la o sută patruzeci şi cinci de grade. Expresia fascinantă dar şi îngrozită de pe figura lui o făcu să izbucnească în râs.

— Ai văzut? Acesta este mişcarea „spre afară”.

— Dar e groaznic! Parcă ţi-ai luxa piciorul de la gleznă până la şold…

— Chiar aşa ar trebui să se întâmple, dacă femurul nu se răsuceşte aşa cum trebuie. În acest caz, mişcarea se compensează prin răsucirea genunchiului şi a gleznei, ceea ce duce în cele din urmă la distrugerea acestora.

— Sunt sigur că în clipa asta te distrugi şi pe tine stând în poziţia asta aiurită! Doamne sfinte, dar e o adevărată absurditate! Nicio fiinţă umană n-ar trebui să facă aşa ceva!

— Dar orice balerină trebuie să ajungă să facă această mişcare, ea intră în obligaţiile elementare ale artei coregrafice. Se fac exerciţii treptat, începând cu vârsta de cinci ani, până când mişcarea devine destul de uşor de executat… Mă rog, mai uşoară pentru unii, mai grea pentru alţii…

— Pentru tine a rămas şi acum greu de făcut?

— Da…

Nu era momentul potrivit să-i povestească despre suferinţele zilnice impuse trupului dansatorului. Era convinsă că Jean-Luc de Sauvignet o va lua drept nebună când va afla că se supusese unor asemenea chinuri!

— Aşadar, înţeleg că problema ta nu are nimic de-a face cu genunchiul sau glezna. Atunci în ce constă ea?

— Încă nu se ştie prea bine, dar când a văzut că

rupturii de ligamente îi trebuia atât de mult timp să se vindece, directorul companiei de balet s-a hotărât să mă dea pe mâna specialiştilor.

— Şi care a fost verdictul lor?

— Îl aştept şi acum! Astăzi, m-au supus pentru a treia oară unui consult îndelungat. Mi s-au făcut radiografii din toate unghiurile posibile, m-au aşezat pe nişte aparate ciudate. M-au măsurat, testat, m-au tras, m-au împins… Uneori aveam impresia că sunt doar un obiect asupra căruia au tăbărât toţi medicii, fără să ţină cont de ceea ce puteam să simt eu! Şi toate astea pentru a-mi comunica la sfârşit că nu pot încă să se pronunţe! Când vor avea rezultatul analizelor, vor avea poate, da, poate, vreo veste pentru mine, dar nu e nimic sigur…

— Ceea ce bănuiesc că nu te linişteşte deloc… Mai vrei puţin ceai?

— Nu, mulţumesc. Cel mai enervant e faptul că jargonul lor medical îmi este complet străin! Cu toate astea, am înţeles că problema ar fi la şold, ceea ce mi se pare foarte ciudat… M-am lovit aproape peste tot în afară de şold! Până la ce s-a întâmplat adineauri în faţa ta. Când mi-am revenit, am simţit că mă doare în zona inghinală.

Jillian se uită la tânăr cu nişte ochi mari şi speriaţi.

— Ştiu că deontologia profesională nu-ţi dă voie să te amesteci în tratamentul prescris de alt doctor, dar dacă ai şi cea mai mică idee despre ce se întâmplă cu mine, te rog să-mi explici…

Jean-Luc se încruntă, cu un aer uluit. Sub nicio formă nu trebuia s-o refuze! Pentru a-l convinge, tânăra adăugă:

— Îţi promit că, orice mi-ai spune n-o să leşin. Nesiguranţa a devenit însă de nesuportat, mă înţelegi? Nici nu îngrăznesc să vorbesc despre acest subiect cu Linda, sora mea, ca să nu îşi facă griji pentru mine…

— Tare mă tem, Jillian, că e vorba despre o neînţelegere. M-ai luat drept doctor în medicină?

— Cum, nu eşti doctor?

Dat fiind că el dădea negativ din cap, Jillian se ridică pentru a se depărta de el. Aşa ceva era peste putinţă!

— Ar fi trebuit să-mi deschizi ochii mai devreme! Nu i-aş fi povestit niciodată unui necunoscut necazurile mele! îmi este îngrozitor de ruşine.

— Păreai a avea mare nevoie de a-ţi uşura sufletul în faţa cuiva…

— Dar nu în faţa oricui!

Ca să-şi ascundă umilinţa pe care o simţea, Jillian luă tava şi o duse în bucătărie. De parcă până atunci n-ar fi avut parte de suficient ghinion, atunci când se întoarse, o săgetă din nou durerea în coapsă.

— Îmi pare rău pentru neînţelegerea asta, dar dat fiind că răul a fost deja făcut, ar trebui măcar să te aşezi ca să-ţi uşurezi piciorul.

Tânăra veni spre el şchiopătând.

— În orice caz, te rog să uiţi ce ţi-am povestit.

— Mi se pare destul de greu… Dar oricum, i-ai fi spus totul bunicii mele. Ce-ar fi să consideri că eu am fost ea?

— Văd că toate astea te amuză! Pentru un om ca tine, e vorba poate despre un eveniment lipsit de importanţă, dar eu trebuie să-mi câştig existenţa şi meseria mea este dansul!

Poate că era mai bine să nu-l enerveze, ca să nu-i trădeze secretul, îşi spuse ea deodată.

— Mai înainte de toate, trebuie să-mi juri că nu-i vei sufla nicio vorbă surorii mele. În caz contrar… nu te voi ierta niciodată!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jillian, încetează odată să te mai crezi persecutată! Voi fi mut ca un mormânt, dacă asta vrei, deşi chestia asta îmi stârneşte nişte semne de întrebare…

— Ce anume?

— Faptul că ţii neapărat că faci un secret din această

problemă. Pot să înţeleg că nu vrei să-şi facă griji sora ta din această cauză, dar, în lipsa bunicii mele, sunt convins că ai pe cineva cu care să stai de vorbă.

De exemplu, cumnatul tău, sau o prietenă foarte bună.

— Nu sunt atât de apropiată de David, soţul Lindei, deşi e un bărbat excepţional… De altfel, în acest moment se află în Statele Unite.

— Nu sunteţi apropiaţi? Dar locuiţi sub acelaşi acoperiş!

— Numai după ce am suferit accidentul.

Era adevărat că David şi Linda o invitaseră adeseori să locuiască împreună cu ei, încă de când se căsătoriseră, în urmă cu trei ani, dar Jillian ţinea prea mult la independenţa ei! Le oferise toate argumentele posibile şi imposibile pe care ei le respinseseră unul după altul cu o răbdare de invidiat.

— Oricum, în cele din urmă David i-ar fi dezvăluit secretul Lindei.

— Şi prietenii tăi?

— Prietenii mei sunt toţi balerini! Dacă aş discuta cu ei despre problemele mele de sănătate ar însemna o adevărată sinucidere morală! Toţi se tem atât de mult de asemenea lucruri, încât şi-ar închipui imediat tot ce poate fi mai rău!

Începea să fie convingătoare! N-are decât să se ducă la naiba acest domn de Sauvignet, mai ales că nici nu era medic!

— Îţi dau imediat cheile, spuse Jillian, grăbită să pună punct discuţiei.

— Situaţia asta mi se pare de-a dreptul absurdă! Dacă vrei, pot să mă duc la medicii de specialitate şi să le cer rezultatele mai repede.

— Interesul tău mă emoţionează foarte tare, dar echipa medicală are nevoie de timp ca să poată determina

cauza problemei. Mă îndoiesc că se vor pronunţa mai repede.

— Şi dacă aş obţine de la companie să fii consultată şi de alţi specialişti?

— Ce companie?

— Cea de balet, bineînţeles! Care alta?

Dat fiind că se uitau unul la altul cu un aer uluit, Jean-Luc exclamă:

— Ah, am înţeles! Bunica mea a uitat să-ţi spună că am fost numit de curând administrator al fondurilor destinate artei lăsate moştenire de bunicul meu. Deoarece tot semnez o grămadă de cecuri pentru companie, sper să mi se facă acest mic hatâr, în cazul în care voi cere avizul şi al alor medici!

— Stai puţin! şopti Jillian aşezându-se la loc pe scaun. Dacă am înţeles bine, tu, care nu te pricepi deloc la dans, finanţezi spectacolele de balet în care apar eu?

— Şi multe altele, ba şi câteva companii de operă. Bunicul meu a lăsat o mulţime de bani domeniului artelor. De altfel, sunt convins că ştii foarte bine cât de mult îndrăgeşte bunica tot ce înseamnă…

— Da… i-o reteză tânăra, tulburată. Numai că… nu mi-am dat seama…

Doamne sfinte! îi împărtăşise toate necazurile tocmai şefului ei!

— Asta n-are nicio importanţă, o asigură el. Eu nu fac decât să semnez contractele pe care mi le recomandă experţii în domeniu, dar de data asta aş putea să mă folosesc de influenţa mea, dacă nu eşti mulţumită de consultaţiile la care ai…

— Ba da, sunt foarte mulţumită! îl opri Jillian, speriată. E normal să fie nevoie de un timp mai îndelungat pentru a se stabili un diagnostic corect într-un asemenea caz. Nu mă lua în seamă. Mă văicăresc tot timpul, e o chestie specifică la balerini! în plus, sunt un om foarte

sensibil, şi de aceea tind să dramatizez totul…

Se ridică de pe scaun cu graţie şi-i adresă musafirului un zâmbet fermecător.

— După toate manevrele la care am fost supusă azi-dimineaţă, nu e de mirare că am căzut, ceva mai devreme! Nimic nu e mai eficient decât o baie fierbinte! Ca să fiu din nou în formă!

Capitolul 2

— Tu eşti, Jillian? Jillian!

— Vin acum!

Înainte să iasă din cameră, tânăra îşi pieptănă bogatul păr blond pe care şamponul îl umflase şi îi dăduse luciu. Îşi zâmbi în oglindă.

— O baie bună poate face minuni, nu-i aşa, Charlie?

Motanul, care stătea întins la picioarele ei, nu acordă nicio atenţie observaţiei sale. Ce leneş poate să fie! Amuzată, Jillian se aplecă pentru a-l mângâia. La atingerea mâinii ei, trupul lui firav se încordă de plăcere.

— Pe curând, Charlie! Mă duc la sora mea mai mare!

Jillian coborî scara parcă plutind şi se duse s-o sărute pe Linda.

— Nici nu mi-am dat seama cât e ceasul! Voiam să pregătesc ceaiul în cinstea venirii tale! Stai puţin, mă duc să pun apa la fiert!

— Dar văd că eşti plină de energie! Ai veşti bune de la spital?

— Nu, nimic nou, răspunse Jillian evaziv.

Ce bine ar fi ca Linda să nu mai insiste asupra subiectului!

Dar observă în ochii ei de culoarea smaraldului o sclipire de speranţă! Erau puţine şanse să nu dorească să afle mai multe.

— Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre problema asta, Jill, dar situaţia ta mă îngrijorează. Sper că nu te temi că vei pierde primul tău rol din „Lacul lebedelor”?

Repetiţiile nu încep decât peste câteva săptămâni… De altfel, chiar şi în cel mai rău caz, vei avea mai târziu şi alte ocazii, după ce te vei reface complet…

— Bineînţeles, nu va fi nicio problemă, numai că îmi vine să turbez la gândul că nemernica aia de Carla Simpson îmi va lua locul!

Jillianei îi venea să-şi dea palme pentru că o minţea pe sora ei, dar trebuia cu orice preţ să-i ascundă gravitatea stării ei de sănătate atâta vreme cât medicii încă nu se pronunţaseră.

— Draga de tine! şopti Linda venind lângă ea.

— Sper că n-ai de gând să-mi plângi iar de milă. Mai întâi, te rog să iei loc. Trebuie să te odihneşti după o zi obositoare de muncă. Mi se pare că eşti un pic cam palidă.

Râzând înduioşată, Linda se întoarse la locul ei dinainte.

— Carla Simpson, ai spus?… Nu e vorba despre rivala ta, cea care e interesată cam prea mult de Justin?

— Chiar ea! Dacă vrea să-l cucerească, n-are decât, dar nu-i voi ceda niciodată partenerul meu de dans!

— Jillian! protestă Linda râzând. Nu uita că ai douăzeci şi doi de ani! Ar trebui să începi să te gândeşti mai degrabă la viaţa ta sentimentală, în loc să te preocupi exclusiv de carieră.

— Viaţa mea sentimentală? Poate că ai dreptate, dar în niciun caz nu mă voi combina cu Justin! Ca toţi bărbaţii foarte frumoşi, cu excepţia cumnatului meu, bineînţeles, scumpul meu coleg n-are cine ştie ce în cap. În schimb, ne potrivim de minune la dans.

— Părerile tale preconcepute despre bărbaţi mă pun mereu pe gânduri! Stai puţin! Vreau să-ţi arăt ceva!

În timp ce ea scotocea prin geantă, Jillian servi ceaiul şi spuse:

— Nu sunt păreri preconcepute, ci nişte observaţii foarte obiective. Domnii plini de farmec cu care am avut

de-a face păreau atât de plini de ei, încât nu ştiau să vorbească decât despre persoana lor insignifiantă. Soţul tău nu e decât excepţia care confirmă regula.

— Ce părere ai de chestia asta? spuse Linda, aşezând o fotografie pe masă.

— Ei drăcie!

Jillian se uită uluită la poza unui bărbat îmbrăcat numai într-un slip negru. Era superb!

— Conform teoriei mele, individul ăsta nu pare a avea mai multă minte decât o vrabie! Unde l-ai găsit?

— Adevărul e că îl caut, fără să ştiu dacă există! Ceea ce ai în faţa ochilor nu e o făptură reală, ci una imaginară, perfectă, creată de un calculator. Un portret-robot, cum s-ar spune. Îţi aminteşti de studiul acela de piaţă despre care ţi-am vorbit?

— Pentru determinarea unui ideal masculin?

Lumea publicităţii era un mister pentru Jillian. Aceasta era populată de himere şi mai absurde decât universul dansului. Sora ei însă, care era directorul artistic al unei agenţii faimoase, se simţea în acest mediu ca peştele în apă.

— Ideal din punctul de vedere al vânzărilor, preciză Linda.

Acum că i-am făcut portretul, datorită unor sondaje de opinie, îţi dai seama cât de folositor ne-ar fi? Dacă îl vom găsi, ar putea să vândă şi frigidere eschimoşilor!

— Mai degrabă eschimoaselor, nu crezi?

— De loc! După părerea psihologilor noştri, acest personaj va fi perceput de către bărbaţi ca un adevărat prieten, iar de către femei ca o întruchipare a farmecului masculin!

Jillian scoase un strigăt în momentul în care Charlie sări pe genunchii ei şi-i zgârie şoldurile cu ghearele înainte de a-şi găsi o poziţie confortabilă. Tânăra luă fotografia pentru a o studia mai îndeaproape. De data asta, fu izbită

de asemănarea cu cineva. Nu, nu era cu putinţă! Şi totuşi…

— Ar trebui să te emoţionezi, nu să te rânjeşti! exclamă Linda.

Dar cum să nu râdă? Chiar în după-amiaza aceea îl cunoscuse chiar pe fratele geamăn al acelui „ideal masculin”! Chiar nu păruse emoţionată?

Jillian spuse deodată cu un aer serios:

— A venit nepotul ladyei Louise.

— Dumnezeule, uitasem de el! Ce idee a avut drăguţa noastră vecină să-şi lase casa pe mâna acestui băiat! Pun pariu că micul franţuz nu ştie nicio boabă de engleză, nu-i aşa?

— Ba da! Ştie chiar foarte bine!

— Aşa e, mi se pare că şi-a făcut studiile la Eton. Spune-mi şi mie cum este? Sper că l-ai invitat la cină!

— Recunosc că nici nu mi-a dat prin cap aşa ceva, dar nu-ţi face griji. „Micuţul” are treizeci de ani şi…

Nemaiputându-se abţine, Jillian se îmbufnă din nou.

— Ce e cu tine, Jill? Ar fi trebuit să-l inviţi oricum. Voi repara eu greşeala ta. Bietul de el! Sper doar ca monstrul ăsta de Charlie să nu-i facă prea multe figuri!

— Cum adică, monstrul ăsta de Charlie? Pisoiaşul meu…

Jillian ridică indignată animalul şi îşi afundă faţa în blana lui mătăsoasă şi caldă…

— Dacă te muşcă de nas, să nu vii să mi te plângi! De altfel, nici nu e prea igienic să procedezi aşa cu el. Mă întreb uneori dacă nu cumva Charlie ţi-a luat şi ţie minţile, ca şi ladyei Louise…

— Bine că măcar tu nu ai complexe, pisoiaşul meu, şopti Jillian la urechea motanului. Altfel, toate criticile astea ţi-ar distruge moralul!

Jillian puse totuşi motanul pe podea şi se uită încă o dată la imaginea „bărbatului perfect”.

— Ce-ai face, Linda, în cazul că l-ai descoperi?

— L-aş ruga în genunchi să semneze un contract de exclusivitate cu agenţia noastră! Viitorul meu şi al întregii echipe ar fi astfel asigurat până la sfârşitul zilelor noastre. Ce vis frumos!

— Ei bine, află că persoana respectivă s-a mutat de curând lângă noi. Deşi mă îndoiesc că vei reuşi să-l convingi să lucreze pentru tine…

— Lângă noi? Unde? La familia Morrison?

— Nu, la lady Louise! Nepotul ei seamănă ca două picături de apă cu acest portret robot!

— Ai haz, n-am ce zice! Nu-mi place să-ţi baţi joc de meseria mea!

— Nu-mi bat joc de tine, Linda! Parcă ar fi fotografia lui! Dacă nu mă crezi, du-te şi fă-i o vizită!

— Doar n-o să mă duc să sun la uşă ca să-l văd pe băiatul ăsta, pardon, pe bărbatul ăsta!

— După ce-l vei vedea, pot să te asigur că n-o să mai fi tentată niciodată să-i spui” băiatul ăsta”! Poţi să te duci, dacă tot vrei să-l inviţi la masă.

În cele din urmă, Linda, destul de neîncrezătoare, o însărcină pe sora ei să-l poftească pe vecinul lor să ia masa cu ele. Jillian acceptă destul de greu şi regretă că fusese politicoasă cu el, atunci când bărbatul o întrebă cu o insolenţă nemaipomenită:

— Ce aveţi de mâncare?

Poftim? Impertinenţa individului întrecea orice imaginaţie!

— Păi… ăă… nu prea ştiu. Mi se pare că antricoate.

— Stai liniştită, n-am uitat bunele maniere, dar vreau să aduc un vin care să meargă cu felul de mâncare care va fi servit…

— Ah, da?… în orice caz, nu uita ce mi-ai promis. Nu-i sufla nicio vorbă Lindei despre ce am discutat.

— N-o să uit…

În ochii lui văzu atâta ironie, încât Jillian îi spuse, bănuitoare:

— Uite ce e, dacă nu eşti sigur că te poţi ţine de cuvânt, aş prefera să inventez o scuză ca să nu vii.

— Voi fi discreţia întruchipată, domnişoară Jillian! Şi dacă vreodată ţi se va părea că abordez subiecte delicate, va fi de-ajuns să-mi spui „bunica” pentru a mă readuce la ordine. Acesta va fi codul nostru secret…

Dar, în altă ordine de idei, ţi se pare că baia fierbinte ţi-a fost de folos?

— Evident! Piciorul a revenit la normal şi sunt sănătoasă tun!

Tocmai se pregătea să treacă peste stratul de panseluţe dintre cele două garduri când Jean-Luc o prinse de braţ.

— Spune-mi, Jillian… în afară de neplăcerile de ordin fizic, nu cumva ai şi o problemă psihică? îmi pari uşor tulburată.

— Te amuză să râzi de mine, nu-i aşa? E josnic din partea ta! Şi când mă gândesc că toate astea mi se întâmplă pentru că te-am luat drept doctor… Altfel n-ai fi aflat nimic despre mine! Te rog să te porţi ca şi cum n-am fi stat niciodată de vorbă şi renunţă la analizele stupide ale personalităţii mele!

— Nu ai deloc simţul umorului! Linişteşte-te, draga mea, ar fi bine să iei în considerare partea bună a lucrurilor. Pe curând…

Când ajunse în casa de alături, Jillian simţi pe gleznă atingerea unei blăni de animal. Se aplecă şi-l luă în braţe pe Charlie, asumându-şi toate riscurile, dar motanul, bine dispus, no zgârie.

— Motănaşul meu drag! De ce a trebuit ca mama ta să ne părăsească pe amândouă? Stai însă liniştită! Nu-l voi lăsa pe bădăranul de alături să-ţi facă rău!

— Jillian! o strigă Linda de la uşa din spate. Jillian!

Iar îl răsfeţi pe animalul ăla! Ce a zis Jean-Luc, vine?

Charlie începuse să miorlăie, semn că devenise nervos, aşa că Jillian îl puse jos.

— Da, vine. Ne aşteaptă o seară minunată!

— De ce? Ce s-a întâmplat, Jillian? exclamă Linda venind după ea în bucătărie.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic, numai că individul ăsta este… Mă rog, poate că sunt eu prea sensibilă, dar mă enervează, ce vrei! Mi-a displăcut de cum l-am văzut! închipuieşte-ţi că snobul ăsta îi spune ladyei Louise „marchiza văduvă”! în plus, i-a dat un şut lui Charlie… mă rog, n-a fost chiar un şut, dar oricum…

— Stai jos, draga mea, mai fac un ceai.

În timp ce fierbea apa, Linda se proţăpi în faţa surorii ei.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Jillian. Am vrut s-o fac mai de mult, dar în ultima vreme ai fost foarte stresată… Pentru numele lui Dumnezeu, Jillian, lasă-l odată în pace pe Charlie şi ascultă-mă!

Alarmată de tonul ei nervos, Jillian încetă să-l mai mângâie pe motanul întins la picioarele ei şi se ridică.

— Scuză-mă că m-am răstit la tine, continuă Linda, dar… uite despre ce este vorba. Atunci când te-ai mutat la noi, te-ai îndrăgostit imediat de lady Louise atât de tare, încât eu şi cu David nici nu te-am mai văzut la faţă! Şi acum ţi-ai transferat iubirea asupra acestui motan, ca şi cum ar înlocui-o pe ea…

— De ce te deranjează prietenia mea pentru lady Louise?

— Iartă-mă, nu voiam să te critic, numai că… în realitate, cred că sunt un pic cam geloasă. Speram să mă pot apropia mai mult de tine în timpul şederii tale aici…

— Dar suntem surori, Linda, şopti Jillian. Cum am putea fi mai apropiate de-atât?

— Învăţând să ne cunoaştem mai bine una pe

cealaltă.

Linda o mângâie pe obraz pe sora ei mai mică.

— Ai avut întotdeauna o fire… ascunsă. În afară de asta, diferenţa de vârsta ne-a depărtat foarte mult una de alta. Pentru nişte copii, cinci ani e enorm… în plus, când s-au despărţit părinţii noştri… şi tu ai fost trimisă la şcoala de dans…

— Nu m-a trimis nimeni. Eu am cerut să plec.

— Dar erai atât de mică! La zece ani ai nevoie de o familie…

Când văzu figura încordată a lui Jillian, Linda se grăbi să adauge:

— E adevărat că despărţirea a avut un rezultat fericit. Numele de Jillian Marshall începe să fie cunoscut în lumea baletului.

— Da, ca sinonim pentru „fragil”, dacă e să mă iau după vorbele profesorului meu.

— Nu glumi, Jillian, eu vorbesc serios. De trei luni încoace însă, îmi cam fac griji pentru tine. Căzătura, apoi lunga perioadă de inactivitate forţată… Simţeai nevoia să te confesezi cuiva şi ai ales-o pe lady Louise. Te înţeleg foarte bine, deşi îmi pare rău că ai procedat aşa. Mi-ar fi plăcut să mi te adresezi mie…

Simţindu-se vinovată, Jillian şopti:

— Am nevoie de timp, Linda. E adevărat că pe undeva nu suntem decât nişte străine, dar şi surori în acelaşi timp… Vreau să ştii însă că n-am fost niciodată mai fericită ca de când locuiesc împreună cu tine şi cu David.

— Dar ai fi rămas în garsoniera aia mică, dacă n-ar fi insistat David! De ce, draga mea?

— Îmi vine greu să-ţi explic… Dar pentru mine, după despărţirea părinţilor noştri, şcoala de balet devenise a doua familie a mea. În plus, când a murit tata, nu puteam să mai suport ceea ce îmi amintea de el… şi tu, Linda, semeni foarte mult cu el… Dar să ştii că mi-ai lipsit foarte

mult!

Jillian se apropie plângând de sora ei şi o strânse în braţe. Tulburată, Linda îi spuse:

— Şi mie îmi pare rău că nu te-am încurajat mai mult ca să devii balerină. Iartă-mă, dar aveam aceeaşi părere ca tata. Mi se părea că mama te împingea prea tare de la spate ca să îmbrăţişezi această carieră.

— Adevărul e că abia acum înţeleg ce-mi place în mod deosebit la lady Louise, şi anume sinceritatea ei. Ca şi tata, ea spune ce are de spus fără niciun fel de menajamente.

— Din cauza asta au dat bir cu fugiţii toţi ceilalţi vecini!

— Dar lady Louise mai are şi o latură misterioasă a personalităţii sale: îi place să regizeze evenimentele. Nu m-ar mira dacă aş afla că a plecat în Jamaica numai ca să ne ofere ocazia de a deveni mai apropiate…

— În privinţa asta cred că mergi prea departe cu imaginaţia, draga mea.

— Dar ce a fost cu călătoria asta hotărâtă de azi pe mâine?… Ştii de ce îi place în Jamaica?

Linda dădu uluită din cap în sens negativ.

— Acolo ea şi soţul ei, Henry Miles, şi-au petrecut luna de miere. Drept urmare, s-au întors acolo o dată la doi sau la trei ani… Henry a murit în timpul ultimei lor şederi pe insulă. A fost înmormântat acolo…

— Atunci, nu e de mirare că lady Louise se duce în Jamaica în pelerinaj, sublinie Linda.

— Nu sunt de acord cu tine… E adevărat că doreşte să fie înmormântată pe insulă, lângă Henry, dar din spusele ei am avut mereu impresia că nu se va mai duce acolo niciodată în timpul vieţii.

— Ei bine, te-ai înşelat! Nu trebuia să se mai încumete să plece într-o asemenea călătorie şi să-l încredinţeze pe antipaticul ăsta de

Charlie oricui… Dar acum când, datorită ei, eşti devotată trup şi suflet acestui motan…

Cele două surori se îmbrăţişară din nou, râzând.

— E adevărat că am cam exagerat cu Charlie, dar îmi este tare teamă să nu i se întâmple ceva în lipsa ladyei Louise!

— Nu-ţi mai face griji pentru el! Hai mai bine să ne bem ceaiul, după care vom începe să pregătim cina pentru „odiosul Jean-Luc”…

Discuţia lor sinceră o determină pe Jillian să i se confeseze.

— În realitate nu e deloc odios. Mă simt prost faţă de el numai din pricină că este administratorul fondurilor pe care le-a lăsat moştenire Henry domeniului artelor. Cu alte cuvinte, spectacolele în care dansez sunt produse pe undeva de nepotul ladyei Louise!

Era foarte clar că Linda nu înţelegea care era problema.

— Tocmai mă întorsesem de la spital când a sunat la uşă.

— Şi ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta? Lady Louise i-a spus că eu sunt balerina vedetă… în compania finanţată de el!

— Scuză-mă, Jill, dar tot nu înţeleg ce te deranjează în toată povestea asta…

— Mă deranjează faptul că… şchiopătam îngrozitor în după-amiaza asta!

— Jillian! Uneori, pe cuvântul meu că raţionamentele tale mă lasă cu gura căscată!

Îţi închipui cumva că va tăia fondurile companiei tale de balet sub pretext că ai avut un accident?

— Evident că nu! în schimb, ar putea foarte bine să decidă… că nu mai sunt aptă să particip la spectacole.

— Fii realistă, Jillian! Administratorii de acest gen au rolul de a semna cecurile, nu să aprecieze calitatea

artistică! Nu el e cel care alege balerinii!

— Ai dreptate… De altfel, şi Jean-Luc mi-a spus acelaşi lucru, dar am fost tulburată când mi-a dezvăluit cu ce se ocupă. Promit să fiu cuminte în seara asta. îl voi convinge chiar să pozeze ca model pentru agenţia ta.

— Iar pomeneşti de asemănarea asta! O să văd eu dacă ai dreptate sau nu spuse Linda turnând ceaiul în ceşti.

Jillian sorbi o înghiţitură, uitându-se lung la sora ei. Linda era de o frumuseţe rară, cu părul ei de culoarea castaniu-roşcat şi ochii verzi care-i puneau în valoare pielea albă ca zăpada.

— Zâmbeşte-i frumos şi va cădea secerat la picioarele tale, îi sugeră Jillian.

— Draga mea, mă mai vezi şi acum ca pe o lebădă şi pe tine ca pe o răţuşcă urâtă? De când nu te-ai mai uitat într-o oglindă?

— Până la accident, îmi petreceam multe ore pe zi în faţa unei oglinzi în timpul repetiţiilor. De altfel, una din laturile cele mai stânjenitoare atunci când dansezi în public, e aceea că nu poţi să-ţi urmăreşti imaginea în oglindă!

— Nu asta voiam să spun, Jillian, şi ştii foarte bine asta! Ai devenit o femeie extrem de frumoasă şi dacă noul nostru vecin este atât de seducător cum spui, nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla între voi… în sfârşit! Până când voi avea ocazia să-l admir pe acest zeu al frumuseţii cu ochii mei, mă duc să pregătesc o salată pentru antricoate.

— Eu nu mănânc carne, spuse Jillian.

— Ah, uitasem să vorbesc cu tine şi despre treaba asta! Nu mănânci suficient, draga mea. Trebuie totuşi să te hrăneşti!

— Asta ne aduce din nou la problema oglinzii. Fiecare gram în plus se observă în costumul de balerină!

Peste câteva ore, Jillian se uită la sora ei, care stătea în faţa seducătorului Jean-Luc de Sauvignet. Aşa cum se şi aşteptase de fapt, Linda aproape leşinase când dăduse cu ochii de idealul masculin pentru campania ei publicitară. îi vorbea cu ochi strălucitori şi cu obrajii îmbujoraţi. O făcea oare numai ca să-i obţină colaborarea? se întrebă Jillian, îngrijorată. Cu Linda, nu se ştia niciodată!

Dacă îşi făcea iluzii în ceea ce-l privea, în viitor va suferi o mare dezamăgire. Niciodată un aristocrat arătos ca el nu va accepta să pozeze drept manechin. Avea provenienţă nobilă din ambele părţi. Lady Louise, care râdea de treaba asta, avea sânge regal în vine. Familia ei nu fusese de acord să i-o dea de soţie lui Henry Miles decât după ce pretendentul dobândise blazonul de marchiz al strămoşilor lui. Şi acum, din câte se vedea, Jean-Luc de Sauvignet ţinea să-i fie respectate titlurile, astfel că nu va risca să se încurce cu o agenţie de publicitate oarecare.

Când Charlie intră în salon, Jillian profită de ocazie în ideea că poate Jean-Luc se va mai reabilita renunţând la snobismul lui obişnuit.

— Încă nu i-ai fost prezentat lui Charlie! spuse tânăra, luându-l pe motan de jos. Charlie, el este doctorul Jean-Luc de Sauvignet, nepotul m-am… ladyei Louise.

— Nu cred că animalul ăsta ştie ce înseamnă bunele maniere, Jillian, îi răspunse Jean-Luc cu un aer distant. Până şi bunica mea s-ar abţine de la asemenea maimuţăreli.

— Dar va trebui să te ocupi de el! Ar fi mai bine să faceţi cunoştinţă!

— Chiar e neapărat necesar?

Dat fiind că Linda se ridică de pe scaun ca să pună capăt ostilităţilor, Jean-Luc făcu şi el la fel.

— Mă duc să pun antricoatele la grătar. Cum vrei să fie făcute, Jean-Luc?

— Dă-mi voie să te ajut, dragă Linda. Astfel, ne vor

reuşi perfect!

Furioasă, Jillian pregăti sosul pentru salată, în timp ce ceilalţi doi stăteau la taifas. Jean-Luc se miră de dimensiunile minuscule ale uneia din fripturi. Trebuia să se ajungă şi aici! îşi spuse Jillian nervoasă.

Ea îi explică, prost dispusă:

— Nu-ţi face griji! Va sta la frigider în cazul în care mi se va face din nou foame, dar trebuie să fiu atentă la ce mănânc.

— Oh, îmi pare rău! Eşti cumva bolnavă, de respecţi un regim atât de sever?

Privirii lui ironice, Jillian îi răspunse cu una de-a dreptul ucigaşă.

— O balerină nu-şi poate permite să se îngraşe absolut deloc. Toată lumea ştie asta!

Ea trânti castronul cu salată pe masă, în timp ce Jean-Luc, prefăcându-se uluit, îi studia silueta.

— Nu eşti grasă de loc. Din punct de vedere estetic, aş spune mai degrabă că-ţi lipsesc cel puţin patru-cinci kilograme.

— Această observaţie îmi permite să trag două concluzii în ceea ce vă priveşte, domnule Sauvignet.

— Serios?

Ce dobitoc! Era evident că acest dialog nu prezenta niciun interes pentru el. Nici măcar nu încerca să ascundă acest lucru. Dimpotrivă, vinul pe care-l sorbea părea să-l pasioneze în cel mai înalt grad. Când el schiţă o grimasă, furia lui Jillian ajunse la culme. Acum, ce naiba nu-i plăcea? Doar el îl adusese!

— Iertaţi-mă, doamnele mele, dar mi-e teamă că nu i-a priit prea tare călătoria, aşa că nu vă voi oferi decât un vin foarte bun în locul nectarului pe care speram să-l găsesc în sticlă. Ce spuneai, Jillian, în legătură cu concluziile tale despre mine?

Se uită la ea acum cu un aer foarte serios, şi nu cu

ironia lui obişnuită. Foarte ciudat… Descumpănită, Jillian sorbi şi ea o înghiţitură de vin şi constată că era delicios. Dat fiind că trebuia să-i facă plăcere Lindei purtându-se politicos, ea zâmbi.

— Pe de o parte constat că te pricepi mai mult la arta degustării vinurilor decât la cea a baletului. Adevăraţilor iubitori ai dansului nu le plac decât femeile aproape scheletice! Pe de altă parte, este evident că nu eşti dansator. Aceşti domni nu suportă să aibă nici măcar o jumătate de kilogram în plus pe ei!

— Observaţiile tale sunt foarte exacte. Cât despre tine, dragă Linda, bănuiesc că nu aparţii nici tu universului dansului, nu-i aşa?

— Vrei să subliniezi în felul acesta că am burtă? îi răspunse ea amuzată.

Privirea admirativă cu care o învălui Jean-Luc reprezenta o dezminţire mai mult decât suficientă a acestei supoziţii. Nu le era oare ruşine să flirteze astfel de faţă cu ea? îşi spuse Jillian, indignată. Era adevărat că jocului lor nu i se putea reproşa nimic. Linda s-ar fi comportat la fel şi în prezenţa soţului ei, dar totuşi… De ce îi venea atât de uşor surorii ei să-i farmece pe bărbaţi, pe când ei îi era atât de greu?

Reuşi să se smulgă în cele din urmă din gândurile ei negre şi reîncepu să asculte conversaţia dintre cei doi.

— Da, David e foarte interesat de ceea ce fac, explica Linda. El se ocupă de relaţii bancare internaţionale. În comparaţie cu ce face el, publicitatea i se pare o treabă odihnitoare!

— Dar tu, Jean-Luc? interveni Jillian în discuţie. Cu ce te ocupi în afară de administrarea fondurilor rămase de la bunicul tău?

— Cu ceva nu prea constructiv, după părerea bunicii mele… Ea îmi spune că sunt „trântorul” ei.

— Dar înţeleg că ţi-ai dat un doctorat. În ce domeniu?

— Dizertaţia mea avea drept temă analiza armonică abstractă, spuse el pe un ton misterios.

— Analiza…? Este ceva despre muzica modernă? întrebă Linda.

Jean-Luc făcu semn de negare din cap.

— Atunci, despre informatică?

— Nici măcar.

— Doar ţi-a spus că e un trântor! i-o reteză Jillian, enervată de întrebările ei.

Lenevia e un mod de viaţă foarte onorabil în rândurile aristocraţiei.

— Foarte corect, o aprobă Jean-Luc, amuzat peste măsură. Bunica a uitat să-mi spună că balerina vedetă este un duşman înverşunat al nobilimii!

— Probabil că n-o cunoşti prea bine pe lady Louse! răspunse Jillian scoasă din sărite. Altfel ai fi ştiut că părerile ei sunt cel puţin la fel de radicale ca şi ale mele!

— Trebuie să-ţi spun că o cunosc foarte bine pe bunica, pentru care nutresc o mare admiraţie, sentiment care este de altfel reciproc. Închipuieşte-ţi că bătrâna doamnă pur şi simplu mă adoră!

— Dacă aţi fi fost atât de apropiaţi, l-ai fi iubit pe Charlie al ei.

— Charlie? Ne suportăm unul pe altul de şase ani de zile. Chiar din primele luni am încheiat un pact de neagresiune.

— Pe scurt, n-ai niciun pic de afecţiune pentru motanul ăsta? Cum a putut lady Louise să ţi-l dea pe mână?

— Mie? Asta în niciun caz! Ţie îţi revine sarcina să ai grijă de el, n-ai înţeles?

— Haide, Jillian, nu te mai enerva atât, spuse Linda. Poate că lady Louise n-a lăsat nişte indicaţii precise, dar era de la sine înţeles că tu vei avea grijă de scumpul ei Charlie Miles ca de lumina ochilor tăi!

Ca să nu mintă, Jillian nu negă.

— Totuşi, va trebui să-l hrăneşti tu dimineaţa şi seara, Jean-Luc. Charlie doarme mereu în casa lui.

— Ai cheile, nu?

— Da, dar nu le voi folosi când vei fi acasă. Eu îi dau să mănânce la prânz aici, la mine acasă.

— Masa de prânz! exclamă Jean-Luc nevenindu-i să creadă. Şi ceaiul unde şi-l ia domnul Charlie, mă rog frumos? Animalul ăsta e îngrozitor de răsfăţat!

— Nu, el…

— Nu vă mai certaţi atât! intervine Linda. Mă duc să fac cafea şi pe primul care îndrăzneşte să mai pomenească de motan îl trag de urechi.

Ca un bun jucător ce era, Jean-Luc dădu din cap în semn de acceptare, apoi se întoarse spre Jillian.

— Vei fi şi tu cuminte?

Cum să poată rezista zâmbetului său plin de umor? Jillian îi promise râzând:

— De fapt, am în minte un alt subiect. Parcă îmi amintesc, Linda, că voiai să-l pui la treabă pe tartorul ăsta.

— Da? Ai un plan anume?

— Să… păi… nu cred că vei fi interesat…

— Nu putem şti decât după ce vom afla, Linda.

Ea o fulgeră jenată pe sora ei, care o punea prea devreme cu spatele la zid. Oftă şi îşi deschise servieta diplomat.

— E în regulă, Jean-Luc. Vreau să-ţi arăt ceva, dar mai întâi de toate vreau să te întreb dacă ai ceva cunoştinţe despre tehnicile publicitare.

— Niciuna. Am auzit doar că se pot tripla vânzările unui pachet de biscuiţi numai schimbându-i ambalajul, ceea ce mi se pare o absurditate. Ar trebui să conteze gustul, nu pachetul!

— După părerea mea, nici n-ar trebui folosit ambalajul! interveni Jillian punând ceştile şi zaharniţa pe

masă. Risipa de hârtie şi carton care se face intră în contradicţie cu toate principiile mele ecologice!

— Jillian! exclamă Linda, exasperată.

— Scuză-mă, am tăcut! Stai aici, aduc eu cafeaua.

Observând stânjeneala Lindei, Jean-Luc continuă:

— Aşadar, dacă înţeleg eu bine, scopurile publicităţii, este vorba despre a-ţi face cunoscut produsul astfel încât clienţii să-l încerce măcar. E corect?

Copleşită de jenă, Linda dădu din cap. Jillian îi sări în ajutor:

— Agenţia Lindei a primit de curând rezultatele unui sondaj aprofundat făcut la scară mare.

Prin procedee ştiinţifice verificate, au putut să determine ce ideal de bărbat ar fi perceput de consumatori drept demn de încredere, astfel ca, la îndemnul acestui individ, clienţii să cumpere.

Ce discurs frumos! Jillian fu încântată de propria elocinţă şi aşteptă cu nerăbdare reacţia lui Jean-Luc.

— Ce să cumpere? întrebă acesta uluit.

— De toate, şopti Linda. Orice…

— Deci, prin intermediul unei prelucrări pe calculator, psihologii au putut întocmi portretul robot al acestei fiinţe perfecte, continuă Jillian.

— A, da? I-au găsit şi femeia perfectă care să-i fie parteneră? se interesă Jean-Luc amuzat.

— Asta va fi etapa următoare, spuse Linda. Vom începe prin testarea rezultatelor obţinute de un bărbat…

Toţi trei îşi băură cafeaua în tăcere, apoi, nemaiputându-se abţine, Jillian sugeră:

— Ce-ar fi să-i arăţi fotografia, Linda?

— Bine…

Linda scoase din servietă poza, cam fără tragere de inimă, şi i-o întinse lui Jean-Luc cu mână tremurând.

Cele două surori îi pândiră reacţia cu răsuflarea tăiată. După ce o studie în tăcere, bărbatul îi dădu Lindei

poza înapoi. Era evident că nu înţelegea.

— Păreţi că aşteptaţi ceva de la mine… dar v-am mai spus, nu ştiu nimic despre publicitate. Îmi pare rău, dar n-am nicio părere în privinţa asta.

— Dar, ăă… Bărbatul ăsta nu-ţi aminteşte de nimic?

Intrigat, Jean-Luc luă din nou fotografia în mână.

— Ba da, poate…

În asta constă şpilul acestui personaj? Ar trebui să pară vag cunoscut tuturor celor care-l văd?

— Nu e o cacealma! exclamă Jillian râzând. Chiar n-a observat nimic!

— Ce să observ? spuse el enervat.

— Că bărbatul ăsta e sosia ta!

— Sosia mea? Dar e ridicol!

— Uită-te la el! Semănaţi ca două picături de apă!

— Nu e adevărat! mai întâi, eu n-aş putea să port niciodată o asemenea lenjerie intimă! E aproape gol!

Pentru el acest argument părea să fie de-ajuns. După un scurt moment de uluială, Jillian izbucni în râs. Nu fură necesare mai mult de câteva secunde până când făcu şi Jean-Luc la fel, după care li se alătură şi Linda.

După ce redeveniră serioşi, Jillian continuă:

— Oricum, Jean-Luc, dacă facem abstracţie de slip, nu ţi se pare că are un aer cunoscut? Ce părere ai avea de o nouă carieră în meseria de manechin?

În loc de răspuns, el se mulţumi să mai râdă o dată. Era evident că Jean-Luc credea că cele două femei puseseră la cale acea farsă ca să râdă de el. Nu-i trecea nicio clipă prin minte că povestea putea fi reală!

— Agenţia ta probabil va începe să organizeze interviuri cu persoane care să semene cu acest bărbat? întrebă el politicos.

— De ce să mai căutăm, din moment ce te avem pe tine? ripostă Jillian.

Amuzamentul lui Jean-Luc fu înlocuit de o expresie

jignită. Ce prostie făcuseră! îşi spuse Linda, distrusă. În schimb sora ei nu regreta deloc aşa-zisa ei greşeală. Era oare o crimă de lezmaiestate să propui o slujbă cinstită unui vlăstar al unei familii importante? Cine se crede acest domn de Sauvignet?

— Nu lua aerul ăsta îngrozit, spuse ea enervată. Linda nu face decât să-ţi ofere o slujbă. În felul ăsta, îţi vei mai umple şi tu timpul cu ceva!

— Imaginează-ţi că genul ăsta de slujbă nu-mi convine deloc. Cât despre aşa-zisa mea lene, ea nu există decât în capul tău sec!

— Te rog, interveni Linda, înainte ca Jillian să provoace un scandal. Vrei un whisky, Jean-Luc?

Capitolul 3

— Nu, nu exagera! exclamă Jillian indignată. Spun numai că, dacă nu e în stare să-şi asume nici cea mai mică responsabilitate, ar putea măcar să aibă bunul simţ să-mi spună!

— Nu te mai lua de bietul Jean-Luc, Jillian! îl acuzi că-l neglijează pe Charlie, dar ăsta nu e decât un pretext! De fapt, eşti supărată pe el pentru că ai pierdut rolul principal din „Lacul lebedelor”, dar sunt sigură că el n-are nicio vină!

— Ştiu, Linda, dar…

— Dar îl tratezi de parcă el ar fi de vină!

— Nu-i reproşez nimic referitor la balet, deşi am nişte îndoieli în această privinţă, dar ai văzut şi tu cum se ocupă de Charlie. Nu e niciodată acasă! El… Linda, ce ai? Doamne Dumnezeule!

Jillian se grăbi s-o prindă în braţe pe Linda, care se prăbuşise în lacrimi pe canapeaua din salon.

— Ai dreptate, Linda, spuse ea pe un ton ruşinat. Sunt rea cu Jean-Luc ca să mă răzbun pentru dezamăgirea pe care am suferit-o.

E adevărat că nu el e vinovat de faptul că am fost

dată la o parte. Iartă-mă, Linda! N-am vrut să te tulbur atât de mult! Ce egoistă sunt!

— Are şi Jean-Luc un pic de vină în toată povestea asta, recunoscu Linda oftând. Are talentul de a scoate din tine tot ce e mai rău! Dar nici tu şi nici el nu m-aţi adus în starea asta…

Cuprinsă deodată de un acces de râs, Linda îşi căută batista în poşetă ca să se şteargă la ochi.

— Nu te înţeleg Linda, spuse Jillian îngrijorată. De câteva zile eşti palidă şi obosită, iar acum treci de la râs la plâns… Părerea mea e că ar trebui să te odihneşti câteva zile. Vrei să-l sun pe patronul tău?

— Ceea ce am nu e o boală, din fericire, pentru că dacă aş fi nevoită să stau în pat în următoarele şapte luni…

— În orice caz mă duc să fac un ceai! Vom… Linda!

Deodată, înţelesese sensul cuvintelor surorii ei. Următoarele şapte luni…

— Linda, vrei să spui că…

— Că vei fi curând mătuşă? Aşa este!

— Oh, Linda! E nemaipomenit! Ce veste minunată! Şi eu care te bat la cap cu poveştile mele despre motan…

— Nu, de fapt eu sunt cea foarte sensibilă în acest moment. Îmi era îngrozitor de frică să nu mă fi înşelat! Şi greţurile astea de dimineaţă…

— De ce nu mi-ai spus nimic, secretoaso!

— Voiam mai întâi să vorbesc cu David, când aş fi fost foarte sigură.

Jillian clătină din cap cu un aer dojenitor.

— De aceea ţi-ai petrecut jumătate din noapte la telefon! Probabil că David e în culmea fericirii?

— Aşa este! M-am chinuit teribil să-l conving să nu sară în primul avion! Dar acum trebuie să plec, întârzii la birou. Tu trebuie să te duci să-l hrăneşti pe Charlie, nu-i aşa? Dacă e înfometată, fiara asta s-ar putea să te mănânce pe tine când te vei duce la el!

— Îţi urez o zi bună, Linda, şi îţi promit că n-o să te mai plictisesc cu criticile la adresa lui Jean-Luc.

— Nu mai face promisiuni pe care s-ar putea să nu le respecţi, draga mea! în orice caz, trebuie să recunoşti măcar un singur lucru: dacă individul te obsedează atât, înseamnă că are personalitate. În ciuda fizicului său irezistibil…

— Şi încă ce personalitate! Nu e decât un… Oh, iartă-mă! îţi promit, îţi jur că nu voi mai spune nimic rău despre el.

— Păcat! observă Linda oftând.

Jillian o conduse pe Linda până la uşă cu o figură nedumerită.

— Ce vrei să spui? De ce e păcat?

— Că nu profiţi de ocazie! Eşti în şomaj forţat, ai drept vecin pe cel mai frumos bărbat din lume şi tu nu faci altceva decât să te cerţi cu el. E o aiureală totală!

— Oricum, nu e niciodată acasă. Chiar mă întreb ce face toată ziua…

— Ai putea să-l întrebi… Apropo, să nu uiţi că azi vine vânzătorul de peşte. Va trebui să cumperi obişnuita tonă de hrană săptămânală pentru mâncăul cu patru labe…

— Aşa e, mă duc să-i dau să mănânce şi să-i dau vestea cea bună!

În timp ce Linda pornea maşina, Jillian îi făcu semn cu mâna surorii ei, apoi se îndreptă spre casa învecinată, a patra din şirul de şase case în stil georgian. Acest cartier era într-adevăr splendid! Jillianei îi plăcea foarte mult această stradă liniştită umbrită de arbori seculari. Ridică zâmbind capul spre cerul albastru şi ascultă cântecul păsărilor de pe crengile copacilor. Era o zi superbă!

Când intră în casă, tânăra fu mirată că nu-l vede pe Charlie alergând spre ea. De obicei, motanul o întâmpina mieunând de i se rupea inima. Parcă urma să moară de foame în următoarele cinci minute!

— Charlie! îl strigă Jillian, îngrijorată.

Dă doamne să nu se fi întâmplat ceva rău! Nu degeaba i se spunea „stomacul cu patru labe”. N-ar fi plecat pentru nimic în lume să hoinărească fără să-şi fi luat micul dejun!

Negăsindu-l în bucătărie, Jillian împinse uşa salonului, şi acolo înlemni când îl văzu întins pe eleganta canapea a ladyei Louise pe Jean-Luc de Sauvignet dormind adânc. Pe pieptul acestuia, cu botul vârât în cravata de mătase, stătea încolăcit Charlie. Când se apropie Jillian, acesta din urmă ridică leneş capul. După ce se trezi, animalul începu să frământe fericit sacoul scump al lui Jean-Luc, torcând cu zgomot.

— Opreşte-te, Charlie! îi şopti Jillian.

Aproape în aceeaşi clipă, având încă ochii închişi, Jean-Luc ridică mâna ca să-l dea jos pe animal. Câtă obrăznicie! părea să gândească Charlie cu un aer supărat. Când Jean-Luc îndrăzni să repete gestul, motanul îl muşcă zdravăn de mână.

— Au! Animal cretin ce eşti!

Se ridică brusc în capul oaselor, trântindu-l la podea pe Charlie.

Acesta îşi arcui trupul miorlăind în timp ce Jean-Luc îl fulgera cu privirea. Tânăra observă că vecinul ei arăta jalnic. Avea ochii încercănaţi, iar barba crescută îi scotea în evidenţă paloarea feţei.

Prefăcându-se că-l compătimeşte, îl întrebă:

— Te doare ceva?

Jean-Luc se întoarse spre ea, tresărind brusc. Era evident că până atunci nu fusese conştient de prezenţa ei.

— Bine că animalul ăsta infect e vaccinat împotriva turbării, spuse el bine dispus. Cât este ceasul?

— Opt şi jumătate.

— Cum? înseamnă că am dormit mai puţin de patru ore.

Tonul lui acuzator o enervă la culme pe Jillian.

— În orice caz, nu e vina mea. Mi s-a părut că e bine să vin să-i dau de mâncare lui Charlie în dimineaţa asta, aşa cum a trebuit s-o fac şi aseară, în lipsa ta… Serios, Jean-Luc, ai putea să mă anunţi totuşi şi pe mine când nu vii acasă! De unde să ştiu când pleci şi când vii?

— Ştii foarte bine, Jillian, că cearta asta n-are nicio legătură cu Charlie. În realitate, îmi porţi pică pentru că ţi-am ascultat confidenţele în ziua în care am sosit aici. Începând de atunci, mă hărţuieşti permanent, ca să te răzbuni pe mine!

— Ba tu eşti paranoic. Hărţuire, ai spus? Să fim serioşi!… Dormi adesea îmbrăcat?

Îşi şifonase într-un hal fără de hal costumul splendid. Individul acesta nu se gândea la nimic!

— Ce-ar fi să încetăm ostilităţile? Ai putea să pregăteşti micul dejun în timp ce eu fac un duş…

Când fu pe punctul să-l trimită la toţi dracii, Jillian îşi aminti că-i promisese Lindei să se poarte frumos cu el.

— Ce mănânci dimineaţa?

Uluit, Jean-Luc se opri brusc în pragul uşii.

— N-am auzit bine. Vrei să repeţi?

— Când ai de gând să încetezi să-ţi mai baţi joc de mine, Jean-Luc? Am ceva de discutat cu tine, aşa că de ce să n-o fac în timpul micului dejun?

— Serios? Stai puţin! Te previn că nu mă vei convinge să apar în slip în faţa fotografilor de reclame pregătindu-mi o cafea, oricât de bună ar fi ea!

— Ce idee! Nu e vorba despre aşa ceva. De altfel, chiar dacă ai fi acceptat să lucrezi pentru Linda, oricum nu te-aş fi pus să pozezi în slip.

— Cum? N-aş purta nici slip? Bunica s-ar îmbolnăvi de nervi dacă aş face fotografii pornografice!

Era într-adevăr un nesuferit!

— Du-te şi fă duş. Poate că astfel vei deveni mai

raţional.

În timp ce ea cobora scările în goana mare, el îi strigă:

— Dar nu ştii ce-mi place să mănânc dimineaţa!

— Cu atât mai rău pentru tine! Vei mânca ce-ţi voi pune în farfurie!

Jillian nu-şi putu reţine un zâmbet. Nu putea să nege faptul că Jean-Luc era o companie plăcută. Păcat că era atât de enervant!

În bucătărie, Charlie făcu circul obişnuit al motanului care moare de foame. Se freca de picioarele Jillianei sau stătea lângă ea şi o privea intens şi dojenitor. Mieunăturile care la început erau foarte sonore, deveniră mai slabe, ca şi cum îl părăseau treptat puterile…

— Înainte să-ţi dai ultima răsuflare, Charlie, vreau să-ţi dau o veste bună: tu şi cu mine vom avea un nepoţel sau o nepoţică!

Jillian puse pe podea farfuria plină cu peşte şi Charlie se năpusti asupra ei, ca o fiară sălbatică înfometată.

— Evident, ţie puţin îţi pasă! Trebuie să mă învăţ minte şi să nu mai vorbesc cu un motan!

Simţindu-se dintr-odată jenată, se uită în spatele ei, la uşă. Nu era nimeni. Şi aşa se simţea prost din cauza criticilor Lindei, dar dacă ar mai fi surprins-o şi Jean-Luc de Sauvignet stând de vorbă cu Charlie, ar fi intrat în pământ de ruşine!

Când ajunse în bucătărie, Jean-Luc, bărbierit proaspăt şi cu părul încă umed, era şi mai seducător decât de obicei. Jillian fu nevoită să se abţină să admire în mod prea evident silueta lui sportivă, scoasă în evidenţă de blugii decoloraţi şi de tricoul de marinar.

— Îţi dai seama că a trebuit să dau lovitura la frigiderul surorii mele pentru a-ţi pregăti un mic dejun mai ca lumea? Aici nu e nimic, în afară de un pachet de cafea…

— Aşa este, trebuie să-mi fac timp pentru nişte

cumpărături. Mmm! Ce bine miroase!

Jean-Luc se uită zâmbind la ouăle ochiuri care sfârâiau în tigaie, la şunca rumenită şi roşiile prăjite… Se duse să se aşeze la masă, luând cu el cafetiera şi pâinea prăjită, dar când Jillian îi puse în farfurie două ouă, el protestă:

— Dar trebuie să-ţi pui şi ţie unul! Nici nu mă gândesc să mănânc singur!

— N-am spus că o să plec.

Îi venea deja destul de greu să suporte văicărelile Lindei în legătură cu silueta ei firavă. Spera ca el să nu procedeze la fel. Făcea eforturi mari ca să se poarte frumos cu el, aşa că spera să primească şi ea acelaşi tratament din partea lui.

— Tu ce mănânci? se interesă el bănuitor.

— Un sandviş cu roşii.

După ce ea se aşeză în faţa celor patru jumătăţi de roşie şi felia subţire de pâine, Jean-Luc se uită încruntat în farfuria lui. Contrastul îi lăsă impresia că era un adevărat gurmand.

— Dacă aş fi în locul tău, n-aş mânca atât de mult, Jillian. S-ar putea să te simţi cam greoaie în timpul cursurilor de balet…

— Uite ce e, Jean-Luc, eu nu mă amestec în viaţa ta de trântor, aşa că dă-mi voie să mă ocup de cariera mea de balerină aşa cum mă taie capul. Regimul meu alimentar nu te priveşte pe tine, ne-am înţeles?

El răspunse amuzat:

— Ce să fac, dacă îmi trezeşti sentimente părinteşti? Mi-ar face mare plăcere să te văd mâncând mai mult!

— Sentimente părinteşti? Asta-i bună! Tu nu eşti în stare să ai grijă nici măcar de Charlie, care e aici de faţă, darămite de alţii!

Când îşi auzi numele, motanul se apropie de masă, ca să vadă dacă nu găsea ceva bunătăţi de înfulecat şi se

întinse languros la picioarele lui Jean-Luc. Ticălosul! îşi spuse Jillian supărată.

Ducă-se pe pustii hotărârile înţelepte! Tânăra îşi unse felia de pâine prăjită cu unt într-o tăcere ostilă. De ce trebuia să fie îndemnată mereu să mănânce? Şi aşa îi venea destul de greu să reziste! Mirosul apetisant care venea din farfuria lui Jean-Luc o făcea să înnebunească de poftă.

— Parcă voiai să vorbeşti ceva cu mine, nu?

Jillian ezită. În interesul Lindei, era nevoită să facă un târg cu individul acesta odios, dar acest lucru părea mult mai greu de realizat acum, după cearta matinală pe care o avuseseră…

Negăsind un mod mai abil de a-i prezenta doleanţele, tânăra îi spuse pe neaşteptate:

— Linda este însărcinată.

— Nu mai spune! Uite că revin mereu la sentimentele mele părinteşti!

— Asta ne face să revenim mai ales la certurile noastre fără sfârşit. îl neglijezi pe Charlie şi treaba asta mă scoate din sărite. Şi Linda suferă din cauza asta.

— Înţeleg… Deci, acest mic dejun are drept scop să-ţi cer iertare pentru agresivitatea de care ai dat dovadă, dacă am înţeles bine. Draga mea Jillian, află că îţi accept scuzele.

— Scuzele *mele*? Ce tupeu ai! Dacă e cineva care trebuie să-şi ceară iertare, acela eşti tu! Chiar dacă simţi nevoia să ieşi în fiecare noapte, ai putea măcar să-ţi faci timp pentru a-l hrăni pe acest biet motan de două ori pe zi!

— Şi dacă mi-e imposibil s-o fac?

— Dacă ai avea măcar un pic de bun-simţ, mi-ai spune! Aş avea eu grijă de el.

— N-are rost să strigi, Jillian. Nu sunt surd şi tot scandalul pe care-l faci îl sperie pe Charlie…

Se aplecă şi-l mângâie pe animal cu o atenţie

prefăcută, nepăsându-i de atmosfera încărcată din încăpere. Văzând că Charlie îşi freacă botul de mâna lui Jean-Luc, Jillianei îi veni brusc să plângă. Nu era posibil! Nu mai vărsase o lacrimă de ani de zile! Tânăra vru să ia ceaşca de cafea, dar făcu o mişcare greşită şi o răsturnă.

— Stai pe loc, îi comandă Jean-Luc cu o voce calmă.

Jillian îl ascultă şi se uită la el cum se ridică de pe scaun şi se duce să ia un şervet de pe marginea chiuvetei.

— Se vede că n-ai avut niciun frate, comentă el cu blândeţe. Cele două surori ale mele, dintre care cea mai mică e de-o vârstă cu tine, s-au obişnuit repede cu glumele mele, dar uneori îmi spun că le enervez la culme.

Fără să înţeleagă în ce fel, Jillian se trezi deodată în braţele lui Jean-Luc. În mod foarte ciudat, tânăra se simţi foarte bine acolo, şi nici măcar nu se gândi să se depărteze de el.

— Ah, Jillian! Ai ceva în tine care mă determină să te enervez ca pe surorile mele mai mici!

Îi cuprinse apoi faţa în mâini şi-şi cufundă privirea în ochii ei.

— Nu trebuie să mă iei în serios, îi şopti el.

Îi şterse lacrimile cu degetul. Panglica ce îi strângea părul la spate se desfăcu şi şuviţele blonde i se răspândiră pe umeri. Oare îi amintea de surorile lui? în orice caz, în ceea ce o privea, Jillian nu simţea acelaşi lucru. Era cuprinsă de o emoţie ciudată şi inima începuse să-i bată mai repede în piept...

Ea îşi ridică şovăind mâinile şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului bărbatului. Numai atunci când o strânse cu patimă la pieptul lui, Jillian lăsă frâu liber instinctelor ei de femeie.

Acum simţindu-se sigură pe ea, se lipi de Jean-Luc şi-şi dădu capul pe spate pentru a-i oferi buzle. Descoperirea pe care o făcu fu extraordinară! Niciun sărut nu declanşase până atunci în trupul ei un asemenea vârtej de

senzaţii. Atunci când buzele li se uniră, simţi că parcă se stârneşte o furtună în ea. Ameţită, Jillian lăsă să-i scape un geamăt de plăcere şi, cu mâinile încleştate în umerii lui Jean-Luc i se dărui total.

Era subţire şi firavă ca o trestie. Jean-Luc o ridică fără nicio greutate, ca să o aducă la nivelul lui. Ca să-l simtă mai aproape de ea, tânăra îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui, desăvârşind înlănţuirea lor pasionată.

Tulburată, deschise pentru o clipă ochii şi se uită în cei ai lui Jean-Luc, apoi îi închise din nou. Cum putea exista o asemenea fericire care ei îi fusese ascunsă până atunci?

Deodată, trupul lui Jean-Luc se încordă. Nu, clipa aceea superbă nu se putea sfârşi atât de repede!

— Jillian… şopti Jean-Luc pe un ton chinuit. Blestematul ăsta de motan a început să se caţere pe piciorul meu… Charlie, dă-te jos! urlă el.

Şi totul se termină! Realitatea îşi reintră în drepturi, spre marea tristeţe a Jillianei. Tânăra se ridică şi se uită cum Jean-Luc încerca să-l smulgă pe Charlie de pe blugii lui. Dat fiind că animalul se încăpăţâna să rămână agăţat, ea îngenunche şi reuşi în cele din urmă să-l facă să-i dea drumul. Charlie îi mulţumi, zgâriind-o şi miorlăind supărat.

Încă dezorientată, Jillian rămase în genunchi pe podea, uitându-se absentă la urmele de zgârieturi de pe braţ, din care apăruseră câteva picături de sânge. Jean-Luc se depărtă, în timp ce Charlie, fără nicio părere de rău, se întindea lângă ea şi începea să se lingă.

Nu putea să-şi petreacă toată ziua pe podea! Jillian se ridică încet, îşi duse mâna la buze şi simţi că încă îi mai ardeau datorită sărutărilor lui Jean-Luc… Reacţia pe care o avusese o îngrijora. Parcă în interiorul trupului ei, în străfundurile acestuia, exista în stare latentă o femeie senzuală, voluptuoasă, pe care îmbrăţişarea aceea o trezise la viaţă. Semăna cu Frumoasa din pădurea

adormită pe care Făt-Frumos o trezise din somn. Jillian se îngrozi când descoperi că era cu totul diferită faţă de felul în care se ştia.

— Mai vrei puţină cafea? o întrebă Jean-Luc.

— Ăă, da… cu plăcere, şopti Jillian.

Vocea schimbată dovedea că era emoţionată. Jean-Luc o întrebă, fără să se uite la ea:

— E totul în regulă, Jillian?

— Bineînţeles, ce-ţi închipui? Am… Ei bine, nu, nu e nimic în regulă! Nu înţeleg ce s-a întâmplat cu mine. N-am fost în apele mele. Nu m-am mai purtat niciodată într-un mod atât de… atât de…

— Da, a fost… surprinzător, nu-i aşa?

Se apropie de ea şi o prinse de mâini.

Simpla atingere fu de-ajuns s-o electrocuteze pe Jillian, care se dădu înapoi speriată.

— Ah, nu! Nu pune mâna pe mine! De fapt, ce înţelegi tu prin cuvântul „surprinzător”?

Jean-Luc se aşeză zâmbind, după ce puse ceştile pe masă. Tânăra luă loc în faţa lui.

— Tu ce termen ai fi folosit, Jillian?

— Păi… nu ştiu. Nu prea mă pricep la chestii literare. Aş spune mai degrabă că sunt o analfabetă…

— Jillian! Cum poţi să spui aşa ceva?

— Într-o şcoală de balet, cunoştinţele aşa-zis intelectuale dobândite sunt destul de slabe. Şi când mai eşti, aşa ca mine, neinteresată de studiu… nu înveţi mare lucru.

— Jillian, vrei să…

— Punctul doi: e bine să ştii că n-am obiceiul să mă pun pe plâns atunci când sunt ironizată de cineva. Astăzi a fost ceva special. Sunt foarte emoţionată de sarcina Lindei. Îmi pare rău că am obosit-o şi mai tare în ultima vreme.

— Ai dreptate, trebuie să nu ne mai certăm în prezenţa ei de acum încolo, dar şi tu treci printr-o perioadă

dificilă, din cauza nesiguranţei legate de viitorul tău… Ar fi mai puţin stresant pentru tine dacă m-ai păstra pe post de confident. Simţi uneori nevoia să vorbeşti cu cineva…

Grija lui era atât de dezarmantă, încât Jillian ridică tulburată privirea spre el. El adăugă cu blândeţe:

— Ştiu că trebuie să te duci azi la spital.

— Oh, aşa e! Trebuia să fi plecat de mult!

Se ridică brusc de pe scaun, dar Jean-Luc o prinse de braţ:

— Linişteşte-te! Te duc eu cu maşina.

— Eşti sigur că nu te deranjează?

— Ba da, mă deranjează foarte tare, dar trebuie să-şi umple şi un trântor timpul cumva… Dar să nu-l neglijăm pe Charlie! îi voi lăsa un bilet pe uşă vânzătorului de peşte.

Aerul uluit al Jillianei îl făcu să râdă.

— Dar… de unde ştii că vine azi?

— Spre deosebire de ceea ce crezi tu, află că bunica m-a învăţat tot ce trebuie să ştiu pentru a mă ocupa cum se cuvine de fiara ei iubită. Acum du-te repede şi pregătăşte-te de plecare.

Trec să te iau peste cinci minute!

Jillian închise în urma ei uşa de la sala de consultaţii şi se sprijini epuizată de perete.

— Te simţi bine, Jillian?

Simţindu-se prinsă de umeri, tânăra deschise ochii:

— Ce cauţi aici, Jean-Luc? Doar ţi-am spus să nu mă aştepţi!

— Nu-mi pare rău că am rămas, pari a fi ajuns la capătul puterilor. Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi pune întrebări, te rog. Nu mă simt în stare să-ţi răspund acum la ele…

Jean-Luc o luă de talie şi o scoase afară din spital.

— De ce ai mai rămas, Jean-Luc?

— Nu cunosc prea bine cartierul ăsta al Londrei. Îţi dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi rătăcit şi nu m-

aş fi întors la timp acasă, ca să-i dau să mănânce lui Charlie? în plus, speram să te invit la masă.

— Iar ţi-e foame? Crezi că poţi să mai înghiţi ceva după ce la micul dejun ai mâncat ca la nuntă?

— Am putea împărţi o frunză de salată, ce părere ai?

— Nici nu mă gândesc! De data asta o să încalc regulile şi o să iau şi eu o masă ca lumea!

— În sfârşit o veste bună! exclamă Jean-Luc râzând.

Fără să mai ceară părerea însoţitoarei lui, conduse cu îndemânare maşina şi opriră în faţa unui restaurant de lux din cartierul Belgrave. Din câte se părea, Jean-Luc se descurca de minune prin păienjenişul străzilor Londrei…

— Evident că dacă ai fi cunoscut cartierul, am fi putut să ajungem mult mai repede, observă Jillian amuzată.

El se înclină spre ea cu tandreţe şi o sărută pe cap.

— Îţi prinde bine faptul că nu mai respecţi regulile, Jillian. Ar trebui s-o faci mai des, îi şopti el.

Jenată de îndrăzneala ei, Jillian simţi o căldură perfidă invadându-i obrajii. După ce se aşeză, ea deschise meniul pe care i-l dăduse ospătarul şi spuse:

— Te las pe tine să alegi, Jean-Luc.

— Bine. Vom lua… pepene galben cu vin de Porto, peşte la grătar şi salată.

— Serios? Nu ai chef de o masă mai… consistentă?

— După ce am mâncat ca la nuntă?

După ce rămaseră singuri, Jean-Luc redeveni serios.

— Hai să lăsăm gluma, Jillian. Măcar de data asta să ne purtăm ca nişte oameni mari. Vorbeşte-mi despre problemele tale.

Tonul lui repezit n-o supără pe Jillian, acum. Jean-Luc avea dreptate… dar putea el oare se ajute în vreun fel? Era convinsă că nu. Nimeni nu putea…

— Încep… încep mâine-dimineaţă cursurile, îl anunţă ea.

Lipsa ei de entuziasm fu observată de însoţitorul ei.

— Şi nu te bucuri?

— Ba da, dar… Ah, uite că au venit apetitivele! Arată minunat! Dar Jean-Luc nu se lăsă cu una cu două. După ce plecă ospătarul, el insistă:

— Jillian! Ce ţi-au spus medicii?

— Că pot să încep din nou să dansez… dacă vreau.

— Cum adică dacă vrei? Ce înseamnă asta?

— Vorbeşte mai încet, Jean-Luc! Se uită lumea la noi! într-adevăr, mai mulţi clienţi se întorseseră spre ei şi-i priveau curioşi.

— Îmi explici şi mie în sfârşit despre ce vorbeşti?

— Păi… după părerea specialiştilor, am o slăbiciune a şoldului pe care am compensat-o fără să-mi dau seama. Ca să-l protejez, am forţat glezna şi genunchiul…

— Şi te-au sfătuit să-ţi torturezi în continuare trupul? Dar e pur şi simplu scandalos!

— De fapt, toţi balerinii îşi torturează mai mult sau mai puţin trupul. Asta face parte din meseria noastră.

Îşi aminti cu tristeţe vorbele unuia dintre medici: dificultăţile apărute brusc la efectuarea mişcării „în afară” ar fi trebuit să constituie pentru ea semnul de alarmă. Încurajarea Jillianei de a-şi continua cariera de balerină fusese o eroare gravă, dacă nu chiar criminală. Niciun act artistic nu merită să fie plătit cu atâtea suferinţe…

— Aşa că ce rost are să ne pierdem timpul discutând la nesfârşit? Am fost sfătuită de nişte experţi în domeniu, nu poţi să mă mai ajuţi cu nimic…

Ar fi fost mai bine dacă măcar aşa-zişii experţi s-ar fi pus de acord, dar primul îi sugerase să continue să danseze pentru că piciorul rezistase până atunci şi probabil va mai ţine o bucată de vreme. După părerea celui de-al doilea însă, ar fi fost preferabil să renunţe imediat şi să se gândească deja la recalificarea profesională. Cel de-al treilea, ceva mai nuanţat, îi vorbise

despre toleranţa la durere. Totul depindea de cât putea să suporte tânăra.

— Am înţeles, spuse Jean-Luc oftând. Să vorbim despre altceva, dacă aşa vrei…

— Excelentă idee. Despre bunica ta, de exemplu. De când n-ai mai vizitat-o?

— De patru luni. Venisem s-o văd chiar înainte să se mute alături de sora şi de cumnatul tău. De obicei vin mai des, dar am fost foarte ocupat. De ce?

— Mă întrebam… Nu, nu e nimic.

După câteva secunde de tăcere, îi puse şi Jean-Luc o întrebare:

— Jillian, accepţi să asist şi eu la unul din cursurile tale? Mi-ar plăcea să te văd evoluând în mediul tău.

Jillian se uită o vreme la el cu un aer uluit.

— Dar… dar după trei luni de inactivitate, probabil că am încheieturile înţepenite…

Ea tăcu. De fapt, ideea lui Jean-Luc de a o privi în timp ce dansează o umplea de bucurie. După ce se purtase cu atâta stângăcie în prezenţa lui, va reprezenta o revanşă nemaipomenită să-i demonstreze ce talent are!

— Nu te deranjează?

— Nu, deloc… De altfel, dacă te plictiseşti, poţi foarte bine să pleci.

— Nu mă voi plictisi, Jillian. Sunt sigur de asta.

Capitolul 4

— Sunt de-a dreptul impresionat! spuse Jean-Luc. Pari neobosită şi sari cu o graţie nemaipomenită!

— Dacă te-ai pricepe cât de puţin, ai fi observat lipsa de antrenament! îi răspunse Jillian râzând. Am impresia că am luat câteva tone în greutate!

Asta se petrecea în ziua în care Jillian reîncepuse cursurile. A doua zi, Jean-Luc îi ceru voie să asiste la lecţiile ţinute de un dansator rus, care era în trecere prin Londra.

— Astăzi vei vedea ceva extraordinar, îi promise tânăra, rotindu-şi privirea prin lunga sală de repetiţii. Cei mai buni din companie se află aici.

Printre ei, Carla Simpson şi Justin Malenka… Acesta din urmă, imediat ce o zări, se repezi spre ea, o ridică de la podea şi începu să danseze un vals frenetic.

— Cine e frumosul tău însoţitor? o întrebă el.

— Nepotul vecinei mele. A venit să ne privească.

Sper că nu-mi vei face o scenă de gelozie!

Ea se făcu că-i dă un ghiont, iar el drept răspuns, începu s-o gâdile.

— Eu, gelos? Tocmai acum când vreau să-ţi dau o veste mare! Jill, cred că m-am îndrăgostit.

— De data asta pari serios. Mă bucur foarte mult pentru tine! Cine este fericita aleasă?

— Stai liniştită, nu e balerină. Îţi voi povesti totul într-o zi când vom fi mai liniştiţi… Oh, priveşte! Carla a pus ochii pe însoţitorul tău!

Jillian se aplecă pentru a-l privi pe furiş pe Jean-Luc, care stătea pe o bancă şi citea ziarul. Chiar sub nasul lui, dar fără să fie băgată în seamă, Carla executa o serie de sărituri însoţite de atingerea picioarelor între ele. Era de-a dreptul caraghioasă!

— Nici măcar nu şi-a făcut încălzirea! observă Justin. Nu m-ar mira să-şi rupă un muşchi! Dar asta ar însemna să rămân fără partenară, aşa că aş face mai bine s-o opresc… Şi mai trebuie s-o suport şi până se va vindeca!…

Justin alergă prin spatele Carlei şi o împinse uşor. Dacă voise s-o oprească, îi reuşise! Zborul planat pe care-l efectuă o făcu să aterizeze direct pe burtă.

— Tâmpitule! Vrei să-mi rup un picior? exclamă ea pe un ton arţăgos.

Acum, Jean-Luc, cu o figură mirată, îi acordă întreaga lui atenţie. Justin se aplecă spre tânără cu o îngrijorare prefăcută.

— E foarte periculos să te lansezi în asemenea demonstraţii fără să-ţi faci încălzirea, Carla. Ar fi trebuit să ştii treaba asta!

— Nu pune mâna pe mine, dobitocule! Mă ridic şi singură! Animalule!

După ce schimbă o privire complice cu Jillian, Jean-Luc îşi vârî din nou capul în ziar ca să poată râde în voie.

— Totul e în regulă, Carla? N-ai nimic? o întrebă Jillian.

— Nu, slavă Domnului! Dar băiatul ăsta e un tâmpit şi jumătate! Nu văd ce găseşti la…

Dar intrase maestrul în sală. Imediat se făcu tăcere şi balerinii se aşezară atenţi la locurile lor.

După ce se termină lecţia de dans, Jean-Luc se duse la Jillian care îşi desfăcea nojiţele pantofilor de balerină.

— Trebuie să fie un artist excepţional, observă el. Toţi din sală aveaţi aerul că pur şi simplu îl veneraţi!

— E o mare personalitate a baletului, îi confirmă Jillian. Am avut noroc că mi s-a permis să-i urmez cursurile, deşi trei luni n-am voie să dansez!

— Dar… ai picioarele însângerate!

Exclamaţia lui îngrozită îi atrase câteva priviri amuzate.

— Ssttt… E foarte normal. Mi-am pierdut îndemânarea şi am lucrat intens… Asemenea lucruri ni se întâmplă tuturor: umflături uriaşe şi răni ca ale mele…

Jean-Luc examină încruntat pantofii ei de dans.

— Nu e de mirare! Mi se pare aiurea să te cocoţi pe nişte vârfuri din lemn!

Jenată, tânăra îşi vârî grăbită lucrurile în sacoşă. Între timp, apăru lângă ei Carla.

— Sper că vei veni la petrecerea de ziua mea, nu-i aşa, Jillian? Ai primit invitaţia?

— Da, dar…

— Ţin neapărat să vii, Jill! Şi adu-l şi pe prietenul tău,

adăugă ea adresându-i lui Jean-Luc cel mai fermecător zâmbet de care era în stare.

Aşadar, acesta era motivul pentru care se arăta atât de amabilă cu ea! Din politeţe, Jillian făcu prezentările. Carla pur şi simplu îl sorbea din ochi pe Jean-Luc! Ea îl întrebă fandosindu-se:

— Veţi veni şi dumneavoastră cu Jillian, nu-i aşa? Petrecerea va avea loc la *Francine's* şi va fi una trăsnet!

— Dacă Jillian va fi liberă, va fi o plăcere pentru mine s-o însoţesc, spuse el eliberându-şi mâna din strânsoarea ei.

În timp ce ieşeau din sala de curs, Jean-Luc o întrebă pe Jillian:

— Vrei să mergi la petrecere?

— Pentru mine, petrecerile astea care au loc în cluburi de noapte…

— Cred, totuşi, că eşti oarecum interesată să te deplasezi până acolo.

— Ce vrei să spui?

— Bănuiesc că, în ciuda jignirilor pe care i le-a adresat, individa asta îi face ochi dulci iubitului tău.

— Care iubit? Justin? Te înşeli!

Noi nu suntem decât parteneri de dans, sau mai precis am fost până la ultimul accident… Am fost mai apropiaţi odinioară, dar acum totul s-a terminat.

Apropiaţi… era mult spus. Între ea şi Justin exista mai degrabă o prietenie ca între frate şi soră, pe care o mai aveau şi acum. Sărutările lor nu-i emoţionau nici pe unul, nici pe celălalt. Nici nu se puteau compara cu uraganul care răscolise simţurile Jillianei în braţele lui Jean-Luc.

— Lady Louise are o teorie care explică problemele pe care le am eu cu bărbaţii, spuse ea deodată.

— Serios? Ai probleme cu bărbaţii?

— Nu, dar… La naiba! Vrei să afli punctul meu de

vedere sau nu?

— Sunt numai ochi şi urechi, dragă Jillian.

Ea se urcă enervată în maşină şi se uită pe geam. Tipul ăsta era într-adevăr îngrozitor de nesuferit.

— De ce nu te întorci în Franţa, Jean-Luc? Aş putea să mă ocup de casă şi de Charlie şi în plus, n-aş mai fi nevoită să-ţi suport ironiile nesărate!

— Poţi să stai liniştită, curând trebuie să plec pentru câteva zile, aşa că o să poţi să te odihneşti puţin. Te bucuri?

Ea dădu din umeri îmbufnată.

— Eşti prea supărăcioasă, Jillian. Ai de gând să-mi dezvălui odată perlele de înţelepciune ale iubitei mele bunici?

Tăcere totală. Jean-Luc începu să râdă.

— Te rog, Jillian…

Ea oftă, exasperată.

— Bine, dar fără ironii de data asta, ne-am înţeles?

— Da.

— Am început şcoala de dans ca elevă la internat, când aveam zece ani…

Privirea lui Jean-Luc exprima toată compasiunea lui.

— Justin, ca şi ceilalţi iubiţi ai mei, cum le spui tu, locuiau, ca şi mine, în incinta şcolii. După părerea ladyei Louise, e imposibil să te îndrăgosteşti într-un asemenea mediu. Ar fi fost aproape… incestuos, pentru că formam ca un fel de a doua familie.

— Bunica are talentul de a inventa o mulţime de teorii trase de păr! Eşti de acord cu explicaţia ei?

— Nu ştiu… în orice caz, nu m-am îndrăgostit niciodată de aceşti băieţi. Relaţiile noastre sunt mai degrabă ca între frate şi soră…

— Şi n-ai avut niciodată vreun iubit care să nu fie balerin?

Jillian făcu un semn negativ din cap.

— Doamne Dumnezeule! înseamnă că n-ai crescut într-o şcoală, ci într-o sectă! Acolo ai fost subnutrită şi torturată în poziţii nefireşti. Ai trudit până când ţi-ai umplut picioarele de sânge şi ţi-ai dislocat articulaţiile. E absolut oribil!

— Mi-ai promis că mă vei scuti de sarcasmele tale!

— Care sarcasme? Nu fac decât să descriu pe scurt realitatea!

Dat fiind că ajunseseră în bulevardul liniştit mărginit de case uriaşe în stil georgian, Jean-Luc parcă maşina.

— Nu înţelegi nimic din arta baletului! exclamă ea. Sub pretextul că ai asistat la două lecţii, nu-ţi poţi imagina că lucrurile ar putea sta altfel!

— Recunoaşte, Jillian, observaţiile mele sunt corecte. Altfel nu te-ai fi enervat atât de tare…

— Tu ai reuşi să scoţi din sărite şi un sfânt! Ai un mod foarte ciudat de a face aprecieri despre un domeniu pe care nu-l cunoşti absolut deloc… Nu toată lumea a avut norocul tău să crească într-un mediu privilegiat, la adăpost de greutăţi. Unii dintre noi suntem nevoiţi să ne câştigăm existenţa cu sudoarea frunţii!

— Nu mai striga în plină stradă, Jillian. Nu numai că trecătorii sunt interesaţi de spectacolul pe care li-l oferi, dar văd că sora ta se ocupă de grădinărit în faţa casei. Probabil a auzit tot ce ai spus…

Într-adevăr, Linda se uita la ei supărată, cu mâinile în şolduri.

— Oh, nu! şopti Jillian. Cum am putea să dregem răul făcut, Jean-Luc?

— Să „dregem”? De ce vorbeşti la plural?

Dar văzând tristeţea sinceră a însoţitoarei lui, renunţă la tonul glumeţ şi o sărută pe frunte râzând.

— Bine, hai să ne împăcăm. Acum ia-mă de mijloc. Aşa. Astfel vom face front comun în faţa atacurilor Lindei.

Atunci când ajunseră lângă ea, aceasta exclamă cu

ironie:

— I-aţi dezamăgit foarte tare pe vecini! Păreaţi gata să vă încăieraţi, când deodată, v-a trecut! Ca prin farmec.

— Trebuie să fac un duş. Lecţia a fost foarte obositoare, i-o reteză Jillian.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui Jean-Luc şi alergă în casă. Dumnezeule, cât de odios putea să fie bărbatul acesta! Era un monstru căruia îi plăcea să manipuleze oameni nevinovaţi!

Durerea ascuţită din şold o mai lăsase puţin. Nu mai rămăsese din ea decât un zvâcnet atunci când Jillian se întoarse la cursuri, peste opt zile. „Toleranţă la durere” spusese cel de-al treilea medic… Trebuia să accepte crudul adevăr: dacă va continua să danseze, va suferi din ce în ce mai tare.

Auzi un zvon de voci care venea din grădină. Erau tot Jean-Luc şi Linda, care râdeau şi stăteau la taifas… Intimitatea crescândă dintre cei doi începuse s-o îngrijoreze pe Jillian mai mult decât problemele ei fizice. Bietul David! Iubita lui soţie era oare pe cale de a-l uita, lăsându-se ameţită de farmecul acestui francez mult prea frumos?

Ca să nu-i ia prin surprindere, Jillian făcu zgomot când intră în bucătărie. Când ajunse afară, capul brunet al lui Jean-Luc se depărtă repede, poate prea repede, de Linda… Şi când se gândea că în urmă cu o săptămână ea era aceea pe care o săruta şi o zăpăcea Jean-Luc… Era însă mai bine să nu se mai gândească la asta, pentru că o făcea să se simtă prost.

— Vreţi câte o ceaşcă de ceai? le propuse ea cu o veselie forţată.

— E o idee minunată! exclamă Linda.

Oare ce mesaj au schimbat cei doi din priviri? Jean-Luc făcu din cap un semn de refuz şi se încruntă, ca pentru a o obliga să tacă. De ce să tacă?

Aveau vreun secret ruşinos?

În timp ce se încălzea apa, Linda o întrebă pe sora ei prin fereastra deschisă:

— A fost bine la lecţie astăzi?

— Să zicem că a fost… instructiv.

Da, acum Jillian înţelegea ce voia să spună cel mai categoric dintre specialişti. După părerea acestuia, corpul dansatoarei maltratat de mişcările mult prea dificile, în cele din urmă va refuza s-o mai asculte. Va veni un moment în care nu va mai putea suporta acea tortură. Şi acel moment nu era prea departe…

— Dar, draga mea Jill, tu şchiopătezi de-a binelea!

Linda se repezi la ea îngrijorată şi-i luă tava din mâini.

— Tot genunchiul îţi face figuri?

— Nu, n-am nimic la genunchi.

— Eşti foarte palidă, Jillian, observă Jean-Luc cu un aer îngrijorat. Mai vrei să mergi în seara asta la petrecerea Carlei?

— Nu e nicio problemă. Spune-mi, Linda, mai ai vreo veste de la David?

— Da, l-am sunat aseară. Îţi trimite sărutări. Bietul motănel! Dumnezeu ştie când va putea să se întoarcă acasă! Conferinţele lui au avut un succes atât de mare, încât a fost cerut în toate universităţile din ţară!

— Probabil că se simte groaznic. Ştiu că abia aşteaptă să sărbătorească vestea cea minunată împreună cu tine. David va fi un tată nemaipomenit!

Sunt convinsă de asta, adăugă ea întorcându-se spre Jean-Luc. E omul cel mai adorabil pe care-l cunosc.

— Aşa trebuie să fie. Eşti sigură că te simţi bine, Jillian? Nu pari a fi în apele tale.

— Drăguţul de tine! Iar ai căpătat un aer patern! Acum vă rog să-mi permiţi să mă retrag. Mă lipsesc de ceai. Am nevoie mai ales de o baie fierbinte.

Plecarea ei grăbită îi lăsă pe cei doi cu gura căscată de uimire, dar nici nu ajunse bine Jillian la etaj, că începură şuşotelile dintre Jean-Luc şi Linda. Linda… Cum putea să fie interesată de un alt bărbat? Ştia că David şi cu ea se iubeau foarte mult! Era adevărat că nepotul ladyei Louise avea un farmec teribil, un soi de magnetism…

Tânăra rămase în cadă, întorcând problema pe toate feţele până când apa se răci şi ea începu să tremure. Pentru cineva care voia să se relaxeze, era şi mai încordată ca înainte! Trebuia să-şi revină, dar nesimţindu-se în stare să dea ochii cu sora ei, Jillian petrecu mai bine de o oră fardându-se şi îmbrăcându-se.

— Jullian! o strigă Linda de la parter. Sper că eşti gata. A venit Jean-Luc şi te aşteaptă taxiul!

În timp ce cobora scările cu atenţie din cauza tocurilor înalte, Jillian se miră:

— Mergem cu taxiul? De ce? Probabil o să coste o avere!

Deodată, tăcu, zărindu-l pe Jean-Luc, care arăta mai seducător ca niciodată în ţinuta de seară. Cum putea cineva să fie atât de frumos?

Probabil aşa se explica de ce se simţea atât de prost atunci când îşi imagina că acesta îi face curte Lindei. Jillian era geloasă pur şi simplu! Geloasă pentru că-i plăcea mult de el… Era oare îndrăgostită?

— Draga mea, dar eşti superbă! spuse Linda.

— Mai mult de atât! Am rămas pur şi simplu tablou!

Doar nu vă aşteptaţi să merg la petrecere în blugi, nu-i aşa? spuse ea stânjenită. Apropo, i-ai dat să mănânce lui Charlie?

— Jillian! exclamă Linda râzând.

— Da, Charlie şi-a primit masa de seară. Nu, nu mă aşteptam să te văd în blugi. În orice caz, deşi eşti foarte frumoasă, nu va îndrăzni niciun bărbat să-mi facă în seara asta concurenţă! Va fi de-ajuns ca vreunul să fie ţinta uneia

din replicile tale tăioase, ca să dea repede bir cu fugiţii! Hai să mergem, pacoste mică! Să ne urcăm în taxiul ăsta pe care l-am comandat ca să nu fiu nevoit să conduc maşina în stare de ebrietate. Pun pariu că ai dus mulţi oameni nevinovaţi la disperare, datorită caracterului tău nesuferit!

— Distracţie plăcută! şopti Linda.

Dar nu reuşi să fie optimistă…

Aşa cum era de aşteptat, au continuat să se certe pe tot parcursul drumului, astfel că imediat ce au ajuns la destinaţie, Jean-Luc s-a despărţit de Jillian şi s-a amestecat printre membrii unui grup vesel şi zgomotos.

Se pare că s-a îmbătat, îşi spuse Jillian cu dispreţ. E adevărat că mai puţin decât ceilalţi. Justin, Pete şi Sally păreau că nu se mai pot ţine pe picioare.

Până şi orchestra, pe care Carla, ameţită fiind, îi servea mereu cu şampanie, începuse să cânte fals.

— Dumnezeule mare! Am impresia că prietena noastră Carla se pregăteşte să ne prezinte un număr de striptis, şopti o voce în spatele Jillianei.

După ce aruncă o privire plină de dispreţ vedetei serii, care se împleticea pe ringul de dans, Jillian se întoarse spre fata care se aşezase lângă ea. Era prietena lui Pete.

— Credeam că balerinii sunt ceva mai civilizaţi, comentă ea. E o adevărată bandă de sălbatici!

— Justin a început. Iubita lui n-a putut să vină. Îşi îneacă necazul în băutură.

— El şi Pete şi-au petrecut vremea măsurându-şi forţa braţelor. Sunt încă nişte copii. Dar cine este brunetul acela frumos care îi încurajează numărându-le punctele?

— Un anume Jean-Luc de Sauvignet.

— Pare un nume franţuzesc… A venit cu tine, nu?

— Oarecum…

— Mda… Am impresia că te plictiseşti şi tu la fel de

mult ca şi mine. Ce-ar fi să bem şi noi ceva? Uite, am găsit o sticlă de şampanie aproape plină! Dar mai înainte, dă-mi voie să mă prezint: eu sunt Patty. Tu mi se pare că eşti Jillian, nu-i aşa?

— Ai ghicit! Patty, ideea ta a picat la ţanc! îmi venise şi mie, dar nu îndrăzneam să beau singură. Hai să-i dăm drumul!

Când umplu paharele pentru a cincea oară, Patty recunoscu:

— E pentru prima oară când încerc să mă îmbăt. Dar tu?

— Şi eu... în orice caz, am constatat că treaba asta mă face să devin mai agresivă. Am chef să mă duc să mă joc de-a spărgătorii de petreceri!

— Bravo! Hai s-o facem!

Jillian şi Patty se strecurară cu greutate printre mese ca să ajungă la grupul în care se afla Jean-Luc.

Ce bine ar fi fost dacă sala ar fi stat nemişcată şi nu s-ar mai fi legănat în halul acela!

— Pete! exclamă ea agăţându-i-se balerinului de gât, Patty are nevoie de tine! Iar tu, Jean-Luc, mi se pare că m-ai neglijat destul!

El se prefăcu ruşinat.

— Ei, Pete, Jean-Luc! Unde vă duceţi? încă n-am terminat cu distracţia!

— Ba da! spuse Jillian îmbrăţişându-l pe Jean-Luc.

— Ar fi trebuit să veniţi să mă salvaţi mai devreme, le şopti el.

— Trebuia să te lăsăm mai întâi să te joci cu ceilalţi copii! Acum, ascultă-mă cu atenţie!

— La ordinele dumneavoastră, doamnă!

— Doamne, ce frumos era! încântată că se află din nou în braţele lui, Jillian îşi cufundă privirea în ochii bărbatului şi comandă:

— Acum, urmează să dansezi cu mine.

— Poftim? îi răspunse el sărutând-o uşor pe buze şi pe frunte. Chiar crezi că eşti în stare?

— Monstrule! îţi iert jignirea pentru că ştiu că eşti beat.

— Mulţumesc, eşti prea bună… Dacă nu m-ai ţine atât de strâns de gât, poate că am putea totuşi să ajungem la ringul de dans. Voi vedea eu atunci dacă aveam dreptate sau nu…

— Nu stau agăţată de gâtul tău! Mă prinsesem de tine pentru că îmi pierdusem echilibrul… din cauză că ţineam ochii închişi, nu din pricina şampaniei!

Când ajunseră în mijlocul ringului pentru a se legăna încet în ritmul unui slow languros, Jillian se lipi strâns de partenerul ei, oftând mulţumită.

— Te simţi bine? îi şopti Jean-Luc la ureche.

— Da… dar cred că mă voi alege cu un cârcel dacă ridic capul să mă uit la tine. Ai un farmec nemaipomenit, domnule doctor Sauvignet. Ţi s-a mai spus asta?

— Închipuie-ţi că nu. Noi, ceilalţi bărbaţi, nu avem obiceiul să primim asemenea complimente.

— Ei bine, atunci ţi le fac eu! Eşti frumos, seducător şi irezistibil. Ar fi bine dacă ai avea şi ceva mai mult caracter… Ai fi într-adevăr perfect!

— Aşa ca tine, Jillian?

— Eu, perfectă?

Va face plopul pere în ziua când calculatorul va desemna portretul meu pentru a reprezenta femeia ideală. Pot să-ţi pun o întrebare ceva mai personală?

— Depinde…

— Îţi mai aminteşti de dimineaţa aceea… când ai spus că am trăit un moment… surprinzător?

— Îmi aduc foarte bine aminte.

— Şi acum, nu ţi se întâmplă să te simţi puţin… surprins?

— Mult prea puţin, ca să fiu sincer. Jillian, nu mă mai

mângâia aşa pe ceafă, altfel nu mai răspund de faptele mele! De ce îmi pui o asemenea întrebare?

Braţele lui o strângeau puternic la pieptul lui şi bărbatul o sărută de zeci de ori pe obraji.

— Pentru că… speram să nu fiu singura care simte aşa ceva, mărturisi ea cu vocea răguşită de emoţie.

Ca mânată de o forţă independentă de voinţa ei, Jillian întoarse capul pentru a-i oferi buzele lui Jean-Luc, dar în loc s-o sărute, el îşi înfipse degetele în părul ei bogat şi o forţă să stea nemişcată.

— De ce nu, Jean-Luc?

— Pentru că… Pentru că…

Apoi nemaiputându-se abţine, îşi lipi gura de buzele ei tremurânde. Acest sărut pătimaş îi ameţi pe amândoi. În cele din urmă Jean-Luc îşi reveni şi o strânse pe Jillian la pieptul lui.

— Ai văzut de ce, îi şopti el. Cred că ar fi mai bine să plecăm…

Capitolul 5

Pe drumul de întoarcere acasă, în taxi, tânăra vru să se ghemuiască la pieptul lui, dar el no lăsă. O ţinea departe de el, imobilizată cu un braţ de fier.

— Te rog să-mi dai drumul, Jean-Luc. Îţi promit că stau la locul meu. Nici n-aş putea să fac vreo mişcare. Cred că mi-ai luxat umărul. Ştii doar cât sunt de fragilă!

— Jillian, draga mea…

— Nicio „dragă”, brută ce eşti! Ar fi trebuit să te porţi cu mai multă blândeţe cu mine!

Din fericire, drumul dură puţin. Maşina se opri curând în faţa casei ladyei Louise, dar înainte să iasă Jillian din maşină, el o sărută scurt pe buze.

— Crezi că se rezolvă ceva cu asta? îi spuse ea lipindu-se de el în timp ce tânărul achita cursa şoferului. Drept cine mă iei? Mi-ar mai trebui măcar încă unul şi să fie pasionat… dragă domnule doctor de Sauvignet…

Jean-Luc o duse cu forţa la el în casă şi o aşeză pe un scaun din bucătărie.

— Trebuie neapărat să te trezeşti din beţie, Jillian. Nu te mişca de aici. Am să fac o cafea tare.

— La urma urmei, eşti doctor sau nu? îl întrebă ea sughiţând.

— Nu, nu chiar doctor. Deşi şi în specialitatea mea te poţi îmbăta… de infinit, ca să zic aşa.

— Nu înţeleg nimic! Misterele astea ale tale mă cam sperie. Sper că nu eşti agent secret!

— Credeam că m-ai situat o dată pentru totdeauna în categorie „trântor”!

El se aşeză lângă ea, foarte amuzat. Jillian se întoarse spre el ca să-l vadă mai bine şi-l zări pe… Charlie, care torcea pe genunchii lui.

— Charlie Miles, eşti un trântor! exclamă ea. Şi eu care credeam că sunt iubirea vieţii tale, după mama ta, bineînţeles!

„Mama ta”. Fir-ar să fie! Până la urmă o spusese! îngrozită, Jillian îşi muşcă buza de jos şi se jură să nu mai spună prostii. Din fericire, Charlie se răzgândi şi sări pe genunchii ei torcând şi mai zgomotos. În timp ce ei îşi frecau vârfurile nasurilor, Jean-Luc spuse:

— Drăgălaşul ăsta de Charlie nu-şi prea ascunde preferinţele…

— Nu-i da atenţie! îi vorbesc mereu aşa, dar asta nu înseamnă nimic.

— Cum adică?

— N-ai auzit? Slavă Domnului! De ce râzi?

Jean-Luc, cu o sclipire jucăuşă în ochi, se ridică în picioare şi o trase pe tânăra spre el.

— Tu mă faci să râd, Jillian, îi şopti el. Eşti frumoasă foc şi nostimă ca…

— Ca cine?

— De data asta sunt în pană de inspiraţie.

— Ce ghinion am! şopti ea înlănţuindu-l cu braţele pe după gât. O dată ai şi tu de gând să-mi faci un compliment şi… Sper că era un compliment, nu?

— Jillian, stai cuminte, altfel voi fi obligat să folosesc o metodă brutală pentru a te imobiliza.

— Dar tu ai început, spuse ea sprijinindu-şi capul de umărul lui.

— Da, eu am greşit. Nu cafea ne trebuie la amândoi, ci un duş rece, ca să ne vină mintea la cap!

— Ssst, făcu Jillian oferindu-i gura cărnoasă ca un fruct. Ai fi din nou… surprins, dragă Jean-Luc?

— Te rog, Jillian! îmi pare rău că te-am sărutat. N-ar fi trebuit s-o fac. Ce-ar fi să te duci în salon până fac eu cafeaua?

— Dacă insişti…

Tânăra dădu din umeri şi începu să urce scara. În spatele ei, Jean-Luc izbucni în râs. Se vede că în seara aceea individul se amuza de orice!

Ajunsă la etaj, Jillian trebui să se concentreze lung asupra reostatului pentru reglarea intensităţii luminii, ca să-l regleze. Catastrofă curată! Probabil că era foarte beată dacă era nevoită să se gândească atât de mult pentru a efectua o operaţie atât de simplă. Evident că asupra cuiva care nu bea niciodată mai mult de un păhărel de vin, o jumătate de sticlă de şampanie avea nişte efecte devastatoare!

Trebuia să rezolve problema aceea, şi încă foarte repede. Jean-Luc avea dreptate. Un duş rece părea soluţia cea mai indicată. Jillian ajunse în baie împleticindu-se uşor. Mai întâi trebuia să-şi scoată pantofii din picioare, o treabă deja foarte complicată. Apoi intră în cabina de duş şi studie cu atenţie robinetele. Cel de apă rece era în dreapta. Tânăra îi dădu drumul până la refuz… şi scoase un urlet de surpriză atunci când apa rece ca gheaţa îi năvăli asupra capului, umerilor şi întregului corp. La

naiba! Uitase să se dezbrace!

După ce efectul şocului dispăru, Jillian începu să râdă în hohote. Încă râdea când Jean-Luc se năpusti în încăpere.

— Ce s-a întâmplat, Jillian! Dumnezeule!

Îşi scoase imediat sacoul şi o prinse de mâini ca s-o scoată de sub jetul glacial, dar Jillian, care încă nu se trezise complet din beţie se aruncă de gâtul lui pentru a-l trage alături de ea.

— Vino şi tu, Jean-Luc, o să vezi că e nemaipomenit!

— Opreşte-te, Jillian! Stai odată liniştită! Am… Oh, în definitiv ducă-se toate la dracu'!

O trase amuzat la pieptul lui şi-şi apăsă buzele fierbinţi pe tâmpla rece a tinerei.

— Ah, Jillian! Eşti atât de frumoasă… şi atât de nebună!

Cum să-i mai poată rezista? începu s-o sărute cu patimă, pipăindu-i cu ambele mâini trupul suplu, abia acoperit de rochia udă.

Jillian nu simţi nimic când el închise robinetul. O interesa numai exaltarea simţurilor ei provocată de săruturile apăsate ale lui Jean-Luc. Sub mângâierile lui înfierbântate i se dezvăluia un univers uriaş de senzualitate, un univers în care, vreme de o clipă, se crezu frumoasă, văzând privirea arzătoare a lui Jean-Luc care o dezbrăcă încet de hainele de pe ea.

Dar aproape imediat, dintr-un reflex de pudoare cam tardiv, Jillian îşi acoperi sânii cu braţele.

— De ce te acoperi, Jillian? Eşti superbă aşa, îi şopti Jean-Luc.

— Pentru că nu sunt superbă.

Se uită în ochii strălucind de pasiune ai lui Jean-Luc şi-i admiră perfecţiunea chipului. Dintr-un motiv necunoscut, el căzu în genunchi la picioarele ei.

— Dacă tu nu eşti frumoasă, înseamnă că eu sunt Cocoşatul de la Notredame. Cum poţi să mă găseşti pe

mine frumos şi tu să nu fii conştientă de propria ta frumuseţe? Tu eşti zâna mea, Jillian, mă vrăjeşti cu farmecul tău…

— Ajunge, Jean-Luc, te rog. Mă faci să ameţesc vorbindu-mi aşa. Nu mă simt prea bine, am… Oh, de ce mi se învârte atât de tare capul?

— Pentru că ai băut prea multă şampanie, spuse el zâmbindu-i irezistibil.

— Nu, trebuie să fie altceva…

Dat fiind că tânăra începu să tremure, Jean-Luc se ridică pentru a o lua în braţe.

— Trebuie să te acoperi cu ceva. Aşteaptă puţin… Ah, ce groaznici sunt pantofii ăştia plini de apă! Măcar tu ai avut ideea bună de a te descălţa.

După ce tânăra se înfăşura în halatul gros de baie, îşi scoase şi el hainele ude. Ce uşor uitase de pasiunea de care părea cuprins cu câteva minute mai devreme! Jillian se întoarse cu spatele la el şi se sprijini de perete. Jean-Luc îi spusese că este frumoasă… şi după ce o văzuse goală, probabil îşi schimbase părerea şi o acoperise cu halatul lui…

— Te simţi bine, Jillian?

Ea se întoarse încet spre el. Prosopul alb înnodat în jurul şoldurilor îi scotea în evidenţă perfecţiunea trupului de sportiv. Era superb! Şi ea… o fată oarecare…

— Da, da, totul e în regulă. Îmi pare rău, Jean-Luc. Îmi pierdusem capul, nu voiam să te simţi jenat…

— Cum adică, să mă simt jenat? Atâta că m-am udat, care-i problema? Ce idei îţi trec prin cap, frumoasa mea Jillian?

— N-are rost să te prefaci, Jean-Luc! îmi place mai mult când eşti sincer şi îmi reproşezi că sunt prea slabă.

El ridică exasperat ochii în tavan.

— Se pare că între noi există o serioasă problemă de comunicare. Ascultă-mă, Jillian. Ar trebui să fiu un monstru

să-ţi vorbesc astfel fără să fiu sincer. Dacă îţi spun că eşti superbă o fac pentru că aşa eşti!

Jillian se uită în continuare la el cu neîncredere.

— Frumuseţea e o chestie de gust, continuă el. După părerea mea, ai arăta şi mai bine dacă ai avea câteva kilograme în plus, dar şi cu silueta ta de nimfă eşti o femeie frumoasă. Nimeni nu va putea să nege acest lucru.

— După ce m-ai dezbrăcat, dorinţa ta a dispărut brusc.

— Ah, da? Nu crezi că am făcut-o totuşi din respect pentru tine?

Ea dădu sceptică din umeri şi plecă din încăpere. Nu era posibil!

Supărat la culme, Jean-Luc veni după ea în camera alăturată, o trânti pe pat şi o imobiliză.

— Văd că am greşit gândindu-mă la onoarea ta!

Văzând că ea se zbătea din toate puterile, o prinse de păr determinând-o să nu-şi mai mişte capul. Apoi, nemaiputându-se abţine, îşi lipi gura cu patimă de buzele ei, apoi îi acoperi faţa cu sărutări… Tânăra nu-i mai opuse nicio rezistenţă. În sfârşit, o mângâia aşa cum visa ea! Mâinile lui nerăbdătoare îi desfăcură halatul şi-i mângâiară sânii, stomacul plat şi braţele mlădioase.

— Puţin îmi pasă de onoarea mea, şopti ea cu răsuflarea tăiată, şi de respectul tău. Pe tine te vreau, Jean-Luc!

Jillian nu se mai recunoştea. Stimulată de senzaţiile care o mistuiau, începu să mângâie spatele lui Jean-Luc, ca şi umerii musculoşi. Ce fericită era! Prinsă de vârtej, tânăra tremura, vibra şi se încorda la cea mai mică atingere a lui Jean-Luc, lipindu-şi faţa de pieptul lui.

Luat de valul pasiunii, Jean-Luc îi şoptea la ureche cuvinte drăgăstoase cu o fervoare din ce în ce mai mare, dar treptat tonul lui deveni mai ezitant, ca şi cum s-ar fi opus sentimentelor care-l cuprinseseră.

— Nu! exclamă el deodată, smulgându-se din îmbrăţişarea Jillianei.

Se rostogoli pe partea cealaltă a patului şi rămase pe burtă, răsuflând cu greutate.

De ce oare o respingea? Simţindu-se jignită, Jillian nu făcu nicio mişcare un timp, care i se păru o veşnicie. Nu-i spusese că o doreşte, că e frumoasă?

Dar care bărbat ar mai dori o femeie care i se oferea cu atâta neruşinare?

Când Jean-Luc se mişcă, ea îşi ţinu răsuflarea, neîndrăznind să se uite la el. Bărbatul începu s-o mângâie pe obraz cu o blândeţe nesfârşită.

— Trebuie să înţelegi, Jillian…

— Ce să înţeleg? Că poţi să doreşti pe cineva care se aruncă în braţele tale şi să fii în acelaşi timp un domn? Da, înţeleg foarte bine acest lucru.

Ea se ridică în capul oaselor şi spuse oftând:

— Pot să spun cu mâna pe inimă că prima mea experienţă cu alcoolul va fi şi ultima! Nu mai beau în viaţa mea şampanie!

Această hotărâre o făcu să se simtă mai uşurată; da, era vorba numai despre o experienţă tristă datorată şampaniei!

— Acum cred că ar fi mai bine să mă duc acasă.

— Ai răbdare o clipă, până mă îmbrac. Te conduc.

— Nu te deranja, nu stau departe. Mai degrabă încearcă să dormi. Probabil că eşti foarte obosit.

După ce rosti aceste cuvinte, ieşi din încăpere cu un aer vesel.

— Îţi mărturisesc, Jillian, am fost întotdeauna interesat de acest aspect al formării tinerilor balerini.

Directorul companiei de balet clătină din cap cu tristeţe.

Biroul lui plin de hârtii demonstra că era un om dezordonat, dar şi că avea de îndeplinit o mulţime de

sarcini de serviciu.

— De altfel această problemă a început să fie luată în discuţie în majoritatea şcolilor. Ştiu că asta nu e o consolare pentru tine… dar cazul tău este cu atât mai trist, cu cât ştiu că eşti înzestrată cu un talent excepţional.

— Am impresia că sunt o ratată! Am consacrat doisprezece ani din viaţă formării mele ca balerină şi acum… nu mă aleg cu nimic.

— Da, probabil că, pe moment, ţi se pare nedrept…

Domnul Svengali se ridică şi se apropie de ea. El, care de obicei era atât de rece, puse o mână pe umărul ei în semn de consolare. Jillian aproape uită de tristeţea care îi invadase sufletul!

— Dar într-o bună zi, dezamăgirea se va atenua şi vei începe să vezi uşile pe care ţi le deschide această îndelungată perioadă de formare. Atunci când te vei simţi pregătită să te întorci către noi orizonturi, sunt la dispoziţia ta pentru a te ajuta, Jillian. Nu uita niciodată că noi suntem a doua ta familie. Te vei bucura întotdeauna de sprijinul şi de afecţiunea noastră.

Aceste cuvinte sincere făcură să apară o scânteie de speranţă în inima Jillianei. Poate că mai târziu va avea parte de o altă viaţă, de alte planuri de viitor… Când ajunse acasă însă, optimismul îi mai scăzuse.

— Bună ziua, Charlie! Ce faci? Te-ai plictisit fără mine?

Uriaşul motan tigrat sări dintre tufişuri şi i se frecă de picioare.

Înduioşată, Jillian îl luă în braţe. Cât de singură se simţea! Atunci când i se căsca o prăpastie la picioare, nu îndrăznea să se confeseze nimănui…

— În afară de tine, Charlie Miles, şopti ea strângându-l în braţe pe animal. Te bucuri când am necazuri, nu-i aşa? Din cauza asta eşti atât de drăguţ cu mine în ultima vreme…

Jillian deschise uşa casei cu atenţie, ca să nu-l deranjeze pe Charlie, care torcea de plăcere. De cum intră, auzi vocea Lindei.

— Te văd cam îngrijorat, Jean-Luc.

Jillian ciuli urechile. Oare ce-i va răspunde Jean-Luc, pe care nu-l mai văzuse de multe zile, de la acea scenă jenantă, de după petrecerea Carlei.

— Mda… dar nu pot să-ţi vorbesc despre asta. Oricum, poţi să stai liniştită, Linda, necazurile mele nu sunt pricinuite în niciun caz de tine.

— Cu alte cuvinte, ar trebui să nu-mi vâr nasul în treburile tale.

Râsul lui Jean-Luc o umplu de tristeţe pe Jillian. Îşi putea imagina foarte bine privirea senzuală cu care o învăluia pe Linda, frumoasă, fermecătoarea Linda…

— Vino, Charlie! spuse Jillian vorbind ceva mai tare.

Dar motanul, deranjat, sări pe podea şi intră în bucătărie înaintea Jillianei, care se strădui să nu se uite spre scaunele apropiate ale lui Jean-Luc şi Linda, ai căror umeri aproape se atingeau…

— Bună seara, Jillian! spuse Jean-Luc zâmbind.

— Bună seara, surioară! spuse Linda cu o veselie forţată.

— Bună seara!

— Ai fost la cursuri? o întrebă Linda. Ia loc, draga mea, o să pun de ceai.

— Da, stai jos, Jillian. Pari cam obosită.

Atenţia cu care o înconjura Jean-Luc părea aproape sinceră, îşi spuse Jillian. Ce ipocrit! El insistă:

— Cursurile astea sunt într-adevăr istovitoare. Eşti sigură că eşti în stare să le mai urmezi?

Jillian înălţă uşor din umeri, dar nu spuse nimic. Ar fi fost mai bine dacă ar fi urcat direct în camera ei. Pentru a se hotărî să-i dea vestea directorului îi trebuiseră multe zile, aşa că va mai dura până să le vorbească Lindei şi lui

Jean-Luc…

Asupra micului grup se lăsă o tăcere apăsătoare. Ca să mai destindă atmosfera, Linda spuse:

— Jean-Luc a adus înapoi frumoasa ta rochie de seară! Menajera ladyei Louise a spălat-o şi a călcat-o. A fost drăguţ, nu-i aşa?

— Da. Mulţumesc, Jean-Luc.

— Să sperăm că nu te-au văzut vecinii traversând grădina în halat!

— Şi ce dacă m-au văzut?

— Era numai o glumă, draga mea. Nici dacă te-ar fi prins alergând pe-afară în costumul Evei n-ar fi avut vreo importanţă!

— Nu s-a petrecut totuşi un lucru atât de scandalos! Pur şi simplu am băut prea mult şi, ca o proastă ce sunt, m-am hotărât să fac un duş complet îmbrăcată. Hai să nu facem prea mult caz de toată treaba asta!

— Tu faci caz, nu eu, sublinie Jean-Luc.

— Ţie nu ţi-a cerut nimeni părerea!

Văzând că el părea jignit şi că Linda nu-şi ascundea aerul îngrozit, Jillian şopti câteva cuvinte de scuză şi fugi la etaj. Proastă mai era! Se dăduse din nou în spectacol! Cel mai îngrozitor era faptul că nu distrugerii carierei de balerină i se datorau agresivitatea şi sensibilitatea pe care le simţea. Jillian era atât de supărată pentru că… era îndrăgostită de Jean-Luc de Sauvignet. La ce bun să mai nege în continuare acest sentiment?

Totuşi, chiar şi în acel moment, Jillian încercă să respingă ideea. Dar cum să explice gelozia pe care o simţea faţă de Linda? Linda… Oare va ajunge să-şi trădeze soţul iubit, pe tatăl copilului ei?

Cineva bătu uşor în uşă. Oh, nu! Cum să-i vorbească Lindei fără să-şi arate sentimentele?

— Intră, spuse Jillian, ascunzându-şi faţa în pernă.

— Ţi-am adus o ceaşcă de ceai, Jillian.

Jean-Luc! Jillian se aşeză uluită pe marginea patului, în timp ce el îi punea farfurioara pe noptieră. Apoi luă loc lângă ea.

— Nu voiam ceai. Ce cauţi aici?

— Mi-ai spus să intru şi aveam de vorbit ceva cu tine.

— Credeam că e Linda.

După câteva clipe, îi aruncă o privire pe furiş lui Jean-Luc care părea că se gândeşte la ceva. Era palid şi avea un aer obosit. Uite că îşi mai făcea şi griji pentru el! Probabil aşa se întâmpla cu toate femeile îndrăgostite. Era îndrăgostită?... Oh, Dumnezeule, nu-mi face asta!

— Spune-mi şi mie, Jillian, de ce mă eviţi?

— Nu e adevărat!

— Nu te purta copilăreşte, Jillian. Are cumva legătură cu ceea ce s-a petrecut noaptea trecută?

— Dar nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută.

Absolut nimic! Adu-ţi aminte că s-a trezit domnul din tine, care s-a hotărât să-mi cruţe onoarea...

Şi ca un domn ce era, tocmai se pregătea să seducă o femeie măritată, care mai urma să devină şi mamă pe deasupra!

— Ai fi preferat să dau dovadă de mai puţină reţinere?

— În momentul acela, da. Doream să fac dragoste cu tine. Era o ocazie minunată...

Jean-Luc o prinse furios de braţe pentru a o forţa să se uite la el.

— Era doar o ocazie minunată, asta e tot? Mi te-ai fi dăruit ca unui bărbat oarecare?

— Exact, îi răspunse ea, sfidându-l din priviri. Dă-mi drumul, Jean-Luc! Mă doare!

— Nu mai spune! Seara trecută nu te deranja nimic atunci când te strângeam tare în braţe... ca acum...

O trase brusc spre el, o strânse tare la pieptul lui şi-i strivi gura cu un sărut care semăna mai mult a răzbunare.

Deşi era înfuriată, Jillianei nici nu-i trecu prin minte să-i opună rezistenţă. Trupul ei, condus parcă de o voinţă proprie, se lipea de cel al lui Jean-Luc. O înfrigurare nestăpânită îi răvăşea simţurile alungându-i orice gând din minte.

— E bine să gândeşti serios înainte să vorbeşti, drăguţo! îi şopti Jean-Luc foarte aproape de buzele ei. Nu-i aşa că nu ştii cum e să trezeşti pasiunea unui bărbat? Te rog să mă crezi, nu e un joc…

În timp ce o privea intens în ochi, îşi strecură mâinile sub tricoul ei, şi-i mângâie sânii cu rotunjimi perfecte. Jillian se arcui tremurând din tot trupul pentru a i se oferi mai uşor.

— Joc sau nu, nu vreau să ne oprim acum, şopti ea.

Mă doreşti şi tu, Jean-Luc, nu nega…

Ce putere minunată îi dădea voluptatea! Jean-Luc, întins deasupra ei, ardea de nerăbdare şi de dorinţă…

Dar şi de data asta se ridică şi se duse în faţa ferestrei.

— Da, te doresc…

— Şi mă părăseşti! Ştiu că femeile sunt cele care fac pe inaccesibilele!

— Îţi repet: dragostea nu este un joc! Dar ai dreptate. De obicei, femeile nu se oferă aşa ca tine. E de datoria bărbatului să le cucerească.

— De unde vrei să ştiu toate astea? Nu prea am experienţă în acest domeniu… Probabil că francezii sunt mai virili decât englezii…

Îi păru rău imediat de ce spusese. Oare ce diavol o împinsese să spună prostia asta?

— Sunt convins că vorbeşti în cunoştinţă de cauză, spuse Jean-Luc ironic. Ai avut foarte multe aventuri…

— Te urăsc! Eşti un monstru! Oh, cât de mult te urăsc!

— Poţi să fii sigură că sentimentul este reciproc!

Se întoarse brusc spre ea şi pe faţa lui se citea o furie fără margini.

— Eşti atât de neserioasă, încât sunt gata să uit de bunele maniere! Nicio femeie nu a stârnit în mine un comportament atât de primitiv!

Chiar trebuie să te trânteşti pe un pat ca să-mi dovedeşti că mă doreşti?

Îşi trecu dezorientat mâna prin păr.

— Ţi se pare normal să ne petrecem tot timpul certându-ne, Jillian? Ar trebui să lămurim situaţia asta, dacă am avea puţină bunăvoinţă…

Acum chiar că era clară situaţia! îşi spuse ea enervată. Jean-Luc o dorea, dar râvnea în acelaşi timp şi la sora ei. Numai de n-ar încerca să-i împărtăşească ei dilema în care era! Asta ar fi fost într-adevăr lovitura de graţie!

Ca să nu mai vadă şi să nu mai audă nimic, Jillian închise ochii şi îşi acoperi urechile, dar Jean-Luc se aşeză lângă ea şi-i înlătură mâinile cu forţa.

— Îţi pasă chiar atât de puţin de ceilalţi? Mă dezamăgeşti, Jillian! Nici măcar nu vrei să mă asculţi! Tocmai tu care pretinzi că îţi faci griji pentru Linda… Nu te gândeşti deloc la suferinţa pe care i-o provoci prin purtarea ta urâtă?

— Dă-mi drumul! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre sora mea, când eu sunt bolnavă de îngrijorare pentru soarta ei?

— Ce vrei să spui?

Văzându-i privirea insistentă, Jillian reveni la realitate. Fusese gata să-i mărturisească temerile ei în legătură cu Linda şi cu David… Acum trebuia să dreagă cumva lucrurile. Decât să agraveze lucrurile acuzându-l pe Jean-Luc, se hotărî să-i pomenească despre cea de a doua şi nu cea mai puţin importantă grijă a ei: sfârşitul brusc al carierei de balerină.

— Ce vrei să spui Jillian? Te ascult!

— Dă-mi drumul, Jean-Luc! îţi voi explica totul…

Capitolul 6

— Doamne Dumnezeule, Jillian! De ce ai vrut să păstrezi pentru tine acest secret? Aveai nevoie de cineva care să te asculte şi să-ţi ofere un sprijin! Trebuia să-mi spui…

— Mi-a fost teamă să nu afle Linda…

Jean-Luc se ridică din nou în picioare, nervos, şi se duse la fereastră.

— Nu te înţeleg deloc, Jillian. Cum crezi că vei putea să-i ascunzi acest lucru surorii tale? Va fi îngrozitor de jignită că n-ai avut încredere în ea!

Linda, Linda şi iar Linda! Nu-l interesa decât ea, favorita lui!

— Răspunde-mi, Jillian!

— Ai o viziune prea simplistă a lucrurilor. Situaţia e mai complicată decât îţi închipui tu…

— Poate că e aşa, dar până la urmă tot trebuie să-i spui.

După părerea mea, ea suferă mai mult acum, imaginându-şi ce e mai rău.

— Spre deosebire de unii, eu văd mai departe decât lungul nasului!

— Mă cam îndoiesc că aşa stau lucrurile! îmi faci mai degrabă impresia că eşti o mică pacoste egoistă care nu e în stare să se pună în locul altora!

Se întoarse apoi spre ea, furios:

— Vorbele tale nu m-au supărat, deoarece ai atins fără să vrei adevărata problemă. Egoismul meu a provocat mai multe daune decât îţi poţi închipui…

— Nu înţeleg, spuse Jean-Luc apropiindu-se de ea.

— Ei bine, uite cum stau lucrurile… La început, mama într-adevăr m-a sfătuit să mă apuc de dans, dar adevărul e că încă de când eram copil visam să devin o stea a baletului. Atunci când am fost primită în una din

cele mai selecte şcoli din ţară, aş… aş fi făcut orice ca să mă duc acolo!

— Şi cei cu asta?

— Tatălui meu i se părea că eram prea mică pentru a sta la internat. El şi mama s-au certat urât din cauza mea, astfel că în cele din urmă au divorţat… La vârsta de cincisprezece ani, Linda a rămas fără părinţi din cauza mea!

— Jillian! Ce tot îndrugi tu acolo?

— Mi-am distrus familia şi adolescenţa surorii mele! Pentru că nu m-am gândit decât la mine, decât la balet…

— Jillian…

— Zilele trecute, mi-a mărturisit că era şi ea de aceeaşi părere cu tata…

— Da, i se părea că eşti prea mică, îi spuse Jean-Luc aşezându-se lângă ea şi luând-o de mână.

— În orice caz, a ieşit o întreagă bramboureală… Şi toate astea din cauza mea!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jillian! E de înţeles ca o fetiţă de zece ani să gândească astfel, dar la vârsta ta?! Chiar crezi că o căsnicie se poate distruge numai dintr-un asemenea motiv?

— În cazul părinţilor mei aşa a fost.

— Te crezi mult mai importantă decât eşti! Jillian Marshall, buricul pământului!… Ei bine, închipuieşte-ţi că n-ai fost niciodată centrul universului, nici atunci şi nici acum! Cu cât accepţi mai repede acest adevăr trist, cu atât mai bine!

Se ridică enervat în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Ai la dispoziţie zece minute ca să-ţi revii şi să te duci să-i explici totul Lindei. În caz contrar, o voi face eu însumi.

— Îţi interzic!

— Puţin îmi pasă! Sper totuşi, că vei avea curajul de a-ţi asuma răspunderile care se impun…

— Draga mea Jillian, nu-i mai arunca atâtea priviri rugătoare lui Jean-Luc! Are dreptate. Nu puteai să păstrezi totul secret.

Linda îşi petrecu un braţ peste umerii ei.

— De unde ai scos faptul că mama şi tata au divorţat din cauza ta? Nu-ţi mai aduci aminte de certurile lor nesfârşite? Nici de despărţirea lor vreme de şase luni pe când erai mică?

— E adevărat că aveau suişuri şi coborâşuri, lucru normal de altfel, dar dacă nu eram eu, poate că nu s-ar fi despărţit pentru totdeauna…

— Ştii foarte bine că părinţii noştri aveau mai ales coborâşuri. Devenise din ce în ce mai greu de suportat să rămână căsătoriţi.

— Dar tu ţi-ai pierdut căminul, ai fost distrusă după aceea!

— Dimpotrivă, divorţul lor a fost benefic pentru mine! în sfârşit, puteam să profit de ei fără să mai suport acele tensiuni. După aceea s-au purtat mult mai frumos cu mine.

Jillian se uită neîncrezătoare la figura surorii ei mai mari, căutând să observe vreun semn de suferinţă, dar nu găsi niciunul…

— Dar… mama se luptase atât de mult să-l convingă pe tata să mă lase să plec la internat…

— Pentru că socotea că eşti prea mică să pleci de acasă. Nu te supăra, dar mama trăgea adesea de tine cu forţa ca să te duci la orele de coregrafie… Şi se folosea de tine ca să facă presiuni asupra lui.

— Auzindu-te, aş putea să jur că o urăşti!

— Nu, te asigur că o iubesc, dar îi văd şi greşelile. Probabil ţi-ai dat seama că s-a interesat mult mai puţin de tine după ce s-a căsătorit a doua oară…

Jillian căzu pe gânduri. Era adevărat că, la început, indiferenţa mamei o duruse, dar se hotărâse repede să dea uitării acea problemă.

Ridică apoi ochii şi întâlni privirea pătrunzătoare a lui Jean-Luc. În prezenţa lui, se simţea extrem de stângace şi puerilă.

— M-am crezut vinovată de divorţul lor nu pentru că mi-am închipuit că sunt buricul pământului, ci doar pentru că… m-am hotărât să ajung cineva pentru a-mi răscumpăra oarecum greşeala.

— Era o vină imaginară, interveni Jean-Luc. Şi acum, vă rog să mă iertaţi, doamnele mele, dar trebuie să plec.

Atunci când el se ridică de pe scaun, Linda îi aruncă o privire speriată.

— Cum? Dar ar trebui…

— Nu, i-o reteză el pe un ton aspru. Cred că nu voi veni în seara asta acasă. Ne vedem mâine, aşa cum am hotărât.

În timp ce Linda îl conducea până la uşă. Jillian se simţi cuprinsă de un frig glacial. Nici măcar nu mai încercau să se ascundă de ochii lumii, îşi dădeau întâlnire pe faţă…

— Înainte să iasă, Jean-Luc îi spuse:

— Eşti drăguţă să-i dai tu diseară să mănânce lui Charlie, Jillian? Dacă mă întorc acasă până joi, o să încerc să-ţi vâr un bilet pe sub uşă.

— Nu e nicio problemă, îi răspunse Jillian cu o voce lipsită de orice inflexiune.

— Am început să mă întreb dacă iubita asta a te există cu adevărat! exclamă Jillian ironic. Nu numai că nu mi-o prezinţi, dar nu-i ştiu nici măcar numele!

Îmbrăcată într-un tricou şi un şort alb, Jillian, stând călare pe spatele lui Justin Malenka, îi masa puternic şoldul drept.

— Nici nu îndrăznesc să vorbesc despre ea, e atât de minunată… Au! mai încet, Jillian! Nu uita că în seara asta trebuie să dansez!

— Ar trebui să te duci la chineziterapeut, drăguţule!

Aproape am reuşit să-ţi disloc muşchiul ăsta, dar treaba asta m-a epuizat!

— Mesajele tale sunt mai eficiente decât cele ale chineziterapeutului. În plus, vreau să te văd. Eşti sigură că te simţi bine?

— De trei zile, am început să merg pe jos ca să rămân în formă. Ce-mi pot dori mai mult?

Ea se întoarse şi ciufuli părul blond al lui Justin.

— Ştii ceva, Jill? Poate că ar trebui să te recalifici în meseria de maseuză terapeutică. Compania de balet te-ar angaja imediat datorită cunoştinţelor tale din domeniul baletului!

— Îţi dai seama? După toţi anii ăştia de studii dificile!

— Şi ce dacă? E doar o problemă de timp. Sper că nu-mi vei spune din nou că te consideri prea proastă pentru asta!

— Justin încă nu mă simt în stare să iau o hotărâre referitoare la o nouă orientare profesională.

— Ar trebui totuşi s-o faci. Jane a obţinut licenţa în drept urmând nişte cursuri serale.

— Aşadar se numeşte Jane! Se pare că e o tânără foarte îngăduitoare, dacă acceptă să mă vizitezi atât de des…

— E o persoană nemaipomenită, ai să vezi. Abia aşteaptă să te cunoască… de când i-am jurat că nu semeni cu scorpia aia de Carla!

— Deja mă place! Cu ce se ocupă acum?

— E secretară. Oh, Jill, nici măcar ţie nu reuşesc să ţi-o descriu! Totul mi se pare atât de nou!… Parcă sunt vrăjit!

Jillian se aşeză pe iarbă lângă el şi se uită la faţa lui, în timp ce acesta se ridica în capul oaselor. Băiatul uşuratic de odinioară dispăruse total! Justin era pe cale de a deveni bărbat.

— E pentru prima oară când îmi este atât de frică, îi

mărturisi el cu sinceritate. Mă îngrozeşte gândul că ar putea să nu aibă aceleaşi sentimente pentru mine!

— Dar ea te iubeşte, Justin!

— Da, şi asta e minunat! Acum, mai mult eu încerc s-o liniştesc pe ea. Jane e destul de intimidată de meseria mea şi de faima pe care am început să o capăt în lumea baletului. Dar pentru mine, ea e mult mai importantă decât cariera mea!

— Oh, Justin… Pur şi simplu mă înduioşezi! Lady Louise avea totuşi dreptate. Ţin la tine ca la un frate şi fericirea ta mă umple de bucurie.

Îl îmbrăţişă emoţionată, cu un entuziasm spontan, apoi Jillian observă că în spatele lui Justin se mişca perdeaua de la bucătărie. Linda şi Jean-Luc se uitau la ea de la fereastră.

— Suntem priviţi, spuse ea încruntându-se. Ce-ar fi să mergem în camera mea, ca să putem discuta în linişte?

Justin se întoarse mirat.

— Ah, Linda, Jean-Luc! Bună ziua!

— Bună, spuse Jillian, mai rezervată.

Luă de jos prosopul de baie pe care stătuse întins Justin şi intrară amândoi în casă.

— Luaţi ceaiul împreună cu noi? le propuse Linda.

Când văzu că Justin era gata să accepte, Jillian îi aruncă o privire urâtă şi clătină din cap.

— Păi… cred că ar fi mai bine să plec şi eu, şopti Justin.

În timp ce Jillian îl conducea la uşă, el îi şopti:

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Ce să se întâmple?

— Ştiu foarte bine ce vreau să spun. De ce mă priveşte atât de urât Jean-Luc? Parcă ar vrea să mă strângă de gât! Şi eu care îl găseam simpatic!…

— De ce crezi că te-ar strânge de gât? Am impresia că din cauza iubirii ai halucinaţii!

— Deloc! Te asigur că arată la fel ca mine atunci când am găsit-o pe Jane cochetând cu alt bărbat.

— Cred că ai început să baţi câmpii! spuse Jillian făcându-i vânt afară din casă. Nu uita s-o săruţi pe Jane din partea mea.

Apoi închise uşa cu tristeţe şi se duse repede să se spele pe mâinile murdare de ulei de masaj.

— Jillian!

Jean-Luc! Ce mai voia de la ea?

— Da!

— Voiam să mă asigur că n-ai de gând să dispari.

— Dacă mă voi hotărî să mă izolez în camera mea, nu tu vei fi acela care mă va împiedica. Am… Dumnezeule, Jean-Luc! Mă sperie felul cum arăţi! Ce s-a întâmplat?

— Nimic…

Jillian se uită atent la trăsăturile lui obosite. Oare iubirea lui pentru Linda îl făcea să se chinuie în halul acela?

— Linda a făcut ceaiul, o anunţă el. Nu ştiu de ce, dar moare de nerăbdare să-ţi arate ceva…

Tânăra îl urmă cam fără tragere de inimă până la bucătărie.

— Jillian, vino să vezi ceva! exclamă Linda în culmea fericirii. Ştiam eu că e fotogenic frumosul nostru vecin!

Linda îi flutură un ziar prin faţa ochilor. Un ziar? înseamnă că în cele din urmă Jean-Luc se lăsase convins. De aceea părea atât de jenat…

— Ţi-am spus doar că va fi de-ajuns să-i faci ochi dulci ca să cedeze farmecului tău, observă Jillian fără niciun chef.

— Ce vrei să…

— Nu te-aş fi crezut niciodată atât de lipsită de maturitate, Jillian! exclamă Jean-Luc lăsându-se să cadă pe un scaun.

Jillian se uită în ziar fără să scoată o vorbă. Într-

adevăr, fotografia lui Jean-Luc era superbă şi foarte naturală. Dar articolul nu era deloc publicitar. Jillian citi sub poză următorul text elogios:

„Moştenitorul a două nobile ţări, tânărul doctor de Sauvignet, se vede astăzi recompensat pentru lucrările lui ştiinţifice de înalt nivel de către Asociaţia americană de matematică. Într-adevăr, unul din cei mai străluciţi matematiceni ai Franţei a primit de curând cea mai înaltă distincţie în acest domeniu, prestigiosul Premiu Chauvenet…”

— Îţi dai seama ce secretos a fost faţă de noi? spuse Linda râzând. Şi când mă gândesc că voia să fie luat drept un leneş!

— Ajunge, Linda, te rog!

— De ce nu ne-ai explicat şi nouă cu ce te ocupi? îl întrebă Jillian punând jurnalul pe masă.

Dar Linda nu-i lăsă răgazul să răspundă.

— Recunoaşte că te aşteptai să-l vezi pozând pe post de manechin!

— Ce idee! Nici măcar Jillian nu-şi putea închipui aşa ceva! E de-a dreptul ridicol!

— Cum adică „nici măcar Jillian”? Sunt oare prea naivă? Şi de ce n-aş fi putut să-mi închipui că ai acceptat s-o ajuţi pe Linda? Te crezi mai presus de aşa ceva „domnule” aristocrat?

Uluită, Linda interveni.

— Opreşte-te, Jillian! Ce te-a apucat? Voiam numai să-l necăjesc puţin pe Jean-Luc cu acest articol elogios…

— Las-o să se înfurie, Linda, spuse Jean-Luc cu răceală. Vrei să ştii de ce n-am spus nimic până acum despre meseria mea, Jillian? Pentru că până şi un om matur înţelege cu greutate ce e aia matematică, dar un copil capricios ca tine…

Se ridică dispreţuitor şi se îndreptă spre uşă.

— Îmi pare rău, Linda, dar eu n-am atâta răbdare ca

tine cu pacostea asta. Nu e nevoie să mă mai conduci.

— Şi răbdarea mea are nişte limite! exclamă Linda după ce rămaseră singure. De mulţi ani visez să mă pot apropia de sora mea… dar are dreptate Jean-Luc, ai rămas şi acum un copil!

Vocea i se frânse atunci când adăugă:

— Dar nu copilul drăgălaş de odinioară! Ai devenit egoistă, ţâfnoasă şi insuportabilă!

Ştiu că ai suferit foarte mult din cauza carierei tale distruse, dar de ce nu ne-ai lăsat pe Jean-Luc şi pe mine să te ajutăm, în loc să te închizi în tine însăţi?

— Tu probabil ai fi putut să mă ajuţi, dar Jean-Luc nu mi-ar fi fost de niciun folos. Oscilând între tine şi aventurile lui nocturne, nu mai e loc şi pentru mine în viaţa lui…

— Ce tot îndrugi acolo? Mă văd atât de des cu Jean-Luc pentru că îşi face griji pentru mine! Şi cum este răsplătit pentru toate astea? Te iei de el din orice! Nu mă întrerupe, că n-am terminat! exclamă ea pentru a o împiedica pe Jillian să protesteze. Mă târăşte după el aproape în fiecare după-amiază pe la cei mai buni specialişti în ortopedie şi recuperare funcţională! Dar totul a fost în zadar! Peste tot i s-a spus că ai fost consultată de către cei mai mari experţi în domeniu!

— Dar nu pentru mine face toate astea, chiar nu înţelegi?

— Nu, nu înţeleg!

— Jean-Luc se ocupă de mine numai din dragoste pentru tine!

— Nu pot să-mi cred urechilor ce aud! Dumnezeule, Jillian! Deschide odată ochii! Jean-Luc s-a îndrăgostit de tine încă de când te-a văzut. Altfel cum crezi că ţi-ar fi putut suporta felul execrabil în care te-ai purtat cu el? Ai făcut totul ca să-l descurajezi, bietul de el…

Linda se apropie ceva mai înduioşată de sora ei.

— Jillian… Ţin prea mult la tine ca să te las să-ţi ratezi viaţa. Ai devenit tristă şi irascibilă… Pur şi simplu nu te mai recunosc!

— Mă comport aşa pentru că sunt total pierdută, recunoscu tânăra, dar nu neapărat din cauza problemelor legate de carieră. Astea sunt simple în comparaţie cu…

— În comparaţie cu ce, draga mea?

— Cu… Oh, Linda, mi-e ruşine să-ţi spun! Am crezut că tu şi Jean-Luc… Am… îmi părea atât de rău pentru David!

— Pentru David? Dumnezeule, Jillian, am impresia că ai înnebunit de-a binelea! Ar trebui să-ţi rup gâtul pentru că ai îndrăznit să te gândeşti la aşa ceva! Oh, Jillian…

Deodată, Jillian fu cuprinsă de un val de vinovăţie. Cum putuse să-şi bănuiască sora de o asemenea mârşăvie? Linda îl iubea pe David din tot sufletul, astfel că nici nu observa cât de tare era Jean-Luc îndrăgostit de ea!

— Ai putea să mă ierţi vreodată, Linda? Cred că imaginaţia mea prea bogată mi-a jucat o festă…

— Bineînţeles că te iert, dar cred că Jean-Luc nu va fi la fel de înţelegător ca mine…

— Poftim? Sper că n-ai de gând să-i spui!

— Ai merita s-o fac! Să ştii însă că de fapt sunt foarte îngrijorată în privinţa lui. Nu ştiu ce e cu el, dar în ultimele zile pare nervos, neliniştit… şi cam năucit. Uneori am impresia că numai această căutare permanentă a unei soluţii pentru tine reuşeşte să-l mai uşureze puţin…

— Da. Am observat şi eu că nu arată prea bine…

Jillian însă ştia exact ce-l chinuia pe vecinul lor.

Era un om cu principii şi îşi reproşa probabil sentimentele pe care le avea pentru Linda, care era o femeie măritată şi viitoare mamă…

— Ce-ar fi să încerci să te împaci cu el? îi sugeră Linda. Ai putea să-i explici că din cauza problemelor tale ţi-ai pierdut cumpătul… Sau mai bine îi spui că ţi s-a prescris

un medicament care te face irascibilă…

— Linda! protestă Jillian, amuzată fără să vrea.

Minţi mai rău decât mine, dar deoarece văd că îţi faci atâtea griji pentru el, îţi promit să fac un efort în sensul acesta.

— Sunt sigură că e preocupat de o chestie serioasă şi nu din cauză că e îndrăgostit de tine!

— Mă întrebam dacă… ai vrea să vii să iei cina la noi acasă.

Jillian se uită jenată la faţa abătută a lui Jean-Luc.

— Din păcate, Linda nu poate să vină. E atât de obosită, încât preferă să se culce după ce-şi face baie, adăugă ea.

— Aştept telefonul tău, îi spuse el cu răceală.

— Ah… Nu e nevoie. Mi-a venit să te invit aşa, dintr-odată. E un fel de introducere pentru a-ţi putea cere scuze.

— Tocmai mă pregăteam să fac o omletă. Vrei şi tu?

Eşti sigur? Nu vreau să te deranjez prea mult…

— Jillian! Deja cauţi un pretext ca să uiţi de scuzele pe care mi le-ai promis?

El se dădu la o parte cu un zâmbet ironic pe buze, pentru a-i face loc să intre. Ce diferenţă! Cu câteva săptămâni în urmă, când venea aici să stea la taifas cu lady Louise, casa asta i se părea extrem de primitoare, pe când acum avea impresia că e de-a dreptul ostilă…

— Mi-e tare dor de bunica ta, îi mărturisi ea, urmându-l la bucătărie.

— În calitate de confidentă?

Pe masa din stejar erau întinse nişte foi de hârtie pline cu cifre pe care Charlie se tăvălea cu o plăcere evidentă. Era un spectacol la care nu se aşteptase deloc!

— Nu, ca prietenă, răspunse Jillian. Să ştii că lady Louise îl răsfăţa foarte tare pe motan, dar nu l-a lăsat niciodată să se urce pe masă şi cu atât mai puţin să se culce pe ea!

În timp ce Jean-Luc aduna hârtiile împrăştiate peste tot, Charlie încerca să le reţină cu o labă. Ghearele lui sfâşiau notiţele, spre marea supărare a lui Jean-Luc.

— Gata, Charlie! Dacă-ţi închipui cumva că ascultă de mine atunci când îi interzic să se urce aici, te înşeli… Gata, am spus!

Charlie sărea acum, cu urechile ciulite, peste foile de hârtie la cea mai mică mişcare a acestora.

— Vrea să se joace, observă, Jillian amuzată.

— Eu nu vreau. Ce-ar fi să faci tu ordine pe masă în timp ce eu mă ocup de pregătirea cinei?

Abia după ce se mai potoli Charlie, Jillian reuşi să adune foile acoperite cu notiţe indescifrabile. Într-adevăr, limbajul matematicii era pentru ea echivalent cu limba chineză!

— Ai avut dreptate, nu înţeleg nimic din ce scrie aici. Eşti profesor de matematică?

— Numai pentru câţiva studenţi care îşi dau doctoratul în specialitatea mea. În restul timpului fac cercetare. Am greşit, Jillian, ceva mai devreme, când am spus că ai fi incapabilă să pricepi toate lucrurile astea. Iartă-mă…

— De ce? Ai avut dreptate…

— Dacă asta te consolează, pot să-ţi spun că nici matematicienii nu se înţeleg între ei în cazul în care lucrează în domenii diferite.

Jillian nu-i răspunse. Bunăvoinţa cu care o trata Jean-Luc o făcea să pară mai deşteaptă decât era, dar măcar nu încerca să-i răsucească cuţitul în rană.

Omleta şi salata pe care le pregăti el fură delicioase, mai ales că acestea fură udate de un vin uşor, ales cu pricepere. Tocmai terminau de mâncat, într-o tăcere destul de apăsătoare, când se auzi soneria telefonului. Jean-Luc se grăbi să răspundă.

— Da, eu sunt.

Dumnezeule! Ce încordat părea! După ce-l studie în timp ce el stătea perfect nemişcat ca şi când ar fi vrut să audă mai bine, Jillian începu să-şi facă griji pentru el. Oare ce reuşise să-l aducă în starea aceea?

— Crezusem totuşi, că până azi se va şti… Da, sigur, am înţeles…

După ce închise telefonul, Jean-Luc reveni la masă cu faţa albă ca varul. Jillian nu putea să nu-l întrebe despre ce era vorba.

— Cred că nu ţi-am mulţumit cum se cuvine că mi-ai ascultat păsurile, Jean-Luc. Acum însă se pare că ai tu nevoie de cineva care să te asculte. Dacă vrei… şi îţi pot fi de folos…

Cu preţul unui efort de voinţă evident, el îşi reveni şi figura lui redeveni indiferentă.

— Simt mai degrabă nevoia de a uita decât de a vorbi…

— Ce-ar fi să urcăm în salon pentru a termina vinul ăsta bun şi a sta puţin la taifas? Du-te tu înainte, până fac eu puţină ordine pe aici

Deoarece Jean-Luc clătină din cap cu un aer absent, ea adăugă:

— Te felicit pentru talentele tale culinare, Jean-Luc. Masa a fost excelentă.

— Îmi pare bine că ţi-a plăcut… Charlie! Charlie, unde eşti?

După ce-l chemă de câteva ori, animalul îşi făcu apariţia şi veni să se aşeze la picioarele sale, cu ochii de culoarea topazului aţintiţi asupra lui. Jean-Luc se aplecă, îl luă de jos şi şi-l puse pe umeri. Şi, fapt extraordinar, motanul rămase acolo, ascultător, în timp ce Jean-Luc pleca spre salon. Jillianei nu-i venea să-şi creadă ochilor!

Linda avea dreptate, îşi spuse ea în timp ce făcea cafeaua. Jean-Luc arăta rău, chiar foarte rău şi părea să prefere să se consoleze cu Charlie decât să i se confeseze

ei…

Care fată n-a visat să se îndrăgostească de Făt-Frumos? Din păcate, aşa păţise şi Jillian. Se îndrăgostise de un bărbat mai mult decât seducător, care pe deasupra mai era şi un adevărat geniu al ştiinţelor moderne! Şi colac peste pupăză, el o iubea pe propria ei soră…

— Cum aţi putut să-mi faceţi aşa ceva, lady Louise? şopti tânăra. E nepotul dumneavoastră preferat, ar fi trebuit să bănuiţi că voi fi cucerită de farmecul lui!

După ce aşeză pe tavă cafeaua, paharele şi sticla cu restul de vin, Jillian urcă la etaj. Jean-Luc stătea întins pe cnapea, cu Charlie încolăcit pe pieptul lui.

— Jean-Luc!

— Mda…

— Când se va întoarce bunica ta?

— De ce mă întrebi?

Jean-Luc reuşi să ia loc pe scaun fără să-l deranjeze pe Charlie.

Era incredibil cât de mult asculta motanul de Jean-Luc!

— Am impresia că pur şi simplu te obsedează!

— Ţi-am mai spus că mi-e dor de ea. Cafeaua o vrei fără zahăr?

— Da… Spune-mi, Jillian, ţi-e cumva frică de mine?

— Frică? Nu, absolut deloc! De ce?

— Pentru că uneori aşa pari, de parcă necazurile tale profesionale te-au lăsat fără niciun fel de încredere în forţele tale!

— Din câte ştiu, nu eşti şi psiholog!

Jillian îi întinse nervoasă ceaşca. Poate că avea de ce să fie supărat, dar ăsta nu era un motiv să se ia din nou de ea. Avea oare nevoie de un ţap ispăşitor pentru a putea uita de problemele care-l frământau atât de tare?

— Aşa este, dar oricine te-ar auzi văicărindu-te întruna pentru precaritatea cunoştinţelor tale, ar ajunge la

concluzia că eşti cam nesigură pe tine! în plus, s-ar părea că-ţi este ruşine de trupul tău superb. Atât de ruşine, încât eşti gata să-l oferi primului venit…

Ca şi cum acea analiză n-o făcea să se simtă destul de prost, Charlie o fixa pe tânăra cu ochii lui reci care până la urmă o tulburară.

— Se pare că mă consideri demnă de milă, dar să ştii că nu mă dau deloc bătută. Eu şi Justin chiar am discutat despre viitorul meu şi…

— Aha, iată că am ajuns şi aici! Acest viitor Nureev se culcă adesea pe jumătate dezbrăcat pe gazonul tău în timp ce tu îi masezi picioarele?

— Avea şortul pe el! De altfel, asta nu te priveşte pe tine! Articolul acela care vorbeşte despre inteligenţa ta nemaipomenită ar fi trebuit să pomenească şi despre aroganţa ta uluitoare! Am avut nevoie de o doză bună de şampanie ca să mă ofer ţie, în timp ce cu Justin…

— Şi ai fi cedat unei dorinţe incestuoase?

— Până la urmă teoria ladyei Louise s-a dovedit a fi falsă în momentul când… am făcut dragoste cu el…

Minciuna aceea o durea, dar Jean-Luc trebuia odată şi odată pus la punct! Parcă ar fi fost… da! Parcă ar fi fost gelos! Dar Jillian nu era naivă. Dispreţul lui Jean-Luc nu se datora sentimentelor lui faţă de ea, ci umilinţei că fusese înlocuit cu un alt bărbat.

— Înduioşător deznodământ! Aşadar, vrei şi tu să fii mămică, precum sora ta?

— Închipuieţi că mi-am luat măsuri de precauţie! Nu sunt eu prea deşteaptă, dar nici aşa proastă cum mă crezi tu!

Privirea lui ironică o făcu să se ruşineze puţin pe Jillian. Nu venise de fapt să se împace cu el?

— De aceea am şi venit azi la tine, continuă ea pe un ton mai blând. Mi s-a prescris un tratament care mă face nervoasă şi irascibilă… De obicei mă port mai politicos.

Voiam să-ţi cer scuze, pentru că realizez că purtarea mea din ultima vreme e sub orice critică.

— Dacă efectele secundare ale acestui medicament sunt atât de grave, poate că ar fi mai bine să nu le mai iei.

— Nu, ăă… medicul m-a avertizat de fapt că aşa ceva se întâmplă frecvent în primele luni. În curând, probabil mă voi obişnui cu el.

— Mă bucur.

În aparenţă indiferent, Jean-Luc se întinse din nou pe canapea, punându-l iarăşi pe pieptul lui pe Charlie, care începu să toarcă de plăcere. Tinerei nu i se putea explica mai clar că era cazul să plece.

Capitolul 1

— Te-ai întors mai devreme, Linda. Totul e în regulă?

— Da, dar de data asta îmi acord şi mie câteva ore de răgaz. Dar ce faci, Jillian, îmbrăcată în costumul de gimnastică? Sper că n-ai început să faci din nou exerciţii?

— Numai puţin, nu te speria. În dimineaţa asta m-am hotărât să stau de vorbă cu medicii de la spital.

— Poftim? Nu mi-ai spus că ai programare!

— Nu, m-am dus pe nepusă masă. Unul din specialişti a putut să mă primească destul de repede şi de data asta a fost destul de sincer cu mine…

Linda aştepta îngrijorată continuarea.

— Şi? Spune repede!

— Ei bine, mi-a explicat că nu trebuie să mă cred o invalidă. Problema mea de la şold se datorează exerciţiilor susţinute şi repetate zilnic. Nu mă împiedică nimic să dansez în continuare, dacă aşa vreau. Numai că trebuie să mă menajez.

— Oh, Jillian… Pur şi simplu mă sperii…

Deoarece în ochii Lindei apăruseră câteva lacrimi, sora ei mai mică o luă în braţe şi o forţă să se aşeze.

— N-ai de ce, te asigur! E adevărat că la compania de balet ajungeam adesea dincolo de limita suportabilului, dar

te rog să mă crezi că nu repet deloc acele vremuri! Nu e niciun pericol s-o iau singură de la capăt. Dar hai să nu mai vorbim atâta despre mine! Ce cauţi la ora asta departe de biroul tău, tu, care de obicei eşti foarte serioasă!

— În momentul de faţă nu ştiu dacă să accept sau nu. De fapt, am veşti bune. Închipuieşte-ţi că agenţia mi-a propus să lucrez pe cont propriu după naşterea copilului! îmi doream acest lucru, dar nu îndrăzneam să li-l cer…

— Patronul tău nu e prost deloc! îţi cunoaşte valoarea şi-ţi va accepta condiţiile numai ca să colaborezi mai departe cu el.

— Ceea ce îmi place la nebunie la tine e obiectivitatea! exclamă Linda râzând.

— Perfect! Ce-ar fi să facem un ceai ca să sărbătorim evenimentul?

În timp ce ea punea ceainicul la fiert, Linda se interesă cu prudenţă:

— Aseară… totul a decurs bine?

— Nici bine, nici rău… Nu înţeleg ce are Jean-Luc!

Jillian îi descrise reacţia lui Jean-Luc la misteriosul telefon pe care-l primise, cu o voce pe care se strădui să şi-o păstreze calmă.

— Şi chiar nu ţi-a spus nimic? o întrebă Linda.

— N-a suflat nicio vorbă!

Aşa cum bănuieşti, seara s-a terminat printr-o ceartă… Măcar în timpul ăsta Jean-Luc a mai uitat de necazurile lui.

Soneria de la intrare le făcu să tresară pe amândouă. Musafirul, oricine ar fi fost el, suna insistent.

— Mai încet! strigă Jillian şi se duse să deschidă. Nu e nevoie să ne spargeţi urechile. Vin acum!

Dar când îl văzu pe Jean-Luc ţinând încă degetul pe butonul soneriei, cu Charlie sub braţ, Jillian rămase mai întâi cu gura căscată. Bietul motan n-avea decât un ochi deschis. Celălalt era foarte umflat şi înconjurat de dâre de

sânge care-i murdăriseră frumoasa blană tigrată. Tânăra exclamă îngrozită:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat cu Charlie?

— Habar n-am. Adineauri m-am întors acasă şi l-am găsit în starea asta.

— Pun pariu că iar s-a bătut cu motanii vecinilor.

Mai ţâfnos decât de obicei, animalului nu-i ardea de mângâieri. Jillian se grăbi să-şi retragă mâna atunci când Charlie scoase un mieunat fioros. De altfel, mâinile lui Jean-Luc erau zgâriate adânc.

— Ştii cum se numeşte veterinarul lui?

— Nu, din nefericire. Dar intră, o vom întreba pe Linda.

— Ce s-a întâmplat cu Charlie? exclamă ea când îl văzu.

— Numai Dumnezeu ştie. Linda, poţi să-mi spui care veterinar îl tratează de obicei?

Charlie mârâia din ce în ce mai tare în braţele lui. Era nevoie de mult curaj ca să-l ţii mai departe în braţe! îşi spuse Jillian, plină de admiraţie.

— Mi-e teamă că acum nu mai are niciunul.

Charlie are prostul obicei de a-i muşca…

— Am auzit, dar sunt sigur că bunica a găsit în cele din urmă pe cineva care să-l poată stăpâni!

Linda fu nevoită să-l contrazică. Jean-Luc blestemă printre dinţi:

— Ce-ar fi să ne uităm în Pagini aurii?

— Bună idee! spuse Linda. Tu caută un cabinet prin apropiere, în timp ce eu termin de pregătit ceaiul.

Când îl văzu pe Jean-Luc că se apleacă asupra lui Charlie pentru a-l îmbrăţişa, deveni îngrijorată şi adăugă:

— Pe tine, Jean-Luc, te sfătuiesc să nu mai fi atât de tandru cu el, dacă nu vrei să te trezeşti fără un ochi! Ia odată loc! Ne ocupăm noi de toate!

Jillian selectase câteva numere de telefon şi-l încercă

pe primul. Jean-Luc spuse:

— Cere să fie tratat la domiciliu. N-am găsit un coş pentru transport.

Lipi motanul de umărul lui, fără să ia în seamă părul şi petele lăsate de acesta pe costumul lui impecabil.

— Bună seara, spuse Jillian. Aş dori să ştiu dacă doctorul se deplasează la domiciliu… Este vorba despre un motan… Nu, are un caracter destul de dificil…

— Închide dacă nu vor să se deplaseze, exclamă Jean-Luc.

La a doua încercare, Jillian reuşi să vorbească în sfârşit cu un veterinar. Acesta ceru adresa.

— Ştiţi, nu e departe de dumneavoastră, spuse Jillian plină de speranţă… Ăăă, da, se numeşte Charlie, îl cunoaşteţi?… Dumneavoastră… aţi fi gata să veniţi…? într-o jumătate de oră?

Mulţumesc, domnule doctor! Mulţumesc mult de tot!

— Slavă Domnului! exclamă Linda.

Simţindu-se mai uşurată, Jillian întinse mâna spre motan ca să-l mângâie, dar Jean-Luc se dădu înapoi blestemând:

— Nu începe să-l enervezi!

— Nu-l enervez, am…

Dar Linda n-avea de gând să-i lase să se certe din nou.

— Sunteţi pur şi simplu incorigibili! Eu îi reproşam ladyei Louise că-l răsfaţă prea tare pe motanul ăsta, dar voi sunteţi şi mai răi decât ea!

— Nu e vorba de răsfăţ! spuse Jillian. E normal să fim îngrijoraţi. Îţi dai seama ce-ar fi să i se întâmple ceva? Lady Louise nu ne-o va ierta niciodată!

De data asta, Jean-Luc părea a fi de acord cu ea. El clătină din cap şi sorbi o înghiţitură de ceai.

În seara aceea, cu puţin înainte de ora opt, Jillian sări din fotoliu şi aruncă brusc cartea pe care încerca s-o

citească. Linda îşi ridică ochii din revista ei.

— Trebuie să-i pun picăturile în ochi!

— Dacă tu crezi că e nevoie de doi oameni pentru a-i administra medicamentul o dată la patru ore, mai bine ai dormi lângă el!

— Să vedem cum se comportă de data asta.

S-ar putea ca somniferul pe care i l-a dat veterinarul să-l ţină ameţit toată noaptea. În cazul ăsta, Jean-Luc va trebui să se descurce singur…

Jillian luă cheile, intră în casa vecină şi urcă drept în salon. Charlie dormea în continuare încolăcit pe canapea. Jean-Luc studia nişte foi de hârtie întinse în faţa lui pe o măsuţă joasă, stând turceşte pe covor.

— A venit şi infirmiera noastră! comentă el. Eşti foarte punctuală, Jillian! Dacă vrei, eu îl voi ţine pe pacient în timp ce tu îi vei pune picăturile în ochi.

— Păcat că trebuie să-l deranjăm. Pare atât de liniştit!

— Să sperăm că va rămâne aşa. Eşti gata?

Jillian umplu pipeta, apoi Jean-Luc luă animalul adormit pe genunchi cu mare atenţie şi-l imobiliză conform indicaţiilor veterinarului. Tânăra reuşi să-i administreze tratamentul chiar până ce acesta să se trezească de-a binelea… evident mârâind în stilul lui caracteristic. Până şi în starea în care se afla nu-şi schimbase obiceiurile!

— Acum du-te şi spală-te pe mâini, îi ordonă Jean-Luc.

— Am înţeles, domnule doctor! Imediat, domnule doctor!

El îi zâmbi atât de… atât de… Extrem de bucuroasă, Jillian nu găsea cuvintele potrivite pentru a descrie scurtul moment de complicitate care se crease între ei. Dar euforia a durat puţin. Pe când se afla în baie, auzi sunând telefonul. O singură dată, deoarece Jean-Luc se grăbise să răspundă. Tânăra petrecu peste cinci minute spălându-se

pe mâini, pentru a nu-l deranja. El fu cel care veni după ea.

— Jillian… va trebui să plec.

Observă din nou la el vocea tremurată şi privirea marcată de nelinişte. Profund emoţionată, Jill se uită la el câteva secunde, apoi, nemaivrând să se abţină, se repezi la el şi-l îmbrăţişă.

— S-ar putea să lipsesc aproape toată noaptea, îi spuse el nereacţionând în niciun fel la gestul ei de tandreţe.

— Nu face nimic. Mă ocup eu de Charlie.

— Ştiu că pot să mă bazez pe tine.

Timp de câteva, clipe Jean-Luc se relaxă suficient de mult pentru a-şi lipi capul de al Jillianei, dar apoi se depărtă uşor de ea.

— Dacă am noroc, nu va dura mult…

Oare ce dramă ascundea Jean-Luc în spatele acestei speranţe pe care abia îndrăznea s-o exprime? Jillian se uită după el cu inima strânsă de mila lui.

— Au! Acum chiar că încep să te urăsc, Charlie!

Ea îşi supse cu lacrimi în ochi mâna însângerată. Charlie o zgâriase pentru a treia oară… Fusese o adevărată aventură şi când îi pusese picăturile la miezul nopţii, dar acum efectele sedativului aproape dispăruseră. Stând faţă în faţă, femeia şi motanul se fulgerau din priviri. Charlie, încordat ca un arc, mieuna ameninţător, iar Jillian era foarte speriată. Nesuferit animal! Nu avea odată de gând să se lase tratat?

— E spre binele tău, Charlie! şopti Jillian.

Din cauza lui, cămaşa ei de noapte preferată fusese distrusă! Tânăra se înfioră la gândul că zgârietura care o sfâşiase i-ar fi ajuns până la stomac…

Ar fi fost o nebunie să mai insiste. Dându-se bătută, Jillian înşurubă la loc flaconul cu colir.

— Cum vrei! Poţi să te consideri învingător, spuse ea oftând. Ei, dar ăsta nu e un motiv s-o ştergi!

Animalul coborâse dintr-un salt de pe canapea şi se îndreptase spre uşă. Se auzeau nişte paşi pe scară.

— Tu eşti, Jean-Luc! Slavă Domnului!

— Te-am speriat?

— Nu, dar… Charlie îmi face probleme.

Din fericire, neliniştea care-l chinuise mai înainte pe Jean-Luc părea să fi dispărut. El se uită la trupul firav al fetei cu un aer înduioşat.

— Din câte văd, ţi-a făcut viaţa un iad…

— Ultima oară mi-a trebuit o jumătate de oră să-i pun picăturile, dar acum nici măcar nu mă lasă să mă apropii de el.

— Nici nu trebuie să încerci, Jillian.

Veni apoi şi se aşeză lângă ea, în timp ce tânăra încerca ruşinată să-şi acopere gaura din cămaşa de noapte. Ce idee proastă avusese să se îmbrace în cămaşa de noapte! Oricum, nu închisese niciun ochi toată noaptea…

— Dar ai braţele pline de sânge! Animalul ăsta e de-a dreptul fioros!

— Nu-ţi face griji pentru mine. Spune-mi, te-ai mai liniştit? Văd că ai o figură mai senină.

— Da, în sfârşit, totul e în regulă!

— Mă bucur.

— Îţi voi explica totul în curând, dar…

— Nu-mi datorezi nicio explicaţie, Jean-Luc.

Vorbise prea repede şi prea tare. Apropierea de bărbatul acesta o tulbura foarte mult! Pentru a-şi mai linişti bătăile inimii, Jillian lăsă ochii în jos şi studie modelul de pe covor.

— Niciuna? insistă el.

— Da, şopti ea.

Atunci când el îi mângâie uşor obrazul, tânăra simţi că se înfioară din creştet până-n tălpi.

— Ţi-e frig?

— Nu, am… am uitat să-mi iau halatul de casă. De

fapt, nici nu ştiu de ce m-am mai schimbat… Mai bine rămâneam în blugi.

Jean-Luc îşi scoase sacoul şi-l puse pe umerii Jillianei. Imediat tânăra simţi un miros de after shave şi avu impresia că se află în braţele lui.

Doamne, ce tristă era! Tristă că nu mai putea decât să viseze la aşa ceva…

— Poate ar trebui totuşi, să-l tratăm pe monstrul ăsta…

Jean-Luc îngenunche pe podea, în locul în care Charlie se tăvălea la picioarele lui. Jillian luă flaconul cu colir.

— Bietul meu Charlie!

Nu mai eşti răsfăţat de nimeni! Jillian nici măcar n-a protestat atunci când te-am făcut monstru!

Blestematul de motan se zbătea foarte puţin în braţele lui Jean-Luc. Jillian îi administră picăturile fără nicio greutate.

— Credeam că voi doi doar vă toleraţi unul pe altul, dar din câte văd, Charlie pur şi simplu te adoră!

— Dacă afecţiunea dintre noi ar deveni evidentă, reputaţia noastră de bărbaţi puternici ar fi distrusă. Nu-i aşa, bătrâne Charlie? Nu crezi că ar trebui s-o trimitem la culcare pe micuţa noastră Jillian?

— Mă duc şi eu acasă… doar dacă n-ai nevoie de mine pentru picăturile de la ora opt.

— Nici nu mă gândesc să te las să pleci de la mine la ora asta. Te vei duce cuminte şi te vei culca în dormitorul meu.

— Dar…

— Niciun dar! Sper că n-o să-mi faci greutăţi. De altfel, ştii foarte bine că, dacă mă contrazici, tot eu voi ieşi învingător în cele din urmă. Ai văzut cum l-am îmblânzit pe Charlie?

Se ridică apoi râzând, o luă pe sus pe tânără şi o duse

în camera vecină. îi era imposibil să-i opună rezistenţă. Nereuşind să se mai abţină, Jillian se ghemui la pieptul lui şi îl strânse în braţe cât putu de tare.

— O să mă strângi de gât, Jillian!

— Iartă-mă… am făcut-o fără să vreau. Ţi-a crescut barba…

— Mie?

— Da, ţie…

Nu numai că nu reuşea să-i dea drumul dar, fără voia ei, îşi ţinea obrazul lipit de cel al lui Jean-Luc care era foarte ţepos. Stând pe marginea patului, el avu câteva momente de ezitare.

— Jillian, sper că îţi dai seama că nu te-am adus aici ca să te las să dormi…

— Bine dar, acum…?

— Acum…

El o aşeză în pat cu o lentoare senzuală şi, în loc să-şi ia mâinile de pe trupul ei, începu să-i mângâie rotunjimile perfecte.

— Acum încep să mă simt…

— Surprins? îi şopti Jillian la ureche, cuprinsă de ameţeală.

— Foarte surprins…

Nereuşind să se mai abţină, Jean-Luc se aplecă şi-şi lipi gura de buzele ei tremurânde într-un sărut tandru, dar şi plin de nerăbdare. Era oare prea frumos pentru a ţine prea mult? După câteva minute, se forţă să-şi revină, dar renunţă şi-i şopti:

— Jillian, n-ar trebui să…

Ca şi cum altcineva rostise acele vorbe înţelepte, tremurând, Jean-Luc făcu să-i alunece de pe umeri cămaşa de noapte fină, apoi o trase în jos, descoperindu-i pe rând sânii, pântecul, şoldurile atât de feminine şi picioarele zvelte. Jillian închise ochii, de parcă ar fi vrut ca acel vis să nu se mai sfârşească niciodată. Întreg trupul îi fusese

cuprins de un tremur uşor şi simţea o nevoie imperioasă de a se dărui fără rezerve acelui bărbat care ajunsese s-o obsedeze. Voia să devină a lui pentru totdeauna! Asta era tot ce-şi dorea.

Încurajată deodată de forţa dorinţei lui, Jillian se ridică în capul oaselor şi se uită la el cu adevărat. Jean-Luc îi zâmbi atunci când ea începu să-i descheie nasturii cămăşii, apoi se lipi de pieptul lui musculos. Ce senzaţie nouă simţea în timp ce-i săruta pielea bronzată şi-i mângâia umerii cu palmele!…

Atunci când Jean-Luc se smulse din îmbrăţişarea ei, tânăra simţi un gol interior imens, dar din fericire nu pentru mult timp. După ce se dezbrăcă, veni din nou lângă ea şi la atingerea lui simţi că revine la viaţă. Subţire ca o liană, îşi încolăci picioarele în jurul coapselor lui şi-i căută gura cu buzele.

Apoi fu cuprinsă de îndoieli. Oare ce trebuia să facă mai departe? Era convinsă că femeile experimentate făceau anumite mişcări, rosteau anumite cuvinte… dar ea, care era începătoare, trebuia să-i mărturisească lui Jean-Luc temerile şi ignoranţa ei în ceea ce priveşte acea problemă…

A fost de-ajuns ca bărbatul să se uite la ea, ca să-şi dea seama despre ce era vorba. El o întrebă cu tandreţe în glas:

— Ţi-e teamă, dragostea mea?

Jillian dădu din cap, a negaţie, nu ca să-l mintă, ci pentru că deodată simţi că acesta este adevărul. Cum să se teamă de ceea ce va urma, din moment ce mângâierile lui Jean-Luc o desfătau, o ameţeau şi o făceau să-i crească temperatura în trup? Unicul ei gând era acela de a i se dărui.

— De fapt, ar trebui să-ţi fie. E îngrozitor să fii dorită atât de tare…

— Oh, Jean-Luc… Te rog…

Trupul ei învăţa singur dansul iubirii. Fără să se gândească prea mult, picioarele ei se lipeau de cele ale lui Jean-Luc, îşi strângea braţele în jurul lui, se încorda, îşi exprima prin orice mişcare patima care o cuprinsese. El fu cel care se văzu nevoit să-i tempereze ardoarea.

— Scumpa mea Jillian, îndrăgostita mea nerăbdătoare…

Când el se aplecă şi-i muşcă vârful întărit al sânilor, ea gemu de plăcere. Puteau oare exista nişte senzaţii atât de intense?

Simţea că îşi pierde minţile! Nu mai putea să aştepte nicio clipă!

— Jean-Luc, oh, Jean-Luc, te rog…

În sfârşit o va avea! Jean-Luc se sprijini în coate. Vreme de câteva secunde îi reveni teama, dar curând aceasta fu înlocuită de o bucurie sălbatică, primitivă: bucuria că amândoi deveniseră o unică persoană. O scânteie de viaţă izbucni din adâncul trupurilor lor în momentul în care el o pătrunse pe femeia iubită. Eliberată de orice constrângere, Jillian strigă numele lui Jean-Luc, se lipi de trupul lui şi se arcui pentru a i se oferi mai bine. Voluptatea de a fi a lui era nemaipomenită, ameţitoare. Oare putea fi o fiinţă umană mai fericită, mai aproape de Ceruri?

Oricât era de necrezut, extazul încă nu atinsese ultimele lui limite. Atunci când Jean-Luc începu să-i şoptească în franceză o mulţime de cuvinte de dragoste pe care Jillian nu le înţelegea, satisfacţia fu şi mai intensă, astfel că îşi pierdu orice control asupra simţurilor ei. Senzualitatea pusese stăpânire totală asupra întregii ei fiinţe, ridicând-o pe creasta uriaşă a unui val care explodă în ea şi o purtă în cele din urmă pe un ţărm mai liniştit.

Epuizat, Jean-Luc îşi recăpătă treptat răsuflarea normală, când în sfârşit tânăra reuşi să şoptească:

— Habar n-am avut… nu mi-am imaginat niciodată…

— De unde să fi ştiut, Jillian?

Se rostogoli apoi pe spate odată cu ea, uşoară ca un fulg. Era cuprins de un calm ciudat, după uraganul care însoţise simţurile amândurora cu câteva minute mai înainte.

— Nici nu mai ştiu unde mă aflu, şopti ea tulburată. Aş… aş avea foarte multe lucruri să-ţi spun…

— Ce-ar fi să-i dai drumul?

Dar cum să-i explice tristeţea care o cuprindea încet-încet? Pentru că faptul că făcuseră dragoste rămânea un act incomplet atâta vreme cât lipseau cuvintele, frământările, declaraţiile de iubire. Jillian nu îndrăznea să exprime tot ceea ce simţea pentru un bărbat care putea foarte bine s-o respingă după aceea…

— Stai liniştită, Jillian, îi spuse el după o tăcere îndelungată. N-am de gând să te forţez în niciun fel.

Îi cuprinse faţa cu mâinile şi-i privi intens trăsăturile chinuite de îndoială, apoi, la fel de trist ca şi ea, o sărută uşor pe buze.

Îi spusese mai întâi „scumpa mea Jillian” şi apoi „îndrăgostita mea”… Oare ţinea măcar puţin la ea? Jillian se ghemui din nou la pieptul lui, cu speranţă în suflet.

La ora opt dimineaţa, soneria ceasului deşteptător îi trezi brusc pe amândoi după o odihnă binemeritată. Trebuia să-i aplice din nou tratamentul lui Charlie, care acum îşi recăpătase toate forţele…

După ce încercară să-l prindă, reuşiră să-l închidă în dormitorul ladyei Louise. Motanul se apără cu îndârjire, zgâriind, muşcând şi scuipând cât putea de tare. Când lupta luă sfârşit, Jean-Luc îi dădu drumul motanului furios, care plecă având încă blana înfoiată ca un arici.

— Bine că nu ne-au mai rămas decât picăturile de după-amiază!

— L-am văzut cum şi-a înfipt dinţii în degetul tău. Te doare? îl întrebă Jillian îngrijorată.

— Cred că s-ar putea să-mi fie amputat… în cazul în care nu-mi administrezi leacul magic…

În timp ce el se apropia de ea, Jillian şopti cu o voce înăbuşită de emoţie:

— Ce leac magic?

— Încep să cred şi eu că ai mari lacune în educaţie, aşa că trebuie să luăm măsuri. Prima lecţie: ca să vindeci o bubă, trebuie s-o săruţi.

Cum putea să reînvie tulburarea aceea atât de repede şi atât de puternic? Jillian luă tremurând mâna pe care i-o întindea Jean-Luc şi îi sărută încet fiecare deget.

— Mda… Ca să fie şi mai eficace, ar fi bine să-l culci pe pacient. Poţi să mă duci în dormitor?

— Fără nicio problemă!

Jillian îşi petrecu râzând o mână pe sub picioarele lui şi cu cealaltă îl prinse de spate şi ridică din toate puterile ei… dar Jean-Luc nu se mişcă din loc niciun centimetru.

— Da… văd că dispui de o forţă herculeană, totuşi…

Se aplecă şi o ridică pe Jillian pe umărul său, ducând-o ca pe un covor obişnuit.

— O să mă faci să cad! strigă ea râzând. Jean-Luc. Ajutor!

— Încrederea ta în mine mă emoţionează profund.

Acum că te-am adus cu bine la destinaţie, va trebui să mă tratezi din nou. Eşti atât de grea, încât sunt sigur că mi-ai rănit un deget sau două!

După ce se întinse lângă ea, Jillian începu să-i sărute mâinile, dar inima îi bătea din nou nebuneşte, astfel că şi simplul fapt că respira îi provoca durere.

— Am terminat, şopti ea. Vrei să verific?

El făcu un gest de negare din cap, îi desfăcu cordonul chimonoului pe care-l purta şi îşi strecură mâna sub el.

— Sărută-mă, Jillian…

Mângâierile lui treziră în ea o dorinţă de o forţă nebănuită. Tremurând, Jillian îşi lipi buzele de ale lui şi se

lăsă doborâtă de ameţeală.

— Spune-mi că n-a fost un vis, îi şopti la ureche Jean-Luc. Magia care ne-a făcut să ne dăruim unul altuia în noaptea asta…

— Bineînţeles că a fost un vis. Viaţa nu poate fi atât de frumoasă, de minunată…

— Înseamnă că e un vis pe care putem să-l avem oricând. Spune-mi, Jillian, o luăm iarăşi de la capăt?

Cu mişcări lente, îşi dădu şi el jos, halatul, după ce i-l scoase pe al ei. Tânăra se lipi de pieptul lui, şoptind:

— Da, da! S-o facem chiar acum…

Şi ca prin minune, pasiunea miraculoasă a nopţii explodă din nou între ei ca un trăsnet. Era ca şi cum le fusese dată fiecăruia dintre ei o frântură de putere divină, puterea de a-şi dărui unul altuia extazul suprem.

Totuşi, acea putere nu avea oare ceva înspăimântător în ea! De ce să mai cunoască o asemenea fericire, dacă într-o zi urma să le fie luată? După ce pasiunea li se va mai domoli, Jillian, ghemuită la pieptul lui Jean-Luc, îşi punea întruna această întrebare.

Capitolul 8

— Parcă spuneai că eu sunt infantilă!

Cu ochii plini de maliţiozitate, Jillian se uita la Jean-Luc care o conducea într-o clădire luxoasă.

— Te-ai hotărât odată să-mi spui şi mie în sfârşit unde mergem? continuă ea.

— Îţi repet că am făcut jurământul tăcerii.

— Faţă de cine?

Strânse nervoasă şi mai tare mâna lui Jean-Luc, care nu-i dăduse drumul de când coborâseră din maşină.

Uşile din sticlă se dădură la o parte din faţa lor, dezvăluind un loc în aparenţă necunoscut, dar al cărui decor îi era oarecum familiar.

— Ah, bună ziua domnule doctor de Sauvignet, spuse recepţionera zâmbind.

— Bună ziua. Suntem aşteptaţi. Nu mai e nevoie să ne anunţi.

Numai când intrară în lift înţelese Jillian despre ce era vorba.

— Recunosc ambianţa asta de spital! E una din clinicile acelea foarte şic în care sunt tratate celebrităţile venite incognito?

El tăcu până când se opri liftul.

— Aşa este.

Deodată, lui Jillian îi veni o idee.

— Jean-Luc! Dacă m-ai adus aici… bunica ta! Lady Louise este internată în spital? Oh, Doamne sfinte!

— Acum te asigur că se simte bine, Jillian. De altfel, vei afla asta chiar din gura ei.

Abia îi deschise uşa camerei, că tânăra se şi năpusti înăuntru. Acolo o găsi pe bătrâna doamnă sprijinită de pernele albe. Cât de firavă părea! îşi spuse Jillian, îngrijorată.

— Lady Louise! Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

— E o poveste lungă, fetiţo.

După ce făcu câţiva paşi şovăitori, Jillian se apropie hotărâtă de pat. Deşi părea de necrezut, în câteva luni vecina ei căpătase un rol important în viaţa ei. Ţinea la ea… aproape mai mult decât la mama ei.

— De ce mi-ai ascuns că e bolnavă, Jean-Luc? îl întrebă Jillian supărată.

— Nepotul meu n-are nicio vină. Eu i-am cerut să ţină acest secret. Staţi jos amândoi.

Jillian se căţără pe marginea patului şi Jean-Luc se aşeză în spatele ei.

— Pot să vă sărut, lady Louise?

Tinerei îi fusese cam frică să i-o ceară, dar imediat ce Louise deschise braţele, se repezi la bătrâna doamnă abia stăpânindu-şi lacrimile.

— Iertaţi-mă, nu… nu reuşesc să mă controlez.

Sunteţi sigură că acum totul este în regulă? Ce s-a întâmplat? Aţi avut un accident în Jamaica?

Jean-Luc o forţă să se ridice şi o ţinu lipită de pieptul lui.

— Nici n-am părăsit ţara, draga mea. Aşa-zisa mea vacanţă mi-am petrecut-o lăsându-mă răsfăţată în clinica asta de lux pentru oameni cu bani care…

— Bunico! i-o reteză Jean-Luc râzând. Ştii, Jillian, că m-a pus să jur că-mi voi ţine gura? Nici mama mea n-a aflat decât noaptea asta.

— Ce să afle?

— Despre boala bunicii. De vreun an, a observat nişte semne îngrijorătoare, dar în loc să meargă să se trateze, această egoistă îngrozitoare s-a hotărât să-şi aştepte liniştită sfârşitul ca să ajungă mai repede lângă scumpul ei Henry! N-a spus nimic nimănui şi n-a consultat niciun medic!

— Dar e dreptul meu, nu? îl puse la punct bătrâna doamnă. De altfel, nici nu mă simţeam aşa de rău până când n-am căzut pe stradă luna trecută…

— Dumnezeu te-a făcut să cazi! Dacă medicul n-ar fi profitat de ocazie ca să-ţi facă un examen complet…

— Oh, Jean-Luc! Probabil ţi-ai ieşit din minţi de îngrijorare, şopti ea uluită. De aceea aveai aerul acela rătăcit… Lady Louise, n-ar fi trebuit să-i interziceţi să-mi spună!

— Poate că ai dreptate, mărturisi Louise oftând. Dar tu eşti cea mai indicată să mă înţelegi, nu-i aşa? Şi tu ai ascuns problemele de sănătate faţă de toată lumea vreme de multe luni…

— Dumneavoastră v-aş fi spus totul.

— În orice caz, îi mulţumesc lui Dumnezeu că te-a făcut să crezi că Jean-Luc ar fi doctor în medicină! Ce noroc ca adorabilul meu nepot să vină chiar în acel moment!

— Într-adevăr, v-aţi deschis inimile în faţa mea cu atâta sinceritate… observă el ironic.

— Dar aşa este! E mai uşor să vorbeşti cu un matematician, nu-i aşa micuţă Jillian? Sunt foarte logici şi obiectivi! Apropo, băiatul meu, ai terminat de scris articolul?

— Da, aseară. Ar trebui să figureze în analele de specialitate ca fiind textul de matematică redactat în condiţiile cele mai grele din lume!

— Ceea ce ne aduce la subiectul Charlie, spuse bătrâna doamnă de data asta cu ceva mai multă autoritate. Am impresia că mi se ascunde ceva în legătură cu el… Jean-Luc, ce-ar fi să ne aduci ceaiul în timp ce eu o voi trage de limbă pe Jillian?

Jillian îl simţi cum se încordează, dar o apăsă uşor pe umeri ca pentru a o linişti.

— Ce vrei să ştii despre Charlie, bunico?

— Nu-i mai face atâtea semne Jillianei, că doar nu sunt oarbă! Oricum, nu mai mult decât am fost azi-noapte. Deşi am ieşit de curând din anestezie, am văzut foarte bine că pe costumul tău era o mulţime de păr de pisică, iar astăzi aveţi amândoi mâinile zgâriate.

— Eşti mai tare ca Agatha Christie! Ei bine, o las pe Jillian să-ţi povestească evenimentele, dar pot să te asigur că acum motanul tău se simte bine… Cât despre mine şi Jillian, rănile noastre probabil se vor vindeca, în cazul în care acest lucru te-ar interesa!

* * *

Colirul a avut un efect nemaipomenit, încheie Jillian povestea. La prânz i-am administrat picături pentru ultima oară, Slavă Domnului! Acum, poate să deschidă bine ochiul. Charlie se va vindeca de cele câteva zgârieturi primite prin vecini, dar te rog să mă crezi că el a scăpat mai ieftin decât Jean-Luc.

— Ah, nepotul meu erou! şopti Louise.

Jillian lăsă ochii în jos, cu obrajii în flăcări, în speranţa că bătrâna doamnă nu-i va observa tulburarea.

— Îmi amintesc şi acum ziua în care l-am cunoscut pe tatăl lui… îmi era aşa de frică pentru fiica mea, Julia! Vezi tu, Jillian, cei din familia de Sauvignet aveau faima că frâng inima femeilor şi Julia era foarte îndrăgostită de el… Din fericire, un Sauvignet nu minte. E o trăsătură onorantă a familiei lor. Sinceritatea lor poate părea uneori chiar brutală. Astfel că atunci când Dominique de Sauvignet l-a anunţat pe Henry că era îndrăgostit de Julia, am fost foarte liniştită. Formează şi acum o pereche de nedespărţit. De altfel, m-au sunat azi-dimineaţă şi m-au invitat să petrec câteva săptămâni la ei, după ce ies din spital. Nu te deranjează să te mai ocupi o vreme de Charlie?

— Bineînţeles că nu! spuse Jillian sărutând-o.

Lady Louise îi prinse fetei faţa între palmele ei şi se uită cu atenţie la ea.

— Ştii, Jillian, m-am gândit la ceva… Poate că am greşit amândouă umblând cu atâtea ascunzişuri faţă de Jean-Luc. Ca şi strămoşii lui, el pune sinceritatea mai presus de orice. Şi cred că are dreptate…

Oare ce avertisment voia să-i dea bătrâna doamnă prin vorbele astea misterioase? Jillian nu mai avu însă timp să-şi mai pună şi alte întrebări, pentru că Jean-Luc se întorcea deja.

— Va trebui să te lăsăm, bunico. Trebuie să vină chirurgul să-şi admire capodopera.

— Să admire? Phui! făcu Louise. Tipul ăsta n-are talent de croitor. Sunt sigură că o să rămân cu o cicatrice urâtă!

Abia ieşiră din clinică şi Jillian îl şi asaltă pe însoţitorul ei cu mii de întrebări, dar Jean-Luc nici nu voia să audă.

— Nu suflu o vorbă până nu mâncăm ceva! Hai să mergem la o cafenea. Ştiu una foarte aproape de aici. Da

fapt, cred că şi tu eşti la fel de istovită ca şi mine…

Ţinând-o cu braţul pe după umeri, o sărută uşor pe frunte. Tânăra oftă fericită şi se lipi de trupul lui. Cum putuse să creadă că era îndrăgostit de sora ei? Tandreţea cu care o înconjura şi pasiunea cu care făcuse dragoste cu ea în noaptea aceea dovedeau că se înşelase. Dar oare ce sentimente avea faţă de ea?

Se aşezară la o masă, dar Jean-Luc începu să vorbească abia după ce luă o gură de cafea tare.

— Acum sunt gata să-ţi povestesc totul, spuse el în cele din urmă. Atunci când am internat-o pe bunica, nu se punea decât problema unei ocluzii intestinale banale. Urma să fie operată şi să se refacă într-o săptămână… Dar, din nefericire, n-a fost atât de simplu. Pe masa de operaţie, chirurgii au descoperit nişte complicaţii ale căror urmări nu puteau fi cunoscute. A fost nevoie de încă două intervenţii prealabile, înainte să poată fi precizată problema, ceea ce a avut loc aseară.

— Dar acum, eşti sigur că totul e bine?

— Medicii mi-au garantat că nu mai am de ce să mă tem.

— De ce te-a obligat să ţii totul secret? De ce să nu-i spui nici măcar mamei tale?

— De fapt, bunica nu voia să afle absolut nimeni. Eu i-am telefonat cu totul întâmplător cu puţin timp înainte de internare. Aveam nevoie să ies din mediul meu obişnuit pentru a scrie un articol dificil şi aveam de gând să stau la ea în acest interval. Deoarece ea ar fi lipsit de acasă şi nu m-ar fi putut convinge niciodată că pleacă în vacanţă în Jamaica, a fost nevoită să-mi mărturisească totul…

— Ah! Şi tu ştiai că nu se va mai întoarce acolo fără Henry Miles, nu-i aşa? Scuză-mă că am devenit prea îndrăzneaţă, dar lady Louise îi spune mereu aşa.

— Da, aşa obişnuim şi noi. Pentru nepotul lui, el n-a fost niciodată „bunicul”, ci „Henry Miles”…Să ştii, Jillian,

că şi-a făcut multe griji pentru tine.

— N-ar fi trebuit! Lady Louise avea şi aşa destule pe cap…

— Dar ţine foarte mult la tine, Jillian. Am greşit că m-am purtat atât de urât cu tine. Toată viaţa ta era distrusă… Bunica mi-a reproşat că n-am înţeles nimic, pentru că încă nu te văzusem dansând.

— De aceea ai asistat la câteva cursuri?

Jean-Luc clătină din cap.

— Ştii bine că nu e totuna, spuse ea. Un curs şi un balet sunt două lumi diferite.

— Aşa mi-a spus şi bunica mea dragă! Aşa că a comandat o casetă video cu „Don Quijote” cu Jillian Marshal în rolul principal. Am drept sarcină s-o studiez cu atenţie imediat ce o primesc!

Jillian făcu o mutră jenată.

— Nu merită să-ţi pierzi timpul cu aşa ceva! De altfel, baletul e pentru mine de domeniul trecutului. Acum, trebuie să mă gândesc la viitor…

— Vrei să-ţi continui studiile?

Tânăra îi expuse planul ei de a se recalifica în chineziterapie, sugerat de Justin.

— Va trebui să dau nişte examene pentru echivalare ca să fiu admisă la şcoală… dar o să reuşesc!

— Şi Justin?

„Cei din familia Sauvignet pun sinceritatea mai presus de orice”, îi spusese lady Louise. Jillian îi mărturisi cu inima cât un purice:

— Jean-Luc… te-am minţit în legătură cu Justin… N-am fost niciodată amanţi…

Răceala pe care o observă în ochii lui Jean-Luc o nedumeri. Cum să-i explice de ce o făcuse?

— Nu… nu ştiu de ce am inventat povestea asta…

— Înseamnă că atunci când am făcut dragoste, pentru tine era pentru prima oară…

— Da, şopti Jillian lăsând privirea în jos.

— Dar măcar te-ai gândit la consecinţe?

Dacă am conceput un copil în noaptea aceea? Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi lăsat niciodată cucerit de farmecul tău!

Tânăra întoarse capul umilită. Jean-Luc avea dreptate. Ea era infantilă, nu el. Ba chiar mai rău de-atât. Era iresponsabilă!

— Dacă tot pari că vrei să faci mărturisiri complete, continuă el, e o problemă pe care aş vrea s-o clarific. Criza ta de proastă dispoziţie şi de „irascibilitate”, dacă nu era provocată de medicamente, din ce cauză a fost?

Această întrebare o aduse pe Jillian în pragul disperării. Era convinsă că totul s-ar fi terminat între ei, dacă i-ar fi spus adevărul. Cum au putut să-i treacă prin cap nişte idei atât de absurde? îi povesti jenată despre bănuielile ei referitoare la o idilă care ar fi existat între el şi sora lui.

I se făcu teamă atunci când văzu expresia extrem de furioasă de pe faţa lui.

— Poftim? Dar e de-a dreptul monstruos ce-mi spui! Credeai că îi făceam curte Lindei, o femeie măritată? Dumnezeule mare, dar drept cine mă iei?

Aruncă nişte bani pe masă şi se ridică de pe scaun.

— Şi eu care îmi reproşam că nu te înţeleg! Tu nici măcar n-ai încercat să afli cine sunt cu adevărat! Pur şi simplu mă înspăimânţi! Hai să mergem!

— Du-te singur. Nu vreau să te deranjez cu prezenţa mea.

— Se uită lumea la noi, Jillian! Fii cuminte şi nu face scandal. Sau preferi să terminăm discuţia aici?

Puţinii clienţi şi ospătarii urmăreau scena cu un interes evident. Ca să nu se dea în spectacol, Jillian ieşi afară împreună cu Jean-Luc.

Exista oare vreo speranţă să se calmeze?

— Încearcă, te rog, să înţelegi, îi şopti tânăra în maşină.

— Ai măcar bunul-simţ de a aştepta să ajungem acasă, Jillian!

Modul cum conducea o îngrozi. La viteza aceea, va face sigur un accident!

— Poţi să închizi ochii, îi spuse Jean-Luc cu dispreţ. Deşi tare aş vrea să-ţi răsucesc gâtul, n-am chef să mă sinucid. Jillian îl ascultă, în speranţa că spaima o va face să mai uite de durerea sfâşietoare pe care i-o provoca pierderea lui Jean-Luc, după ce cunoscuse în braţele lui o fericire desăvârşită. Tot timpul drumului se uită drept înainte, stând ţeapănă în scaunul ei şi luptându-se cu o criză de plâns. Imediat ce Jean-Luc parcă maşina în faţa casei, îşi desfăcu centura de siguranţă şi se pregătea să coboare, când îl auzi spunând:

— Nu te grăbi! Noi doi mai avem încă de discutat.

— Nu mai pot! Lasă-mă să plec, Jean-Luc! Oricum, e prea târziu. Am greşit că mi-au venit asemenea idei stupide şi…

— N-am ce face cu regretele tale! îmi datorezi o ultimă explicaţie: din ce motiv te-ai aruncat atât de repede în braţele mele?

Jillianei îi era imposibil să-i mărturisească în momentul acela că-l iubeşte, când o privea cu atâta dispreţ…

— Bănuiesc că a fost vorba despre o nebunie trecătoare, şopti ea.

Mai glacial ca niciodată, Jean-Luc se aplecă spre uşa din dreapta şi i-o deschise fără să spună niciun cuvânt. Jillian coborî ca un automat, cu impresia că era izgonită de lângă el, adăugând:

— Dacă tot am pornit pe panta mărturisirilor, aş vrea să-ţi mai spun un singur lucru: Pentru o vreme te-am bănuit chiar şi de faptul că ai pus să-mi fie luat rolul din

„Lacul lebedelor”!

Capitolul 9

La naiba! Se pusese iar pe numărat! Jillian se ridică din faţa maşinii de spălat vasele şi îşi luă capul în mâini. Număra şi iar număra. Tot şi de toate: farfuriile, paharele, tacâmurile… Tânăra nu găsise decât acest mijloc ca să scape de disperare care începuse să pună treptat stăpânire pe ea. Număra tot timpul!

Se auzi soneria de la intrare şi, ca de obicei, Jillian tresări puternic.

— Stai acolo, mă duc eu să deschid, îi strigă Linda.

Eşti ridicolă, îşi spuse Jillian, furioasă pe ea însăşi. Dacă o ţinea tot aşa, va face o depresie serioasă! Deja de o săptămână încoace cel mai mic zgomot o scotea din sărite. Măcar dacă ar fi fost Jean-Luc, îşi spuse ea cu speranţă, dar şi cu teamă.

— Jean-Luc! Ce surpriză! exclamă Linda.

— Da, în ultima vreme te-am cam neglijat, scuză-mă…

Măi schimbară apoi câteva cuvinte pe care Jillian nu reuşi să le audă, după care veniră amândoi în bucătărie.

— Ştiai că Jean-Luc pleacă în curând la Paris?

— Ah, da? Nu, nu ştiam…

Jillian începu să golească maşina de spălat vase fără să se uite la ei.

Şi continuând să numere, ca să-şi păstreze sângele-rece: cinci farfurioare pentru desert, patru castronaşe, şase ceşti…

— Am promis să înmânez mâine personal articolul, spuse Jean-Luc.

— Şi lady Louise? întrebă Jillian cu o voce nesigură.

— Ea va ieşi din spital vineri dimineaţă. Va veni mama s-o ia şi s-o ducă în Franţa.

Părea atât de indiferent, pe când Jillian se temea tot timpul să nu fie doborât de tristeţe…

— Poate că o veţi vedea, pentru că vine să ia câteva lucruri de-ale bunicii.

— Lady Louise nu va trece deloc pe la dânsa pe acasă înainte să plece?

Maşina de spălat era de-acum goală şi tânăra fu nevoită să se întoarcă spre el. Simplul fapt că-l vedea o umplea de o emoţie deosebită!

Îi reveneau în memorie cu o claritate insuportabilă îmbrăţişările şi sărutările lor pătimaşe.

— Nu, se teme să nu-l tulbure pe Charlie. S-ar părea că despărţirile nu-i fac prea bine bietului animal!

— Probabil că are dreptate, spuse Jillian.

Cum putea să fie atât de nepăsător? Se purtau ca doi străini.

— Ai timp să bei o cafea? se interesă Linda.

— Nu, mă grăbesc, dar dacă Jillian ar avea câteva minute libere, aş vrea să stau puţin de vorbă cu ea.

— Atunci, o las pe ea să te conducă, spuse Linda. Eu însă îmi voi face o cafea. De când nu mai suport s-o beau dimineaţa, după-amiaza mi se face o poftă nebună!

Jean-Luc se apropie de ea şi o sărută pe amândoi obrajii, cu o tandreţe aproape paternă.

— Atunci… la revedere, Linda. Să ai grijă de copilaş!

— Poţi să fii sigur de asta! Mulţumesc pentru tot, Jean-Luc!

— Te rog să nu-mi mulţumeşti deloc! Mă faci să mă simt din nou vinovat pentru că am refuzat să colaborez cu tine la executarea acelor fotografii publicitare!

— Dacă vreodată te răzgândeşti…

— Promit să fii prima care va afla!

Succes la căutări! Până la urmă sunt convins că vei găsi acel „ideal masculin” la care visezi. Jillian?

Tânăra îl urmă în holul de la intrare, cu inima îndurerată.

— Te simţi bine? o întrebă el în şoaptă.

— Foarte bine.

Numai să nu înceapă să bocească în faţa lui! Pentru mândria ei ar fi fost un dezastru!

— Ai un aer foarte indiferent! Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic… Chiar nu te înţeleg, Jillian.

Îşi trecu o mână prin păr, apoi continuă pe un ton obosit:

— Dacă ai vreo problemă, poţi să mă suni la Paris. Am lăsat numărul pe vitrina bunicii. În cazul în care urmează să ai un copil…

— E imposibil. Am aflat azi-dimineaţă.

Oare cum ar fi reacţionat dacă ar fi aşteptat un copil? Tare i-ar fi plăcut să-l vadă ce face!

— S-ar putea să mă minţi şi de data asta.

— S-ar putea. Nu vei şti niciodată…

Ce chin era pentru ea să-i vorbească astfel, când de fapt ardea de dorinţa de a i se arunca în braţe şi a-l strânge la pieptul ei cât putea de tare!

— Nu, niciodată, repetă el. Contez pe tine să ai grijă de Charlie, Jillian.

Nesimţindu-se în stare să vorbească, ea se mulţumi să dea uşor din cap. Oare Jean-Luc observase cât de emoţionată era? El întinse mâna spre ea de parcă ar fi vrut s-o mângâie pe obraz, dar se răzgândi.

— Adio, Jillian.

Şi cu o mişcare hotărâtă, închise uşa în urma lui. Adio… Adio pentru totdeauna.

Oare trecuse numai o lună de când Jean-Luc îşi făcuse apariţia dându-i toată viaţa peste cap Jillianei? După ce-i arătase ce este dragostea, dispărea pentru totdeauna lăsând în urma lui totul distrus. Jillian fusese fericită numai câteva ore. De acum încolo, nu va mai fi niciodată al ei…

— Vino, draga mea. E gata cafeaua.

Vocea blândă a Lindei părea că vine de foarte

departe. O prinse de talie pe sora ei şi o conduse în bucătărie.

— Jillian!

— Mâine am întâlnire cu directorul companiei, îi spuse Jillian pe neaşteptate. Justin are dreptate, am talent pentru chinizoterapie.

Ceilalţi dansatori veneau mereu la mine să le fac masaj atunci când li se bloca vreun muşchi. Domnul Stengali va şti ce sfat să-mi dea. Chiar dacă voi fi nevoită să dau nişte examene, sunt sigură că voi reuşi! Nu sunt proastă, am…

— Jillian, draga mea, te rog să te opreşti!

Linda se uită la sora ei cu lacrimi în ochi, după care o strânse la pieptul ei

— Mă voi ocupa şi de tine, Linda. E adevărat, simţi şi tu nevoia să fii un pic răsfăţată!

Ştiu că în curând va veni şi David acasă, dar…

— Jillian, nu pot să te aud vorbind astfel, ştiind că tu suferi atât de mult! Ce ţi-a făcut?

— Jean-Luc? Să ştii că el n-are nicio vină. Datorită lui mi-am dat seama că aveam o viaţă de copil răzgâiat. A venit vremea să mă port ca un om mare! mai întâi, trebuie să nu-ţi mai faci atâtea griji pentru mine.

În starea în care te afli ar trebui să nu te mai gândeşti decât la tine şi la bebeluşul tău!

— Dar nu sunt bolnavă! Am şi eu dreptul să mă ocup de alţii şi vreau să te ajut să depăşeşti perioada dificilă. E îngrozitor să fii nevoită să renunţi la o carieră strălucită!

Îngrozitor? E posibil, dar pentru Jillian acest lucru era mai puţin important decât pierderea lui Jean-Luc…

— Linda, dă-mi voie să servesc eu cafeaua. Stai jos.

— Nu, stai tu jos. Mă enervează să fiu tratată ca o handicapată!

Jillian se aşeză chiar pe locul pe care stătuse Jean-Luc cu un sfert de oră în urmă.

— Atunci când voi fi în luna a opta, voi accepta cu plăcere ajutorul tău, adăugă Linda. Dar până atunci, tu eşti cea care are nevoie de mine, Jillian.

Tânăra dădu din cap cu un aer absent.

— Jillian… Nu-i aşa că i-ai mărturisit lui Jean-Luc că bănuiai că este ceva între noi?

Jillian făcu din nou acelaşi gest din cap.

— Ştiam eu că se va supăra, şopti Linda strângând-o de mână. Departe de mine ideea de a menaja orgoliul unui bărbat, dar… Probabil că am uitat să-ţi spun că a venit să mă vadă într-o zi la birou.

A fost un spectacol fascinant. Toate femeile căzuseră în extaz în faţa lui…

— Închipuieşte-ţi că nu sunt nici eu oarbă! îmi dădusem şi eu seama că Jean-Luc are un farmec uluitor!

— Bineînţeles, dar nu asta este important. Ceea ce mi-a atras atenţia, a fost faptul că, în loc să profite de ocazie, părea indiferent la efectul pe care-l produsese asupra acelor doamne. Era evident că era mai obişnuit să le respingă avansurile decât să le iniţieze el! Din cauza asta cred că… Mă rog, faptul că a vrut şi el să seducă o dată o femeie şi a văzut că eforturile i-au fost zadarnice, probabil că a constituit pentru el o lovitură extrem de dureroasă.

— Să admitem că i-aş fi rănit orgoliul! exclamă Jillian în pragul unei crize de nervi.

De unde era să ştiu că e interesat de mine? îmi reproşa mereu că sunt infantilă şi prea slăbănoagă! Dar cu orgoliul meu cum rămâne? Dacă cei din familia Sauvignet sunt atât de ataşaţi de ideea de sinceritate, Jean-Luc ar fi trebuit să-mi spună ce sentimente are pentru mine!

— Iar te iei de el? Până şi cel mai sincer dintre bărbaţi este prea mândru să facă aşa ceva!

— Nu-ţi mai face atâtea griji pentru el! Jean-Luc nu va suferi prea mult din cauza acestei decepţii. Pare că şi-a

şi revenit!

— Mi-ar plăcea să spun acelaşi lucru şi despre tine…

Jillian clătină trist din cap.

— Asta mă va învăţa minte să-mi cunosc de-acum încolo vârful nasului… şi să nu mă mai îndrăgostesc de un bărbat care seamănă leit cu idealul masculin universal!

— Ia, spune-mi, Jillian, a fost bine! se interesă lady Louise atunci când deschise uşa. Intră repede, draga mea, e foarte frig afară!

— Mai bine decât îndrăzneam să sper, spuse tânăra scoţându-şi paltonul. Întrebările la biologie au fost cele mai uşoare! Şi m-am descurcat destul de bine şi la celelalte materii… Bună ziua, Charlie!

Uriaşul motan tigrat încolăcit pe canapeaua din salon abia catadicsi să-i arunce Jillianei o privire plictisită.

— Vezi? Ca să-ţi poarte noroc, a stat toată ziua cu labele încrucişate! observă lady Louise. Acum povesteşte-mi totul pe îndelete. Ai răspuns bine la examenul oral de limba franceză?

— N-ar trebui să facem mai întâi un pic de ceai?

— N-o mai chinui atât pe bătrâna ta vecină!

Jillian o sărută cu afecţiune, după care îi explică:

— Profesorul de franceză avea, bietul de el, aerul că am un accent jalnic.

Dacă l-ai fi văzut cum se strâmba! Dar cel puţin am putut să ne înţelegem unul pe celălalt.

— Îţi vei perfecţiona uşor cunoştinţele de limbă atunci când te vei afla la faţa locului. Şi la geogr…

— Nu „când” mă voi afla acolo, lady Louisa, ci „dacă” voi pleca, o corectă Jillian. Nu uita că suntem douăzeci de candidaţi pe cinci locuri!

— Şi câţi din cei douăzeci de candidaţi au fost nişte stele ale dansului înainte să se recalifice?

— Majoritatea probabil că au cunoştinţe solide de balet…

Ce rost avea să mai insiste atât? După părerea ladyei Louise, nu mai încăpea nicio îndoială: Jillian era ca şi selecţionată.

Totuşi, domnul Svengali fusese cât se poate de clar: avea o şansă din două să fie aleasă. Fondurile internaţionale erau destinate să instruiască în domeniul tehnicilor de vârf specialişti din toate ţările, care vor învăţa să diagnosticheze şi să trateze problemele fizice speciale ale balerinilor.

— Continuă să te pregăteşti pentru examenele de echivalare pentru şcoala de chineziterapie, îi spusese el. Astfel, în cazul în care vei fi refuzată, îţi va rămâne planul iniţial. Trebuie să înveţi să vorbeşti cât de cât în franceză, deoarece cursurile vor avea loc la Paris.

Jillian muncise pe brânci, fără să piardă însă din vedere rezervele exprimate de directo, dar lady Louise era extrem de entuziastă.

— Când mă gândesc că în curând vei fi studentă la Paris! Ce vis frumos! Sper că te-ai arătat şi tu mai optimistă în faţa examinatorilor. În caz contrar, s-ar putea să creadă că nu te interesează acest program!

— Staţi liniştită! Am ştiut să le transmit foarte bine dorinţa mea arzătoare de a participa la el!

Jillian începu să-l mângâie pe motan, privind-o poznaş pe lady Louise.

— N-ai impresia că încearcă să scape de mine, Charlie?

— Chiar asta şi urmăresc, să ştii. Ce-ar fi să faci ceaiul acela pe care mi l-ai promis! Hai şi tu, motănelule, în timpul ăsta o să-ţi dau şi ţie să mănânci.

Luă apoi animalul şi-l aşeză pe umărul ei. Jillian porni să urce scara în urma lor.

— Aşadar, chiar vreţi să mă vedeţi plecată! Dar ţie, dragul meu Charlie, îţi va fi măcar un pic dor de mine?

— Bineînţeles că-i va fi! Aşa cum îi e dor şi de Jean-

Luc! Au trecut deja patru luni de la ultima lui vizită!

Louise îl puse pe Charlie lângă frigider, în timp ce Jillian umplea ceainicul cu apă.

— Nu înţeleg care e legătura, spuse Jillian cu un aer indiferent.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun! De ce Dumnezeu cei doi tineri la care ţin cel mai mult pe lumea asta refuză să mă vadă împreună! Mi-ar face o mare plăcere…

— Probabil că Jean-Luc are motive întemeiate să nu vină…

Jillian's străduia să nu arate cât de tristă era. Pentru ea era şi acum foarte dureros să se gândesc la Jean-Luc! Chiar şi lady Louise, după şederea la Paris, dăduse dovadă de o discreţie neobişnuită în legătură cu el. Când văzuse că Jillian se întunecase la faţă numai când îi rostise numele lui Jean-Luc, lady Louise devenise mai prudentă. Nu mai pomenise niciodată despre el… până astăzi.

— Ar trebui să urmeze exemplul tău şi să se hotărască să se mai maturizeze şi el, comentă bătrâna doamnă cu umor. Tu eşti pe zi ce trece mai serioasă şi mai înţeleaptă… E o mare bucurie să te văd crescând aşa în câteva luni!

— Eram chiar atât de copilăroasă înainte?

— Erai adorabilă! Dar foarte tânără… Ceea ce e de înţeles, dat fiind universul închis în care ai fost educată… Nu crezi totuşi că ceaiul a fiert destul?

Fără să încerce să-şi ascundă melancolia, Jillian termină de pregătit tava şi o duse la etaj. După ce se aşezară amândouă pe canapea, tânăra continuă:

— Atunci când am ajuns la facultate, aveam impresia că veneam direct de la grădiniţă!

A fost îngrozitor! Iar ei abia dacă îndrăzneau să se apropie de mine… La început am crezut că de vină erau cei câţiva ani diferenţă dintre noi, care poate îi făceau să fie mai timizi, dar am aflat ulterior că unii din ei mă văzuseră

dansând.

Mi s-au cerut chiar şi autografel

Îşi aminti amuzată, cu voce tare:

— Oamenii au în general nişte idei ciudate despre balerini, lady Louise. Colegii mei cred că trăim într-un univers sofisticat, mereu între două avioane, locuind în palate… Pe când eu consider că ei, studenţii normali, ştiu ce înseamnă viaţa adevărată! Spuneţi-mi, lady Louise… credeţi că mi s-a mai îmbunătăţit caracterul în ultima vreme?

— În general, da… Recunosc, mă temeam că încercarea prin care ai trecut să nu te fi făcut să fii scârbită de viaţă, dar în loc de asta, ţi-a întărit caracterul.

— Atunci, de ce spuneţi că „în general” sunt mai bine?

— Ai căpătat mai multă maturitate, draga mea, dar… ai pierdut acea sclipire de viaţă care îţi era specifică şi e păcat… De fapt, nu cred că de vină este faptul că ai renunţat la dans…

După ce bău o înghiţitură de ceai, puse ceaşca pe masă şi o privi pe Jillian drept în ochi.

— Îţi aminteşti ziua în care Jean-Luc te-a adus la clinică şi când ţi-am vorbit despre întâlnirea cu tatăl lui?

Jillian clătină din cap, încordată.

— Am pomenit despre Dominique şi Julia pentru că am avut un sentiment ciudat de „déjà vu”, atunci când ai intrat împreună cu el în rezerva mea. Eram sigură că eraţi făcuţi unul pentru celălalt, dar, din nefericire, se pare că n-am ştiut să citesc prea bine în sufletul nepotului meu…

— Oh, lady Louise! îmi pare rău că suferiţi din cauza neînţelegerilor dintre noi. Dacă din vina mea nu mai vine Jean-Luc să vă viziteze…

— Da’ de unde!

Nu concep ca un bărbat de treizeci de ani să se ascundă în felul acesta pentru că se simte vinovat că a…

— Vinovat? Dar Jean-Luc n-are nimic să-şi reproşeze, lady Louise! Totul s-a produs din vina mea. Îmi intrase în cap că Linda şi cu el se iubeau…

Da, puteţi să faceţi ochii mari de mirare! Ştiu că era o idee tâmpită!

Cel mai rău însă a fost că, pentru a nu-i spune ce gândeam, m-am încurcat în propriile mele minciuni…

Asta nu se iartă, când ai de-a face cu un Sauvignet, te-am prevenit…

— Dar aţi făcut-o prea târziu, şopti Jillian disperată. Am vrut să-i obţin iertarea mărturisindu-i totul atunci când ne-am despărţit… Peste o săptămână, Jean-Luc a plecat la Paris.

— I-ai spus că ai crezut că e îndrăgostit de sora ta?

Simţindu-se prea tristă ca să-i mai poată răspunde, Jillian dădu numai din cap.

— Şi că îl iubeşti?

— Evident că nu! Era deja furios, nu era indicat să-i mai fac şi declaraţii jenante pe deasupra. De altfel, ceea ce am simţit nu a fost decât o tulburare trecătoare. Ce femeie nu s-ar fi lăsat cucerită de un bărbat atât de frumos?

— Ei bine, dacă aşa vezi lucrurile… cu atât mai bine pentru tine! Acum că te consideri vindecată de acea „tulburare trecătoare” poţi să-i faci fără grijă o vizită lui Jean-Luc vând vei fi la Paris, nu-i aşa? Ar fi bine să vă împăcaţi!

Încântată, ea îi adresă tinerei un zâmbet radios.

— Dacă veţi deveni din nou prieteni, aţi putea chiar să veniţi aici împreună în vacanţă. Ar fi nemaipomenit, nu-i aşa?

— Lady Louisa!

Fără voia ei, pe buze îi apăru un zâmbet.

— Îmi cer scuze că vă aduc cu picioarele pe pământ, dar ar fi bine să nu uitaţi că nici n-am fost selecţionată încă pentru programul special!

Capitolul 10

În timp ce se plimba pe sub castanii înfloriţi de pe Avenue Foch, Jillian zâmbi când o auzi pe colega ei spunând cu admiraţie în glas:

— Ah, ce minunăţie! încep să înţeleg de ce se compun atâtea melodii despre Paris.

— Acum spune-mi propoziţiile astea în franceză.

— Poftim? Problema ta e că nu te gândeşti decât la muncă. Ştii foarte bine să strici cheful omului! glumi însoţitoarea ei.

Angela Movis. cea cu care Jillian împărţea camera de hotel, era şi ea o fostă dansatoare. Fiind silită să renunţe la carieră din cauza unui accident de maşină care avusese loc în urmă cu doi ani, o înţelesese pe Jillian mai bine decât oricine.

— E vineri după-amiază şi până luni nu ne mai ducem la cursuri. Hai să profităm de ocazie! Să fim vesele! Spune-mi, unde mă duci? Dar ştiu că prietenul tău locuieşte într-un cartier al naibii de şic! Cine e?

O vedetă de cinema? Un muzician faimos?

Jillian simţi că inima îi bate mai repede şi mai tare în piept, dar reuşi să rămână calmă şi-i spuse:

— Nu e nimic adevărat din toate astea. Jean-Luc de Sauvignet este nepotul vecinei mele din Londra. I-am promis ladyei Louise să trec pe la el şi să-l salut cât stau aici. Şi cum el a fost în ultimele săptămâni plecat în America de Sud ca să participe la un seminar ştiinţific, n-am avut cum s-o fac până acum.

— Un seminar ştiinţific în America de Sud? E foarte impresionant, n-am ce zice! E un savant deci.

— Matematician…

— Sunt din ce în ce mai impresionată… Mă bucur că matematica nu e prevăzută şi în programa noastră şcolară. La ce oră te aşteaptă domnul de Sauvignet?

— De fapt nu mă aşteaptă. Probabil că nu-l vom găsi

acasă, dar îi voi lăsa un bilet.

— Sunt tare plictisitoare vizitele astea din politeţe, observă Angela uitându-se la ea cu compasiune. N-ar fi fost totuşi mai bine să-l suni mai înainte?

— Am încercat aseară.

Chiar după ce vorbise cu lady Louise, Jillian formase într-adevăr numărul lui Jean-Luc.

Dacă renunţa şi de data asta, nu va mai avea niciodată curajul să-i vorbească!

— Până la urmă am înţeles că are telefonul deranjat. Am avut noroc că am dat peste un funcţionar de la telefoane foarte răbdător… mi-a propus chiar să facă nişte lecţii de franceză gratuite cu mine!

Angela clătină din cap amuzată, dar când Jillian se opri în faţa unei clădiri vechi cu o arhitectură superbă, se arată foarte surprinsă.

— Aici stă? Probabil că e nemaipomenit înăuntru! Dar eşti foarte palidă, Jillian! Vrei să te aştept aici? Aş putea să urc împreună cu tine, dacă asta te mai linişteşte. Ceilalţi colegi nu se vor supăra dacă vin ceva mai târziu.

Dar Jillian părea bătută în cuie. Angela îi urmări mirată privirea şi zări un Porsche alb care se apropia de ele pe stradă. Maşina dădu să intre pe poarta mare cu două canaturi, dar apoi se opri brusc.

— Ce e cu tine, Jillian? Jillian?

— Cred… cred că el e… Păi, atunci pe curând! Petrecere plăcută, Angela.

Moartă de curiozitate, Angela întoarse capul ca să se uite după bărbatul care cobora din maşină. Ochii i se măriră de uimire şi şopti:

— Şi eu care mă aşteptam să văd un savant bătrân cu părul cărunt! Te las acum, Jillian.

Şi, după ce-i făcu complice cu ochiul, plecă.

Ce proastă fusese că se supusese unei asemenea torturi! în timp ce Jean-Luc se apropiea încet de ea, Jillian

simţi că e pe punctul de a leşina. În ciuda zilelor, săptămânilor şi lunilor scurse până în acest moment, nimic nu se schimbase: îl iubea şi acum cu disperare. Şi ea care credea că se vindecase…

Tânăra îşi strânse mai tare fulgarinul în jurul trupului. Când se treziră faţă în faţă, ea îi spuse cu o voce şovăitoare:

— Ai telefonul defect…

— Aşa mi s-a spus şi mie. Pot să sun, dar nu reuşeşte nimeni să mă contacteze.

— L-am reclamat şi… mă rog, au aflat de defecţiune.

— Mulţumesc. Dat fiind că tu eşti a treia persoană care a făcut-o, poate că Societatea de telefoane se va hotărî în sfârşit să ia măsuri.

Părea extrem de rece şi de indiferent. Jillian greşise că o ascultase pe lady Louise. Întrevederea aceea nu va face altceva decât să răscolească rănile vechi.

— I-am promis bunicii tale să vin să te salut.

Ceea ce şi făcuse. Deoarece, din câte se părea, îl deranja, de ce să nu plece chiar în clipa aceea?

— Poţi să mă aştepţi câteva minute, până când duc maşina de aici? Dacă va vrea cineva să treacă, nu va avea loc.

— Nu vreau să te reţin. Cred că ar fi bine să plec. Sper că mă înţelegi… Lady Louise a ţinut foarte mult să vin să te văd…

Dar Jean-Luc o prinse de braţ şi o conduse la maşină.

— Dacă ne-ar vedea schimbând politeţuri în plină stradă, sunt sigur că n-ar fi de acord. Urcă-te în maşină, te rog.

După ce parcă pe locul lui obişnuit, o conduse pe Jillian în casă. Uriaşul hol de la intrare, acoperit cu un covor roşu, era luminos şi impunător.

O scară monumentală din marmură ducea la etaj.

— De obicei urc pe jos, dar dacă vrei, putem să luăm

şi liftul. Eu stau la primul etaj.

— Nu, nu, n-are rost…

Îl urmă cu inima cât un purice. Îşi pusese mari speranţe în revederea lor, dar Jean-Luc se purta foarte rece şi ostil. Nu vor putea niciodată să devină prieteni, aşa cum îşi dorea lady Louise. În clipa aceea, Jillian regreta amarnic că venise.

Apartamentul îi făcu imediat impresia unui ambient liniştit, spaţios şi aerisit. Salonul, luminat de ferestre mari, era foarte înalt. Lipsa aproape totală a mobilei accentua efectul odihnitor al acesteia. În afară de o bibliotecă uriaşă dispusă lângă şemineu şi câteva taburete marocane din piele aşezate în jurul unei mese joase din abanos, nu mai exista nimic.

— E minunat! exclamă Jillian.

— Mă uimeşti! şopti Jean-Luc. Majoritatea femeilor care au intrat aici n-au decât o singură idee în minte: să umple spaţiul cu obiecte. Mie însă nu-mi plac camerele înghesuite… Te rog să-mi dai fulgarinul.

Jillian îl ascultă.

— Ce preferi, ceai sau cafea?

— Cafea, mulţumesc.

În timp ce el lipsea din cameră, ea se îndreptă spre una din ferestre şi admiră bulevardul încălzit de razele soarelui. Câte amintiri uitate reînviaseră în prezenţa lui Jean-Luc! Mâinile lui, mai ales mâinile lui o tulburaseră până în adâncul sufletului. Mâinile lui îi mângâiaseră trupul şi o învăţaseră secretele voluptăţii…

„Gândeşte-te la altceva”, îşi spuse ea. Gândeşte-te la tot ce ai realizat în ultimele luni. Gândeşte-te la viitorul tău… Nu trebuie să mai cazi în capcana lui!

— Jillian! Ce faci, visezi?

— Ah! Ai terminat repede de făcut cafeaua…

Tânăra se aşeză turceşte pe unul din taburetele uriaşe.

Când ridică ochii, observă că Jean-Luc o privea. Era oare o iluzie optică datorată luminii sfârşitului de după-amiază sau i se păru că descoperă în privirea lui o sclipire poznaşă care o făcu să se înfioare de speranţă?

— Puţin lapte?

— Da, mulţumesc.

— Aşadar, Jillian, ce vânt te aduce pe la Paris?

— Bine dar… nu ţi-a spus lady Louise?

— Bunica nu mai vorbeşte cu mine… Nu ştiu nici măcar ce mai face Charlie!

Râsul lui o tulbură foarte tare pe Jillian. Ce bucuroasă era că-l auzea din nou vorbind!

— În cazul ăsta să te pun la curent. Noii proprietari ai casei vecine au un câine… Evident că Charlie s-a bătut cu el şi pot să spun că s-a descurcat destul de bine.

— Şi câinele? se interesă Jean-Luc amuzat.

— Oh, n-a avut nimic grav. De atunci, s-ar părea că se înţeleg ca… şoarecele cu pisica.

— S-ar părea” ai spus? repetă el cu un aer mirat. Nu i-ai văzut? Jillian…

Spune-mi şi mie de când eşti la Paris?

— De aproape o lună. Stai să-ţi explic…

În timp ce-i povestea, el se instală mai confortabil pe taburetul lui. Jillian nu se simţea prea în largul ei uitându-se la trupul lui uriaş de sportiv!

— Bravo! Ai de ce să te mândreşti! spuse el la sfârşit. Până când durează programul de perfecţionare?

— Până anul viitor… dar într-un anumit sens, nu se va termina niciodată. Ne vom întâlni la intervale regulate ca să fim în pas cu noile cunoştinţe, pe măsură ce se fac noi descoperiri medicale. E de-a dreptul pasionant, Jean-Luc! Printre noi se află studenţi de toate naţionalităţile. E ca şi cum pentru prima oară toate ţările lumii şi-ar da mâna să rezolve împreună nişte probleme.

— E păcat că acest grup n-a fost creat mai devreme…

Adică la timp, ca să beneficiezi şi tu de rezultatele lui, spuse el pe un ton ciudat de trist. Poate că ar fi putut rezolva şi problema ta.

— Mă îndoiesc. Acum sunt convinsă că nu eram făcută să fiu balerină.

— Şi toţi anii ăştia pierduţi…

— Recunosc că uneori mai simt o oarecare amărăciune… Mai ales atunci când mă gândesc la durerea fizică pe care am fost nevoită s-o suport zi de zi, an de an… Dar, în fond, nu datorită acestei pregătiri preliminare am acces astăzi la un domeniu fascinant?

Fu surprinsă când Jean-Luc se ridică brusc şi se duse la bibliotecă, din care luă o casetă video.

— Asta a sosit în lipsa mea, spuse el revenind şi aşezându-se lângă Jillian. Nu e însoţită de nicio scrisoare şi n-are nici adresa expeditorului… Dar mi-am amintit ce mi-a spus bunica. Mai ţii minte?

Jillian se uită la numele filmului: „Don Quijote”… în fotografie apăreau patru balerini, printre care Justin, Malenka şi ea. Îşi aminti atunci de seria de reprezentaţii care le aduseseră, lui Justin şi ei, celebritate peste noapte.

— M-am întors ieri-după-amiază, continuă Jean-Luc. M-am uitat de cinci ori la ea, noaptea trecută. Am adormit la a şasea vizionare, în timpul scenei visului.

— Dar… de ce? Doar n-ai devenit deodată fan al baletului?

— Am fost pur şi simplu fascinat… Jillian, nu înţelesesem nimic! Dumnezeule, când mă gândesc la purtarea mea faţă de tine! Am fost de o duritate de neiertat!

— Ce vrei să spui, Jean-Luc?

Din ce în ce mai nedumerită, îl văzu cum se ridică dintr-un salt şi se duce la fereastra din mijloc. Se uită cu un aer posomorât la strada liniştită şi spuse:

— Bunica a încercat să-mi arate prin ce perioadă

grea treceai. După părerea ei, trebuia să te văd dansând ca să pot înţelege cât de mult pierdeai renunţând la dans.

— Dar de ce trebuia să înţelegi? Era problema mea. Ai încercat totuşi să mă ajuţi…

— Câtă mărinimie din partea ta! Da, chiar am binevoit să merg cu tine la câteva cursuri. Ai avut noroc că am venit, pentru că în felul acesta ai mai uitat de necazurile tale!

Pe Jillian îl durea să-l audă vorbind atât de dispreţuitor. Ce voia oare să spună? Că se prefăcuse că e interesat de ea numai pentru a-i abate gândurile de la problemele pe care le avea?

— Te rog, Jean-Luc, încetează!

— De ce? Dă-mi voie măcar să-ţi spun cât de jenat mă simt!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jean-Luc! De ce ar trebui să te simţi jenat? Tu nu înţelegeai mare lucru din arta baletului, aşa cum şi eu sunt ignorantă la matematică.

E foarte normal, nu ţi-am purtat pică pentru asta.

— Aşa este, tu m-ai iertat… în timp ce eu ceream prea mult de la tine!

Se întoarse apoi lângă ea, căzu în genunchi şi o privi drept în ochi. Ce se întâmplase cu el? Dezorientată, nu putu să facă altceva decât să se uite la el, fără să spună un cuvânt.

— Nu trebuia să fac dragoste cu tine, Jillian…

— Oh, nu!

Strigătul exprima toată tristeţea, spaima şi durerea ei. Îşi acoperi urechile cu mâinile, se ridică în picioare şi se depărtă de el, dar Jean-Luc veni imediat lângă ea.

— Cum adică, nu? De ce naiba ai mai venit dacă refuzi să stăm de vorbă?

— Am venit de gura ladyei Louise. Acum însă, dă-mi voie să plec!

— Adevărul te sperie, nu-i aşa. Jillian?

— Da! Nu vreau să sufăr din nou!

Nemaiputându-se stăpâni, ea strigă:

— Prefer să-mi fac în continuare iluzii, ca să nu trebuiască să mă confrunt cu o realitate prea dură pentru mine! Adevărul şi iar adevărul! Trebuie să fii şi în stare să-l suporţi! Eu nu sunt ca tine, Jean-Luc!

— Taci din gură, Jillian! Ce te-a apucat? Ce e cu toată povestea asta?

— Lady Louise mi-a spus că…

— Lady Louise! Uneori îmi vine s-o strâng de gât pe bunica asta atât de bârfitoare. Cu ce ţi-a mai împuiat capul?

— Mi-a spus că pui sinceritatea mai presus de orice.

— Ce tâmpenie! Uneori în viaţă există situaţii în care suntem obligaţi să minţim. Atât eu, cât şi ceilalţi oameni…

— S-ar putea, dar tu nu vrei să fii minţit, nu-i aşa?

Jillian se simţi deodată foarte obosită.

— N-are rost să mai discutăm. Dacă eşti amabil, Jean-Luc, dă-mi fulgarinul. Vreau să plec.

— Cum doreşti…

În momentul în care se pregătea să iasă, el spuse:

— Dar nici tu nu m-ai înţeles deloc pe mine! Dacă ai fost în stare să-ţi închipui că aş fi intervenit ca să nu obţii rolul…

— Nu, n-a fost chiar aşa. Ţi-am servit drept ţap ispăşitor, eram foarte conştientă de asta.

— Jillian, nu vezi cât de important este să stăm de vorbă? Au existat o mulţime de neînţelegeri între noi. Personalităţile noastre sunt foarte diferite. Nu înţeleg înclinaţia asta a ta de a te subestima tot timpul.

— Nici eu nu-mi dădeam seama cum stăteau de fapt lucrurile. De când mă ştiu, viaţa mea nu e decât o luptă permanentă cu corpul meu: dureri de îndurat, abstinenţă de la mâncare… într-un anumit sens, era un război declarat mie însămi. Astfel, prin forţa împrejurărilor, nu

aveam încredere în mine!

— Şi lipsa asta de încredere ţi-ai revărsat-o asupra mea! înainte să te cunosc, nu mă îndoiam niciodată de mine, dar tu m-ai făcut să descopăr o faţetă ascunsă a personalităţii mele, pe care n-o cunoşteam… Ai avut dreptate adineauri: m-am trezit confruntat cu o realitate pe care nu puteam sub nicio formă să mi-o asum. Din cauza orgoliului…

I se părea că visează. Jillian clătină din cap neîncrezătoare.

— Vezi tu, Jillian, eu am cerut de la tine sinceritate şi iar sinceritate, dar eu însumi am minţit prin omisiune… Am făcut dragoste cu tine… fără să-ţi mărturisesc că te iubesc.

Tânăra simţi că i se înmoaie picioarele de emoţie. Nu era posibil aşa ceva! vru să spună ceva, dar deja Jean-Luc plecase de lângă ea.

— Aşteaptă! Nu mă lăsa acum singură!

— N-am de gând să te las. Ai vrut să-ţi dau fulgarinul. Uite-l!

— Nu-l mai vreau.

— Ce este, Jillian?

Ea întinse braţele spre el, dar îl văzu că ezită.

— Te implor, Jean-Luc! Nu mă respinge!

El o îmbrăţişă cam fără tragere de inimă, dar răceala lui n-o impresionă. Lăsând deoparte orice rezervă, se cuibări la pieptul lui, strângându-l cu toată forţa dragostei sale. Abia atunci Jean-Luc se mai îmblânzi şi o lipi cu putere de trupul lui.

— Probabil că erai orb! îi şopti ea. Chiar nu vedeai cât de tare eram îndrăgostită de tine? Şi sunt… şi voi fi întotdeauna! Te iubesc, Jean-Luc.

Te iubesc la nebunie!

— Dragostea mea…

În trupul lui explodă deodată flacăra pasiunii şi îşi lipi

gura de buzele tremurânde ale Jillianei. Cuprins de ameţeala iubirii, o ridică de la pământ şi o strivi de pieptul lui.

— Jean-Luc.

— Nu, nu spune nimic, scumpa mea. Lasă-mă să te ţin în braţele mele, ca să ţin clipa asta pe loc…

Înfierbântarea i se mai domoli, în timp ce-i mângâia trupul cu mâini tremurânde. Jillian era reală, nu visa!

— Oh, Jillian, cât de mult te iubesc! şopti el. Nimic n-are vreo importanţă pentru mine în afară de tine…

Îşi lipi apoi obrazul de fruntea tinerei.

— Şi eu te iubesc, Jean-Luc. Parcă nici nu-mi vine să cred! Să fi reuşit în sfârşit să ne înţelegem unul pe altul?

Jean-Luc o forţă să se uite la el.

— Iubita mea, am atâta nevoie de tine!… şopti el. De data asta însă va fi cu totul altfel. Nicio îndoială nu va mai reuşi să ne despartă, ne vom dărui unul altuia fără nicio rezervă…

Îşi făcuseră prea mult rău minţindu-se reciproc şi menajându-şi orgoliile.

El crezuse că ea e îndrăgostită de Justin, iar ea că el nu se gândea decât la Linda… Jillian nu mai voia să mai rişte vreodată să-l piardă pe Jean-Luc.

— Scumpa mea, dacă mă iubeşti… dovedeşte-mi…

Tânăra se înfioră de fericire. Ea îi promise cu ochii strălucind:

— Mă dăruiesc ţie cu totul, Jean-Luc. Tot ce am mai de preţ e dragostea mea pentru tine…

— Astea sunt doar vorbe în vânt…

— Spune-mi ce vrei şi eu îţi voi da…

— Eşti foarte imprudentă! Şi dacă ţi-aş cere să renunţi la noua ta profesie şi să fii numai a mea?

— O… o voi face.

— Jillian! Trebuie să ştii că un bărbat care te iubeşte nu ţi-ar cere niciodată un asemenea sacrificiu… în ceea ce

mă priveşte, eu n-am decât o dorinţă: aceea ca tu să devii soţia mea şi asta cât mai curând posibil! Oh, Jillian, nu plânge…

El îi şterse cu duioşie lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

— Plâng de bucurie! Sunt atât de fericită!

— Înseamnă că accepţi să fii soţia mea?

— Dacă accept? Asta e dorinţa mea cea mai mare! Mâine, sau chiar în seara asta!

Se aruncă la pieptul lui, îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi-l strânse până când bărbatului i se tăie răsuflarea.

— Jillian! Nu mai pot să respir!

Cam fără tragere de inimă, ea îşi slăbi treptat strânsoarea. Jean-Luc profită de ocazie şi o sărută, la început uşor, apoi din ce în ce mai pasionat. Jillian se lipi tremurând de trupul lui, nerăbdătoare să descopere din nou fericirea în braţele lui.

— Nu atât de repede! îi şopti Jean-Luc. Înainte să te duc în bârlogul meu, mai avem ceva de făcut…

— Ce anume?

— Să o sunăm pe bunica. De fapt, ei i se datorează împăcarea noastră şi probabil se întreabă dacă şiretlicurile ei au dat roade… Pun pariu că aşteaptă lângă telefon!

— Ard de nerăbdare să-i dau vestea cea bună! îi mărturisi Jillian încântată.

Mai întâi trebuie s-o anunţăm pe Linda, după care vom merge să-ţi luăm lucrurile. Sper că va fi de acord să te muţi la mine!

— Nimeni n-ar putea să mă mai împiedice! în ceea ce o priveşte pe Linda… Urmează să nască în curând, aşa că va trebui să-i dau vestea cu menajamente, ca să nu sufere vreun şoc emoţional.

— Da’ de unde! Se va simţi uşurată! De fapt, dacă tot ai adus vorba despre copil, cred că mi-a dat şi mie o idee…

Stai însă liniştită! Vom aştepta până când vei fi pregătită să întemeiem familia noastră.

— În ceea ce mă priveşte, eu sunt deja pregătită, dar va trebui să aştept să termin cursurile. După aceea, voi avea o slujbă ideală pentru o mamă…

— Vei fi angajată imediat la Opera din Paris. O să vezi, în câteva săptămâni te voi învăţa limba franceză!

După care o sărută pe vârful nasului şi continuă:

— Ne cam incomodează cursurile tale. Deoarece mama lui Charlie va dori să ne căsătorim în Anglia, va trebui să facem o călătorie fulger până acolo.

Cu condiţia ca familia mea să se poată deplasa fără să trebuiască să fie anunţată cu mult înainte. Sunt sigur că te vor iubi cel puţin la fel de mult ca mine şi vom…

— Opreşte-te, Jean-Luc! Cine te-ar auzi ar crede că nunta va avea loc în weekendul ăsta!

— Bineînţeles! Adică mâine! Dar pentru luna de miere va trebui să mai aşteptăm, deoarece trebuie să te întorci luni la cursuri. Ce-ai zice dacă am transforma restul vieţii noastre într-o lună de miere permanentă?

Atingerea buzelor lui fierbinţi pe gâtul ei graţios o făcu să suspine.

— Oh, Jean-Luc… Dacă o s-o ţii tot aşa, vom uita de telefonul urgent pe care-l avem de dat…

— Ai dreptate, vino cu mine.

Îmbrăţişaţi cu tandreţe, se duseră în dormitorul lui Jean-Luc. Jaluzelele pe jumătate lăsate cufundau încăperea într-un semiîntuneric plăcut. Stând în picioare lângă pat, Jean-Luc ridică receptorul şi formă numărul ladyei Louise.

— Şi ce-o să facem dacă o să vrea să-l ia pe Charlie la biserică! o întrebă el. Alo, bunica!

Ceea ce-i spuse bătrâna doamnă îl făcu să izbucnească în râs, după care întinse telefonul Jillianei.

— Vrea să stea de vorbă cu viitoarea ei nepoată! N-a mai fost nevoie să-i dau eu vestea!

Sfârşit